

КАСИ ЕДУАРДС ДИВО ЖЕЛАННИЕ

Част 5 от „Аризона“

Превод от английски: Десислава Арсова, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

През 1866 Конгресът прокара закон, който дава право на всички компании, занимаващи се със строителство на железопътни линии, да получат големи участъци земя. През 1879 земемери от компанията „Санта Фе“ отиват в Аризона. Скоро пристигат и работници, които заграбват все повече и повече от земята на племето навахо. Със заселването на белия човек настъпват коренни промени, които ще доведат до изчезването на индианците.

ГЛАВА ПЪРВА

*Бризът въздиша в листата,
пълен с надежда и зов.
Цяла тръпне и шепне земята,
и разказва за моята любов.
Джон Клеър*

Първите слънчеви лъчи току-що се показаха зад далечните планини. Кълба дим се стелеха над влака, който извиваше лъскавото си тяло по новите релси. До един от прозорците седеше млада, красива жена. Стефани Хелън се любуваше на необикновено красивата природа. Тук-там се виждаха ниски хълмове, обрасли с пелин. Дълбоки каньони разсичаха високите скали. Стръмни сипеи се издигаха над китните долини. Небето придаваше завършен вид на пейзажа. Облаците бяха с най-различна форма — като точно копие на скалите, които се отразяваха в прозрачната синева.

Стефани работеше като фотограф за железопътната компания „Санта Фе“ и беше пътувала много, но този път напрежението взе връх. Вълнуваше се от срещата си с индианците, макар че Адам, доведеният ѝ брат, ѝ беше разказвал за тях и за своя приятел от детството.

— Адам? — Тя отмести очи от прозореца и го погледна. Той беше седнал на отсрещната седалка. — Как можеше да си спомняш Бегача толкова добре? Бил си едва на пет години, когато си го видял за последен път. Едва ли спомените ти са толкова ясни, колкото си мислиш.

Адам извади цигарата от устата си и се усмихна.

— Спомням си отлично всичко за моя приятел, когото наричаха Белия индианец. Истинското му име е Тревър. Беше най-доброто другарче, докато живеехме във форт Дифайънс. Сближихме се още

повече, когато индианците от племето на навахите ни плениха. Сигурен съм, че все още можехме да сме приятели, ако майка му не беше починала. Когато това се случи, всичко се промени.

Любопитна да научи повече, Стефани се приближи до него.

— Продължавай, Адам. Знам, че си уморен да разказваш за това, но искам да разбера някои неща. Скоро и аз ще бъда сред тях. Добре е за мен да знам повече. Целта ми е да направя снимки, но най-напред трябва да ги предразположа. Каж ми кога приятелят ти си смени името и как се приспособи толкова бързо към новия начин на живот.

Адам се размърда неспокойно на седалката, извади от джоба на жилетката си златен часовник и го погледна.

— Трябва да пристигнем скоро — каза той навъсено. — В момента работниците поставят релсите към форта. Мечтата ми се осъществи — ще притежавам част от железопътната линия. Радвам се, че татко и останалите акционери се съгласиха със строежа на отклонението, но аз ще отида още по-далеч в земята на навахите. Искам да имам собствен град, който да носи моето име.

Усетил нетърпеливия поглед на Стефани върху себе си, той вдигна очи.

— Добре — изръмжа недоволно. — Ще ти разкажа всичко за деня, когато индианците нападнаха пътническата кола и ни затвориха в една крепост. Причината за това беше една жена, която коренно промени живота на Тревър. Доколкото си спомням, Леонида беше също толкова красива и съблазнителна, колкото теб. Приликата обаче свършва дотук. Тя беше висока и стройна, а ти си дребна. Косата ѝ беше златиста, а твоята има червеникав отблясък.

— О, Адам — въздъхна Стефани. — По-добре продължавай, вместо да ме сравняваш с друга жена. Какво общо има това с разказа ти?

— Мъдреца, вожда на навахите, беше очарован от красотата ѝ и искаше да се оженят. Както ти казах, всички пътници бяха пленени. Аз и Тревър — също. — Адам затвори очи и си представи съвсем ясно сцената, сякаш се беше случило вчера. — Леонида започна да се грижи за Тревър, защото същия ден майка му почина. От този момент всичко за него се промени — той стана част от живота на племето. Когато Леонида и Мъдреца се ожениха, според индианския обичай, те осиновиха Тревър.

— Тогава ли си смени името?

— Не, малко по-късно. Мъдреца го нарече Бегача, защото бягаше много бързо и побеждаваше всички деца.

— Спомняш си добре това време, нали? — Стефани хвана ръката му. — Неприятно ли ти е да се връщаш в миналото? Може би навахите са се отнасяли лошо с теб?

— Никога не са били груби. Всъщност, мисля, че доброто им отношение е причина да си спомням всичко така ясно. Беше интересно преживяване. Никога няма да го забравя. И Бегача също. Надявам се скоро да подновим приятелството си.

— Ако Мъдреца наистина е бил толкова добър, защо тогава е пленявал бели хора?

— Той се бореше за оцеляването на племето си. — Адам смръщи чело. — Също като сега.

— И ти, макар че знаеш всичко това, си твърдо решен да продължиш със строителството на железопътната линия, за да удовлетвориш егоистичните си желания? — Стефани възкликна с негодувание, чувствайки се съпричастна в тази нечестна сделка.

Адам не отговори. Стефани се върна на мястото си до прозореца и зарея поглед навън. Беше неспокойна преди срещата си с този бял човек, който живееше сред индианците. Освен това, искаше да се възползва от благоприятните възможности за снимане, които пейзажът предлага. Колоритът на местния живот, неразривно свързан със земята и примитивния труд, беше голямо изкушение за професионалистка като нея. Компанията „Санта Фе“ я нае именно за тази работа. Трябваше да покаже земята и обитателите ѝ в най-добрата им светлина, да направи най-интригуващите снимки, които щяха да се използват за календари и картички.

Баща ѝ беше един от главните акционери на компанията. Стефани знаеше, че той е причината за изключителното великодушие на ръководството към нея. Пътуваше в самостоятелен вагон, специално обзаведен. Той включваше преден салон, напълно обзаведена стая за промиване на снимки и спалня. Освен това щяха да ѝ плащат по пет долара за снимка. Западът беше все още слабо изследван и криеше големи потенциални възможности. Хората от „Санта Фе“ бяха открили нова цивилизация в девствените земи и веднага се заеха да извлекат максимална печалба от находката си. Компанията обещаваше

организирането на екскурзии, които да запознават туристите с този нов свят, необикновен и екзотичен.

„Санта Фе“ се стремеше да монополизира пазара в туристическия бизнес чрез разпространението на снимки на индианци на фона на красивата природа.

Стефани настръхна, като си помисли, че не знае почти нищо за индианците, освен това, което беше чела или чувала от Адам. Неизвестността я караше да се страхува, но беше твърдо решена да научи повече за живота им. Спомни си с каква любов Адам говореше за навахите и отново почувства вина заради намеренията си. Истината беше, че компанията искаше да ги използва. Адам, решен да продължи строителството на железопътната линия от татък форт Дифайънс, щеше да изнуди приятеля си. Стефани не можеше да си представи, че Бегача ще одобри изграждането на друг град на белите по техните земи.

— Наистина ли мислиш, че ще убедиш навахите да се съгласят с прокарването на нови железопътни линии през земята им?

— Не ми трябва разрешението им. — Адам сви рамене. — Заради старото приятелство ще се срещна с тях и... ще видим!

— Баща ми много те е разглезил, Адам! Не очаквай индианците да се предадат толкова лесно.

— Виж кой е разглезен! — отвърна язвително той. — Кой има специална стая във влака за промиване на снимки? За бога, Стефани, твоето купе е много по-люксово обзаведено от моето.

Тя не каза нищо, защото знаеше, че е прав, но за нея това пътуване беше по-важно, отколкото за него. Идеята му да построи собствена железопътна линия беше глупост, но баща ѝ му разреши, за да не си развалят отношенията. Той правеше всичко, за да предразположи Адам, по-точно майка му, Сали. Тя беше овдовявала два пъти, затова бащата на Стефани искаше да направи живота ѝ по-радостен, макар че това значеше да толерира алчния ѝ, разглезен син. Всъщност, баща ѝ се съгласи на тази стъпка, за да го отдалечи от себе си. Ако Адам е решил да стигне от татък форт Дифайънс, нека така да бъде.

„Колкото по-далеч, толкова по-добре“ — беше споделил баща ѝ пред един от съдружниците си. Стефани случайно минаваше наблизко и чу разговора им. Това стана същата вечер, когато се състоя срещата на акционерите на „Санта Фе“, на която баща ѝ ги запозна с идеята за

отклонението от железопътната линия, което Адам щеше да притежава. Поясни им, че то започва от гара Фери, ще минава през Ню Мексико до форт Дифайънс и дори по-нататък. Добави също, че земята принадлежи на навахите. Той едва ли не ги принуди да се съгласят с предложението. Всички знаеха, че в противен случай щеше да изтегли акциите си от компанията, което можеше да доведе до фалит.

Стефани погледна Адам. Двадесет и три годишен, той беше с пет години по-млад от нея и проверяваше характерната за годините си незрялост. Тя се притесняваше как щеше да протече срещата му с навахите. Ако не се съобразят с желанията му, той щеше да използва всички средства за постигането им, което можеше да изложи на опасност не само него, но и Стефани. Познаваше го добре и знаеше как щеше да се държи — самоуверен, облечен в скъпи дрехи, с пръстени на ръцете. Арогантното му държание можеше повече да му навреди, отколкото да му помогне.

Изведнъж влакът изсвири пронизително и тя се откъсна от мислите си. Зачуди се какво става и отвори прозореца да провери. Няколкостотин овце бавно пресичаха релсите недалеч пред влака. Свиренето продължаваше, но без полза. След стадото се появи и овчарят, който съвсем невъзмутимо премина линията. Най-последно влакът спря напълно със скърцане. Адам се изправи до Стефани и се показа през прозореца.

— По дяволите тези овце — изръмжа той. — Може би в бъдеще ще мога да извлека някаква полза от тях. Те са хляба и маслото на навахите. Сигурно много от тях се скитат като диви животни. Само ги погледни. И индианеца също. Движат се така, сякаш влакът не съществува.

Стефани почти не го слушаше. Цялото й внимание беше насочено към овчаря. Тя си представяше навахите бедно облечени, а този мъж беше с риза и панталони в ярък цвят: тюркоозна огърлица блестеше на врата му. Дългата му, гарвановочерна коса беше вързана отзад с червена връзка, а мокасините, украсени със сребърни копчета, стигаха до коленете.

— Адам, мислиш ли, че тези навахи са бедни. Не ми изглежда да...

Адам я прекъсна:

— Те не измерват богатството с материалните неща — отвърна той, като се върна на мястото си. — Мъдреца често ми е казвал, че за него е най-важно хората му да го почитат.

Влакът се разтресе и бавно започна да набира скорост. Стефани седна и се опита да затвори прозореца, но беше късно. В купето нахлуха кълба дим и цялото ѝ лице полепна със сажди. Тя се закашля, но успя да затвори прозореца. Извади огледало от чантата си и започна да се чисти, като мърмореше недоволно. Добре, че облече тъмен костюм и саждите не се виждаха.

Адам зарея поглед през прозореца и се замисли за собствените си проблеми. Пред очите му като на филмова лента се появяваха и изчезваха скали, долини и дървета. Голямо беше желанието му да бъде част от този пейзаж и щеше да се бори с всички средства, за да постигне мечтата си, макар че нямаше да бъде лесно да убеди навахите. Трябваше да си присвои от тях колкото може повече земя. Вече имаше няколко ферми на бели, разположени на тяхна територия. Адам познаваше лично един фермер Деймън Стаут. Преди да тръгне му се обади, че пристига. Ако Бегача откаже да му помогне, щеше да се обърне към него. Той беше известен с уменията да си служи с въжето и пушката и имаше слава на добър ездач. Адам не умееше да си служи с нито едно от тези неща.

Той погледна Стефани, която все още се занимаваше с лицето си.

— По-добре не ги чисти. Така няма да се различаваш от индианците.

ГЛАВА ВТОРА

*Обичам те тъй смело,
както се бори рицарят за Правда.
Обичам те тъй свято,
както се молят Богу пред олтара.
Обичам те с онази страст,
която кали се в старата ми болка
и детската ми вяра.
Елизабет Барет-Браунинг*

Леонида излезе от хогана^[1] си. Небето беше обсипано със звезди, които бавно избледняваха с настъпването на деня. Тя отиде до ограденото зад къщата място за добитъка и хвърли във въздуха шепа зърно. Това беше жертвоприношение към боговете. Според поверието те се събуждаха с изгрева на слънцето и минаваха невидими покрай хората. Мълчаливо се помоли за благоденствие и се прибра обратно вътре.

„Сега се разхождам с Говорещия бог, заобиколен от доброта и красота, която ще ме съпътства във вечността. Така си вървя щастлив завинаги.“

Това беше молитвата за навахите, която Мъдреца имаше обичай да казва преди закуска.

Той сложи едно дърво в огнището. След това се настани удобно върху овчата кожа, заобиколен от близките си. Само дъщеря му, Недокоснат цвят, липсваше. Мъдреца знаеше, че тя има навика да тъче в ранните часове на деня. Почти всяка сутрин тя се събуждаше с нови идеи за украса на завивките си. Неотдавна се премести в собствен хоган, където имаше повече място за стана и другите необходими принадлежности.

Леонида се усмихна мило на Мъдреца, докато наливаше кафето от едно пръстено чайниче. Вдъхна с наслада аромата, който се разнесе из въздуха. В началото, когато дойде да живее тук, кафето ѝ липсваше много. За нейна голяма радост навахите бързо свикнаха с него.

— Тази молитва винаги е била добро начало на деня — каза тихо тя, докато подаваше димящата чаша на Мъдреца и го гледаше с очи, преливащи от любов. Той беше все още могъщ вожд, почитан от навахите. Беше толкова красив, както в деня, когато го срещна — с черни очи, широки плещи, източени бедра и изваяни черти; кожата му беше силно загоряла от слънцето.

Погледът ѝ се премести към Бегача. Трудно беше да познаеш веднага, че не е индианец по рождение. Обличаше се според техния обичай — понякога с кожени панталони, украсени с ресни; друг път — с панталони от ярко кадифе и подходяща риза, а мокасините му бяха украсени с лъскави сребърни копчета. Той прекарваше толкова време на слънце, че кожата му беше с бронзов загар като на баща му и брат му. Имаше черна коса, дълга до кръста. Полагаше специални грижи за нея. Обичаше да я разресва, докато не блеснеше като гарваново крило. Красавец беше той! Леонида не можеше да разбере как е възможно очите му да бъдат още по-изразителни и будни от тези на баща му. Зад него седеше Ястреб като мълния. Той беше по-малкият и по-непокорният син. Точно копие на баща си. Имаше обаче някаква своенравност, която тревожеше Леонида. Тя наля втора чаша кафе и я подаде на Бегача:

— Сине, много се радвам, че дойде за закуска. Липсваш ми, откакто се премести да живееш самостоятелно.

— Бегача е намислил нещо друго, освен закуската със семейството — намеси се Ястреб и се усмихна пренебрежително. — Кое е поредното момиче, на което си хвърлил око? Много от тях тъкат одеяла, предназначени специално за теб. Нима не знаещ, че с това те канят да споделиш леглото им.

Бегача не удостои брат си с отговор, само го погледна. Леонида тикна чаша кафе в ръката на Ястреб.

— Сега мълчи — каза тя строго. — Престани да дразниш брат си. Трябва да мислиш за други неща, а не за жени. Баща ти и брат ти ще те заведат на училище. Искам да ми обещаеш, че ще останеш до

края. Ще ми бъде неприятно да разбере, че пак си избягал. Кога ще престанеш?

— Отегчавам се да стоя по цял ден на чина. Винаги ми се е струвало странно да стоя в затворена стая. Има само два прозореца, през които можеш да гледаш навън. Искам да яздя редом с татко и Бегача. Вместо да седя по цял ден на чина, мога да помагам в тежката работа. Вече съм голям да ходя на училище.

— Синко, ако не беше бягал толкова често от училище, отдавна да си завършил — отвърна Мъдреца. — Белият човек постоянно стеснява границите на земите ни, като някои от нас вече живеят в резервати. Затова е необходимо младите индианци да знаят толкова, колкото и белите.

Мъдреца млъкна за момент. Пълна тишина настъпи в хогана. Чуваше се само цвъртенето на мазнината в тигана.

— Преди доста време, когато подписахме договорите, навахите обещаха на правителството, че децата им ще се научат да четат и пишат. — Думите на стария вожд отекнаха в тишината. — Запомни, Ястреб, това важи и за нашето семейство. Сестра ти и брат ти също са ходили на училище.

Той кимна с глава към Бегача:

— Той ходи на училище и се изучи. Има разрешението ми да живее самостоятелно. Сега е твой ред да се изучиш. Един ден и ти ще си построиш свой собствен хоган и ще си свободен да правиш това, което поискаш.

— Но, татко, аз съм видял снега на седемнайсет зими — не отстъпваше Ястреб.

— Даже и да беше на два пъти по седемнайсет, пак нямаше да променя мнението си. Трябва да получиш някакво образование. Въпросът е решен. Днес ще те изпратим до училище. Надявам се, че няма да се наложи да оставаме с теб в класната стая.

Ястреб наведе очи.

— Не, не е необходимо — едва чуто промълви той.

Мъдреца въздъхна дълбоко.

— Добре. — После се обърна към Бегача: — Ходил ли си скоро да видиш докъде са стигнали със строителството на железопътната линия?

— Да, ходих вчера и предния ден. — Очите му гневно засвяткаха при мисълта за това изобретение на белите, което не вещаеше нищо добро за навахите. — Попитах някои от работниците. Те казаха, че тази част от железопътната линия е частна собственост. Не е предвидено да отива далеч, но ще продължава няколко мили след форт Дифайънс.

— Те искат да удължат линията повече от първоначалните си планове в името на това черно чудовище, което наричат влак? Мисля, че си позволиха прекалено много като стигнаха до форт Дифайънс. А сега ти ми казваш, че имат намерение да се приближат още повече до селото ни. Това означава повече кръчми и огнена вода, която съсипва нашите млади войни.

— Така е, татко — отговори Бегача мрачно.

— Не страдаха ли достатъчно нашите хора от бледоликите?! Ние бяхме разпръснати, а тези, които останаха — затворени в резервати. Сполетя ни същата участ, както и много други индиански племена!

— Татко, съжалявам, че хората от моята раса продължават да причиняват толкова неприятности на индианците. Аз нося у себе си по нещо и от двата народа, но никога не съм се съмнявал на кого от тях принадлежа. Гордея се, че съм част от живота ви и често се срамувам заради белите хора.

Леонида се усмихна съучастнически на сина си, защото и тя чувстваше същото — гордееше се, че живее сред индианците, които не искаха нищо друго, освен свободата си.

— И с каква цел ще се строи тази допълнителна линия? — попита Мъдреца и отхапа от пържения хляб, който Леонида беше сложила на масата.

— Не можах да разбера от работниците — каза Бегача. — Знам само, че днес пристига един влак. Хайде да отидем да го посрещнем. Може би тези, които ни безпокоят, ще могат да ни отговорят.

— В бъдеще навахите ще бъдат експлоатирани още повече от белите хора. Как може земният дух да позволи това? Те му причиняват болка с всяко докосване до земята. Нима този черен демон, влакът, ще погуби всички ни?

— Татко, преди много време, когато Кит Карсън дойде с отряд войници и отведе много от нашите хора, вярваше ли, че всичко ще се оправи? Не се ли върнаха навахите дори по-силни? Нищо не може да

спре човешкия напредък. Нищо. Идването на влака може дори да ни донесе полза.

— Как можеш да говориш така? — Мъдреца го погледна разочаровано. — Не говориш ли така, защото преди си бил част от техния живот. Мисли винаги за навахите, никога за белите.

— Никога не съм вървял по пътя на белите хора. Сърцето и душата ми са свързани с индианците. Мисля само за нашето благоденствие. Ето защо не се знае кой кого ще използва, когато бледоликите докарат черните демони. С влаковете ще дойдат и много хора. Какво лошо има в това, че нашите ще намерят добър пазар за стоката си.

Той млъкна, сякаш за да претегли думите си и пак продължи:

— Помисли за одеялата, които Недокоснат цвят ще може да продава. Сега купуват хората, които идват във форта и няколко търговци. С влаковете ще дойдат много повече. Това много ще я зарадва и може би ще облекчи част от страданията ѝ.

— Думите му звучат разумно — обади се Леонида. — Скъпи, забелязал ли си, че дъщеря ни се е изгърбила още повече? — Сърцето ѝ се сви, като си спомни. — Видях я да разтрива пръстите си, сякаш я болят. Вероятно разбира, че има същото заболяване като покойната ти сестра, на която е кръстена. Недокоснат цвят ще се зарадва, ако има възможност да продава красивите си одеяла на повече хора. Може би идването на влаковете ще направи живота ни по-добър. Не можем ли да възприемем нещата по този начин? Това ще ни помогне да се приспособим към промените в бъдеще.

Мъдрецът я погледна с любов и си спомни деня, когато я видя за пръв път. Това се случи преди много години. Той придружаваше сестра си до форт Дифайънс. Както и други индианци, тя продаваше пъстрите си одеяла и ръчно изработени украшения в една палатка. Леонида беше дошла да разгледа. Беше красива, с дълга златиста коса и изискани маниери. Веднага завладя сърцето му. Той винаги я изслушваше и обикновено се съгласяваше с нея. Днес обаче не беше сигурен дали двамата са прави. Трябваше да размисли и да прецени със сърцето си кое е добро и кое лошо, и тогава да вземе решение.

— Ще видим. Ще го обмисля! — каза той, като хвана Леонида за брадичката и я целуна. После се обърна към Бегача: — Ако искаме да заведем брат ти навреме на училище, трябва да тръгваме.

Ястреб се надигна без желание от стола. Бегача го хвана за ръката и го дръпна към себе си.

— Хайде, братко. Нека се разберем така — ако се държиш добре, догодина по това време училището ще бъде зад гърба ти.

— Единствената причина за лошото ми настроение е тази, че трябва да ходя на училище. Искам да бъда овчар. Семейство, което има добре гледани стада, се ползва с уважение.

— Така е, синко. Но хората уважават повече човек, който има образование.

За миг настъпи тишина. После Леонида се приближи и целуна двамата си сина за довиждане. Когато те излязоха, Мъдреца я хвана през кръста и я притегли към себе си.

— Моята женичка! — Устните им се сляха в дълга целувка. — Пригответи леглото, докато ме няма. Довечера ще го стоплим.

Той я освободи от прегръдката си и излезе. Леонида също се тревожеше от нашествието на белите хора. Когато излезе да изпрати мъжете, и тримата бяха яхнали конете си, украсени със сребърни орнаменти по седлата.

— Пазете се! — Тя им махна за довиждане и ги проследи с поглед, докато се изгубиха в далечината.

От къщата на Недокоснат цвят излизаше пушек. Тя въздъхна с облекчение — сигурно дъщеря ѝ си приготвяше закуската. „Няма да я безпокоя, помисли си тя, когато се умори да работи, сама ще дойде при мен.“

Опита се да отпъди спомена за една друга жена със същото име и за трагичната ѝ смърт. Може би ако сестрата на Мъдреца не беше се разболяла от прерийна треска, щеше дълги години да тъче красивите си одеяла.

Леонида хвана края на роклята си и влезе в къщата. Замисли се за промените, които настъпиха в живота на навахите с идването на белите хора. Няколко пъти Мъдреца и Бегача бяха срещали каруци, натоварени с брадви, триони и гвоздеи. Те видели къщи с отвесни стени, построени от дървени трупи, със стъклени прозорци и ламаринен покрив.

Тогава се върнали в резервата и обяснили на хората, че е по-лесно да правят къщите си от дебели рендосани дървета, вместо от необелени трупи. Индианците започнали да строят по този начин, но

не запазили четириъгълната форма на къщите. Обикновено ги правели с шест или осем стени, така че отвътре да изглеждат кръгли и да се използват за индианските церемонии. Къщата на Леонида беше пълна с предмети, донесени от белите, които правеха живота на бялата жена по-лек.

Тя се разхождаше неспокойно из стаята и се молеше: „О, господи, дано Мъдреца вземе правилно решение. В думите на Бегача има много истина. Той е умен и прозорлив млад мъж.“

Всеки ден тя благодареше на бога, че имаше възможността да види израстването му от едно петгодишно дете до двайсет и три годишен младеж. Вярваше, че майка му го гледа някъде от небето и се усмихва.

Бегача яздеше черния си жребец след пъстрия кон на баща си.

— Мисля си, че Деймън Стаут има нещо общо с отклонението на линията, което минава през форта. Той ни донесе само неприятности, откакто се засели тук, и то на земя, която е в района на резерват.

— За какво подписвахме договори, след като правителството раздава земята на фермери като Деймън Стаут? — отвърна Мъдреца.

— Правителството видя, че нарушаваме границите, определени от договора, защото овцете ни имат нужда от паша и реши, че няма нищо лошо в това белите да се заселват на земя, която по договора ни принадлежи. Какво направи правителството, за да спре кражбите на конете ни от мошеници като Деймън. Те се правят, че не знаят нищо.

— Все някога, синко, крадецът на коне ще направи погрешна стъпка и повече няма да може да краде. — Той стисна здраво юздите. — Някой ден ще го хванем и ще си плати за всичко!

Сградата на малкото училище вече се виждаше. Ястреб изръмжа недоволено и препусна в галоп нататък. Баща му и брат му спряха конете си и го наблюдаваха, докато влезе вътре: походката му беше нехайна, показваше пренебрежение към училището.

— Не се държи като истински мъж — каза Мъдреца със съжаление.

— Ще се промени, когато завърши училище.

Мъдреца поклати глава и хвана юздите:

— Хайде да тръгваме, синко — извика той и пришпори коня си.

Не бяха яздили дълго, когато чуха пронизителната свирка на локомотива. Големи кълба дим закриваха слънцето.

— Ето го железният звяр — каза Мъдреца и смушка коня си. Бегача яздеше плътно до баща си и не можеше да се отърси от усещането, че някакво странно вълнение го завладява всеки път, когато видеше влак. Локомотивът се движеше напред и все напред, а стоманеното му тяло блестеше ослепително.

[1] Жилище на навахи — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

*Любовта пожела да те има
и ме отведе в твоите нозе.
Тя ме повика, любима.
Затова сега съм при теб.
Джон Никълс*

Слънцето щедро даряваше земята с топлината си. Стоманените релси блестяха зловещо. Бегача яздеше в лек галоп зад баща си и оглеждаше новата линия с полупритворени от силното слънце очи. Макар че таеше в себе си дълбока омраза към белите, чувстваше и някакво страхопочитание пред мощните влакове. С тях човек можеше да измине и най-големите разстояния.

— Виждаш ли как са опустошили земята ни? Тя ни е майка и трябва да бъде почитана.

Бегача само кимна с глава; вниманието му беше насочено към мъжете, които също ги гледаха, подпрени на кирките си. Те бяха съвсем обикновени хора. През деня работеха, а вечер пиеха и играеха покер в кръчмите на Галъп. Хора като тях не бяха добре дошли в този край, защото покваряваха младите навахи.

Двамата индианци продължиха пътя си покрай вече поставените релси. Бегача се огледа и преброи тези, които бяха пръснати по земята.

— Още малко им остава, докато стигнат форт Дифайънс. Може би след това ще си заминат.

— Дори и днес желязното чудовище кара белите хора тук. Те завладяват земята и домовете ни и ни отнемат свободата. Навахиите винаги са се стремили да бъдат в добри отношения с тях. Но сега? Сега си мисля, че сгреших, като се съгласих с исканията им.

— Това не може да се промени, татко. Освен ако...

— Освен ако не разрушим релсите, тези тук и всички останали.

— Това ще доведе войниците им в селото ни. Знам, че не го искаш!

— Но не искам и да бягам отново, както се случи, когато Кит Карсън докара войниците в селото. — В паметта му се върнаха спомените от деня, когато белият човек подпали къщата му.

— Тогава нека да изчакаме! Естествено, това е само мое мнение. Не го приемай като неуважение към решението ти! Казвам го като твой син.

Усмивката трепна на устните на Мъдреца.

— Радвам се, че се чувстваш мой син — каза той. — Ти не си моя кръв, но си ми по-близък, отколкото ако беше мой роден син. В повечето случаи мненията ни съвпадат, но това не значи, че трябва винаги да се съгласяваш с мен.

— Не е вярно, че не съм съгласен с теб — поправи го Бегача. — Това е...

Последните му думи бяха заглушени от пронизителното изсвирване на влака. Той вдиша очи към небето и видя черни кълба дим да забулват слънцето. С приближаването си влакът бълваше все повече пушек. При следващото изсвирване той сви гневно устни. Черното туловище на локомотива вече се виждаше как приближава с пълна пара.

— Не е ли това едно грозно чудовище? — обади се ядосано Мъдреца. — Само го чуй как сумти, пухти и пици!

— Така е, татко. — Но бялата кръв в жилите му караше сърцето му да подскача от вълнение. Когато беше дете, само бе чувал за влаковете. Но и сега тази машина го удивяваше не по-малко. А ето, че му било писано с очите си да види това чудо.

Искаше му се да донесе само добро на навахите, както беше донесло на белите. За съжаление, по всичко личеше, че индианците няма да имат полза от него. Той пропъди коварните мисли. Трябваше да го мрази като истински навах, макар че омразата на индианците беше също толкова осъдителна и грозна.

Те продължиха да яздят, докато се срещнаха с влака: малко след това той стигна до отклонението от линията, където бяха сложени първите релси.

— Влакът има само един товарен вагон с няколко коня вътре. И само два пътнически вагона. — Двамата индианци си размениха

учудени погледи, когато видяха два чифта очи да ги наблюдават през един от прозорците.

— Нима е погрешно предположението ни, че влаковете ще докарат стотици бели хора?

— Мислиш ли, че ще похарчат толкова много от техните долари заради двама човека? — Мъдреца се усмихна недоверчиво. — Това е само началото на пълната разруха и злочестина на индианците, синко. Ще дойдат още много, много бели.

— Сигурен съм, че си прав, татко. — Бегача здраво хвана юздите и пришпори коня си. Двамата яздиха след влака, докато той спря напълно. Останаха малко назад и търпеливо чакаха да видят кои са двамата пътници.

Адам се наведе към прозореца и махна на Стефани с ръка.

— Ела да видиш. Нашите посрещачи ни чакат.

— Посрещачи?! Не знаех, че някой ще дойде да ни посрещне. — Стефани скочи на крака и погледна през прозореца. — Не разбирам. Те са индианци, Адам. Двама индианци. Навахи ли са?

Спомени от миналото нахлуха в съзнанието на Адам.

— Да, индианци са. За бога, Стефани, единият от тях е Мъдреца. Нали се сещаш, вожда, за когото ти говорих?

— Наистина ли? Кой от двамата? Вероятно по-възрастният.

— Да, същият. — Влакът спря внезапно и Адам се хвана за седалката. — Косата му беше вързана с бяла лента.

— А по-младият? — попита Стефани, като не можеше да откъсне очите си от красивия мъж, който явно не беше чистокръвен индианец. Само облеклото му беше като на навахите. Беше облечен в ярка риза от домашнотъкано платно и панталони от еленова кожа, по които светеха сребърни копчета. Черната му дълга коса беше вързана с лента от червена коприна. Кожата му беше с бронзов загар, получен от слънцето и вятъра, а не по наследство.

— Боже мой, Стефани! Нали искаше да научиш нещо за Белия индианец. Мисля, че той е пред теб.

— Това наистина ли е Бегача?

Тя се обърна бързо към Адам, който беше застанал до вратата.

— Къде отиваш?

Той не ѝ обърна никакво внимание. Излезе и се затича към товарния вагон. Отвори вратата със замах, сложи една дъски към земята и свали коня си.

Стефани хвана края на полата си и се затича след него.

— Чакай ме — извика тя. — Адам, искам да дойда с теб. Адам дори не се обърна. Беше нетърпелив да възобнови старото приятелство, като се надяваше, че ще намери съюзник. Той яхна коня си и се запъти към двамата навахи.

Стефани също нямаше търпение да се срещне с тях, затова оседла своя кафяв жребец, хвана юздите със сигурни ръце и го пришпори.

Бегача гледаше Адам с учудване. Имаше нещо познато във физиономията му, но не можеше да си спомни нищо повече. Погледът му се премести върху Стефани. В съзнанието му изплуваха образите на бели жени, които някога беше познавал — истинската му майка и нейни приятелки. Тогава той е бил още момче, но си спомняше лицата на много хубави жени, които беше виждал. Спомняше си кожата им — бяла като слонова кост, гъвкавите им и крехки фигури, поруменелите бузи, светналите очи и пълните сочни устни. Дори от това разстояние до него долетя мирисът на хубав парфюм от тази жена и му напомни за парфюмите, които майка му използваше. Макар че познаваше много хубави жени, красотата на тази надхвърляше и най-смелите му очаквания. Тя беше много по-очарователна от всички, които беше виждал до сега. Имаше изящно очертани устни! Очите ѝ бяха сиви като пелина, който растеше по планинските склонове. Дългите ѝ мигли хвърляха сянка върху прозрачната кожа под очите, а косата ѝ с цвят на мед, се изсипваше като водопад върху раменете. Беше въздушен на женския финес. Корсажът на пътническия ѝ костюм подчертаваше тънката талия и съвършения бюст. Колкото повече я гледаше, толкова по-ясно разбираше, че от доста време прекарва нощите си сам, без жена, която да сподели леглото му. Само присъствието на тази бяла жена беше достатъчно да разгори тлеещия огън в тялото му, но той не можеше да си позволи такива чувства. Тази жена беше враг, враг на навахите.

— Тревър?

Като чу името си от устата на белия човек, Бегача го погледна сопнато. Само хората, които са го познавали по-рано, могат да знаят

истинското му име. Той продължи да го гледа втренчено, сигурен, че го е виждал и преди. Лицето му беше познато... Да, това беше приятелят му от детството — Адам.

— Значи това си ти, Бегача. — Адам го прегърна силно. — Наистина си ти.

Бегача отвърна на прегръдката, но се чувстваше неудобно. Той видя в тях свои неприятели. Беше очевидно, че Адам има участие в разширението на железопътната линия.

В противен случай нямаше да дойде тук.

През рамото на Адам Бегача погледна пак към Стефани. Беше му трудно да я възприеме като враг. Мълчаливо изучаваше изящните линии на лицето ѝ, разкошната ѝ коса.

— А това е Мъдреца — продължи Адам. — Много се радвам да те видя.

Мъдреца само сви устни. Макар че се радваше да види някогашното момче вече като млад мъж, не би си позволил да разкрие чувствата си. По всичко личеше, че той е причина за неприятностите на навахите, иначе защо ще предприема това пътуване?!

Адам направи знак на Стефани да се приближи:

— Искам да ви представя сестра си. Това е Стефани. Стефани, доста съм ти говорил за Мъдреца и Бегача. Сигурен съм, че се радват да те видят.

Бегача кимна в знак на съгласие. Мъдреца продължаваше да мълчи.

— Радвам се да се запозная с вас — промълви Стефани. Втренченият поглед на Бегача я караше да се изчервява.

Мъдреца излезе малко напред и погледна Адам.

— Сали, майка ти, тя добре ли е?

Адам се успокои най-после, че и Мъдреца се включи в разговора.

— Да, добре е, благодаря. Тя овдовя два пъти, но сега е щастлива с третия си съпруг, бащата на Стефани.

— Радвам се, че е добре — каза Мъдреца. — Тя беше добра жена.

— А твоята жена?

— Леонида е щастлива сред навахите. Сега тя е част от племето, както и Бегача.

— Виждам, че много се е променил.

Мъдреца премести поглед от Адам към сина си. Привличането между него и бялата жена го смущаваше. То му напомни за неговото собствено влюбване преди доста години. Въпреки че бракът му беше благословен с щастие, предпочиташе синът му да си избере жена от племето. Ако Бегача се ожени за бяла жена, децата му със сигурност ще бъдат бели. Ако се ожени за индианка, те ще бъдат наполовина навахи, което е за предпочитане, тъй като един ден той ще стане вожд на племето. Не можеше да позволи синът му да има връзка с тази жена. Тя също беше един от враговете на индианците. Адам не беше се върнал в Аризона само за да поднови старото приятелство. Погледът му пробяга по богаташките дрехи и се спря на двата златни пръстена на ръката му. Очевидно той отдаваше голямо значение на това, което може да се купи с пари. Не го напускаше мисълта, че Адам беше тук, само заради линията. Ако беше така, нямаше да намери радушен прием сред индианците.

— Адам, какво те доведе в Аризона? — попита Бегача, като внимателно го наблюдаваше, за да види реакцията му. Знаеше, че няма да получи задоволителен отговор на въпроса си. Всяка измината минута Бегача все повече се убеждаваше, че старият му приятел беше обвързан със „Санта Фе“ и целта на пътуването му беше свързана с компанията.

Адам погледна през рамо към спрелия влак, после изгледа последователно сина и бащата. Трябваше да говори с Бегача насаме, да му обясни какво голямо значение щеше да има допълнителната железопътна линия и да му разкрие собствените си амбиции. Мъдреца вече показва отрицателното си отношение чрез студеното си държание. Той щеше веднага да отхвърли предложението му. Адам се нуждаеше от благоприятна възможност постепенно да убеди Бегача да приеме условията му, а след това и бащата.

— Дойдох да видя старите си приятели — Адам сложи ръка на рамото на Бегача — и да придружа сестра си, която иска да направи снимки на разкошната природа тук. Тя работи като фотограф за компанията „Санта Фе“.

Лицата на двамата индианци веднага придобиха хладно изражение. Според тях правенето на снимки беше експлоатация на хората им.

Стефани се усмихна неловко. Реакцията им я убеди, че нищо от това, което беше запланувала за следващите няколко седмици, нямаше да постигне лесно. Вече се натъкна на такова презрение, каквото никога не беше очаквала. Погледът ѝ се спря върху Бегача. Трудно ѝ беше да приеме мисълта, че може да я презира за нещо. Той я привличаше така, както никой мъж досега. Нямаше да позволи нещо да попречи на възможността да се опознаят по-добре. Щеше да се бори за правата си не само като фотограф, но и като жена. Трябваше да намери начин да събори стената, която той току-що издигна между тях. Не беше свикнала да губи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

*Кълна се: тъй мило лице
не съм виждал отдавна.
Слагам ръце на сърце,
но го няма — ти го открадна.
Джон Клеър*

Стефани беше чела някъде, че индианците не вярват на камерата и не разрешават снимките им да бъдат вземани от страх, че образите им на хартията могат да завладеят душите им. Осъзнавайки, че идеята да бъдат снимани няма да допадне на навахите повече, отколкото новото отклонение на железопътната линия, Стефани реши да отложи разговора за друг път.

— Двамата с Адам сме поканени на вечеря в ранчото на Деймън тази вечер — каза тя, за да наруши тягостното мълчание. — Желаете ли да дойдете с нас? Може би ще можем да поговорим, без да засягаме въпроси, които не ви допадат.

Очите на Адам светнаха. Много хитро постъпи, че я доведе със себе си. Щеше да предразположи индианците повече, отколкото той. Беше красива жена, на която трудно можеше да се устои. И на него му костваше големи усилия в началото да я възприема само като сестра.

Предложението на Стефани не се прие положително от навахите. Напротив, Адам съзря в очите на Мъдреца гневни искри.

— Откъде познавате Деймън Стаут? — попита най-последно Бегача.

— Не го познавам лично. — Стефани съжали, че спомена това име. По лицето им разбра, че не хранят добри чувства към въпросния човек. — Той е приятел на Адам. Мисля, че са се запознали при последното идване на Адам тук, когато прави оглед на земята за строителството на частната си железопътна линия. Така ли е, Адам?

Той я стрелна гневно с очи. Намерението му беше да повдигне този въпрос по-късно.

— Твоята частна железопътна линия? — възкликна Мъдреца. — Тя ти принадлежи?

— Бих искал да обсъдим този въпрос друг път — каза Адам нервно. — Какво ще кажете за тази вечер? В ранчото на Деймън Стаут? Сигурен съм, че не би имал нищо против да дойдете и вие с останалите членове от семейството. Ще ги доведете ли? Бих искал да видя Леонида.

— Да, моля ви, доведете Леонида — обади се Стефани. — Чувала съм толкова много за вашето семейство. Нямам търпение да се запозная с жена ви.

— Нямате ли и дъщеря? — попита Адам, опитвайки се да отклони разговора от въпроса за причините, довели него и Стефани в Аризона. Той знаеше за съществуването на дъщерята Недокоснат цвят. Беше най-добре сега да се прави на невинен и да избягва обсъждането на сериозни въпроси.

— Да, и дъщеря се роди в нашето семейство. — Мъдреца поклати глава. — Казва се Недокоснат цвят. — Погледът му се спря върху Стефани. — Тя сигурно е на твоята възраст. Имам и син — Ястреб като мълния.

— Ще ми бъде приятно да се запозная и с двамата — каза Стефани.

— В такъв случай ще дойдете ли в ранчото на Деймън? — Адам побърза да се възползва от създалата се сърдечна атмосфера. Беше благодарен на Стефани за магнетизма, който излъчваше и който караше хората не само да я харесват, но и да я обичат.

— Ще доведете цялото си семейство, нали? — попита Стефани.

— Не! — отвърна Мъдреца твърдо. — Никога!

— Аз приемам поканата! — отсече Бегача.

Той усещаше върху себе си укорителния поглед на Мъдреца, но не му обърна внимание. Това беше чудесна възможност да провери дали Деймън е откраднал конете. Имаше и още една причина, която не желаше да сподели с баща си. Макар че се бореше с чувствата, които Стефани събуди у него, не можеше да устои на желанието да я опознае по-добре.

— Това е чудесно, Бегачо! — Адам го хвана за рамото. — Много се радвам, че отново сме заедно, приятелю. Не вярвах, че ще се случи.

— Времената се промениха, но и хората са различни.

Бегача махна ръката на Адам от рамото си.

— До довечера, Адам. — Умишлено не се обърна към него с „приятелю“. За него Адам беше всичко друго, но не и приятел. Момчето от детството му беше станало пресметлив мъж. Погледът му срещна очите на Стефани.

— До довечера, Стефани.

После обърна коня си и препусна след баща си. След като се отдалечиха на известно разстояние, Мъдреца се обърна с гневен тон към него:

— Нима смяташ да отидеш в ранчото на Деймън? Не мислиш ли, че е глупаво? Знаеш, че не сме в добри отношения с него. Освен това го подозираме за кражбата на конете ни.

— Точно заради това отивам в ранчото. Не разбираш ли? Мога да се промъкна до конюшната и да проверя конете. Веднага мога да позная кои са нашите.

Мъдреца леко се усмихна.

— Възпитал съм умен и хитър син.

— Значи нямаш нищо против да отида. Няма да го направя, ако не си съгласен.

— Върви, но внимавай с бялата жена! Винаги помни, че децата ти трябва да бъдат индианци, а не бели.

— Аз също съм бял, нали? — попита Бегача предпазливо. — Не съм ли верен на навахите, макар че съм бял по рождение?

— Нима намекваш, че бялата жена ти харесва?

— Рано е да се каже. — Бегача отбягна зоркия поглед на баща си, защото се страхуваше, че очите му ще разкрият чувствата, които той и пред себе си не искаше да признае.

— Внимавай на кого ще подариш сърцето си. Според мен Адам е предател. Кой знае дали сестра му не е като него?

— Те не са от една кръв.

— Така е. Още нещо, синко. Разбери дали само Адам е собственик на допълнителната линия.

— Добре, татко!

Продължиха да яздят в мълчание.

Мислите на Бегача се върнаха към предупрежденията на баща му и собствените му резерви към бялата жена. От друга страна, нито една жена, бяла или индианка, не беше го впечатлявала толкова силно. Може би трябваше в случая да застане срещу интересите на навахите и да следва зова на сърцето си, но да действа предпазливо. Надяваше се, че няма да се наложи да избира между тази жена и навахите.

Слънцето приличаше силно и в купето беше станало много топло. По плюшената гарнитура на седалките танцуваха слънчеви зайчета. Машинистът на влака и работниците си бяха заминали. Взели конете си от товарния вагон и тръгнаха да търсят развлечения в Галъп.

— Стефани, беше чудесна — каза Адам през смях. — Направо изумителна. Ако не беше ти, Бегача нямаше да приеме поканата.

Стефани седеше до прозореца и гледаше замечтано далечните планини. Почти не чуваше какво ѝ говори Адам. Мислите ѝ бяха заети със загадъчния мъж, когото наричаха Белия индианец.

— Стефани? — Адам се обърна към нея. — Чу ли какво казах? Много си съобразителна. Ако не беше ти, Бегача нямаше да се съгласи да дойде в ранчото на Деймън. Не разбираш ли какво означава това? Ако мога да го привлека на наша страна, той ще убеди навахите да не се противопоставят на строителството на допълнителната линия. Очевидно, отношенията между Бегача и баща му са основани на взаимно доверие. Мъдреца ще послуша сина си.

При споменаването името на Бегача Стефани се сепна.

— Какво каза за Бегача?

— О, нищо. Изглежда и без това не ме слушаш. Падаш си по него, нали?

Червенина заля бузите ѝ. Тя избягна изпитателния поглед на Адам и излезе от стаята. Специалното помещение за промиване на снимки се намираше в съседство, но понеже беше тъмно, тя се засуети да намери лампа. Без малко да изпусне кибрита, когато усети Адам до себе си.

— Дай на мен да запаля лампата. — Адам драсна една клечка и я поднесе към фитила.

— Внимавай! Химическите материали могат да избухнат!

— Разбира се — разсмя се той. — Мислиш ли, че ще проиграя така леко късмета си сега, когато мечтите ми са почти реалност.

Стефани реши да охладя ентусиазма му.

— Пилетата се броят наесен. — Тя сложи лампата далеч от подносите с химическите материали, които използваше за промиване на негативите. — Не видя ли как реагира Мъдреца. Ясно е, че е против не само срещу строителството на линията, но и срещу работата ми като фотограф. — Тя се обърна и леко го хвана за ревера. — Скъпото ми братче! Вярвам, че ще спечелиш. А сега ме остави. Искам да промия снимките, които направих в Галъп. Този град е много колоритен, не мислиш ли?

— Не повече, отколкото ще бъде моят. — Адам я целуна по челото. — Ще стане прекрасно градче!

— Прекрасно! За теб всичко е прекрасно. Надявам се да осъществиш мечтите си.

Адам я прегърна.

— Вярвам, че с твоя помощ, е напълно възможно.

— С моя помощ? — Тя се отдръпна рязко от него. — Какво искаш да кажеш?

— Не чу ли нищо от това, което ти казах преди малко? О, добре. Няма да го повтарям. Скоро ще разбереш какво имам предвид.

Стефани искаше да каже още нещо, но Адам излезе и я остави сама с мислите ѝ.

„Какво ли искаше да каже?“ — зачуди се тя и се залови за работа. Изсипа някакви химикали във водата и ги разбърка, но явно работеше механично. Мислеше само за Бегача. Той беше мъжът на нейните мечти. Трябваше да намери начин да му обясни, че снимките ѝ няма да навредят никому. „Трябва да намеря начин“ — мислеше си тя, докато събличаше сакото си. Нави ръкавите на блузата си и продължи работата си. Сърцето ѝ подскачаше всеки път при мисълта за Бегача. Трябваше да го види отново, независимо от обстоятелствата.

ГЛАВА ПЕТА

*Не вярвах във внезапна любов.
Досега не съм бил истински влюбен.
Но лицето ѝ, цъфнало като пролетен цвят,
зърнах аз — и съм вече погубен.
Джон Клеър*

Овцете се бяха пръснали надолу по хълма като бял облак. Овчарят ги събра на едно място и ги вкара в кошарите зад хогана.

Бегача и баща му минаха покрай него, поздравиха с кимване и влязоха в селото. Леонида беше излязла да ги посрещне. Изглеждаше разтревожена, докато ги чакаше да завържат конете.

— Уаа-ех-т-еех — поздрави ги на индиански тя и прегърна мъжа си. — Радвам се, че сте вече вкъщи.

— Майко, какво има? — Бегача я хвана за ръката. — Изглеждаш разтревожена. Защо?

— Заради Ястреб. Пак е избягал от училище. Това е последната му година. Защо не може да разбере колко важно е образованието? Без него няма да постигне нищо. Ти завърши училище и си подготвен за трудностите на живота. Но Ястреб? Неговата твърдоглавост ще го погуби.

Бегача пак се замисли за Адам. Личеше си, че приятелят му от детството е получил добро образование и може да му съперничи по интелигентност. Същото важеше и за бялата жена. Всеки, който може да работи с камера, трябва да е много образован.

— Къде е нашият по-малък син? — попита Мъдреча сухо.

— Отиде да помогне да приберат овцете ни. — Леонида влезе заедно с двамата мъже в хогана. — Каза, че искал да бъде полезен сега, както и в бъдеще.

— Не може да наруши традициите от миналото. — Мъдреца се разположи на един стол пред камината и пое мълчаливо чашата с кафе, която Леонида му даде.

— Отчасти това е добре — продължи той, като отпиваше от кафето. — Не е добре да се забравя миналото, но човек трябва винаги да е готов за бъдещето. Страхувам се, че овчарството не е за него. Трябва да се научи да преценява хората от пръв поглед. Това ще му помогне при срещата му с белите. Училището е единственият начин да оцелееш.

— Мисля, че аз съм готов да посрещна всяка трудност по пътя си. — Бегача седна зад баща си.

— Дори Адам? Тази вечер ще попаднеш в подобна ситуация на срещата с Адам и Деймън.

— Това няма да бъде обикновена среща, но мисля, че съм готов за всичко, което Адам може да измисли.

— Това отнася ли се и за бялата жена? — Мъдреца сложи едно дърво в огъня.

— За нея ще видим, когато му дойде времето. — Бегача пое чинията с ядене, която Леонида му подаде.

— Сигурно греша, но не чух ли името на един човек, когото познавахме преди доста време? — попита тя и взе чинията на Мъдреца, за да му отсипе от яденето. — Адам?! Не говорехте ли за някакъв Адам?

Вечерята беше сервирана. Тя свали престилката си и седна на един свободен стол. Никой не отговори на въпроса ѝ, затова тя повдигна учудено вежди.

— Какво казахте за Адам? Възможно ли е това да е малкият Адам, нашето момче.

Бегача отмести настрана чинията си и нежно ѝ стисна ръцете.

— Да, майко, това е нашият Адам.

Лицето ѝ светна от радост.

— Наистина ли? Ти... видя... ли го? Къде? Кажи ми къде?

— Майко, той дойде с влака.

Очите на Леонида помръкнаха.

— Той е дошъл да ни види? Заради това ли е дошъл с влака?

— Не съвсем. Мисля, че е тук, защото е обвързан с железопътната компания. Освен това води със себе си сестра си.

— Каква сестра? — Очите на Леонида се разшириха от учудване.

— Казва се Стефани. Работи като фотограф. Дошла е в Аризона да прави снимки.

— Наистина ли работи като фотограф?

— Да, много интересно, но навахите няма да позволят да бъдат унижавани!

Леонида не отговори. Разбираше опасността, която ги застрашаваше. Но искаше да се запознае с нея. Възхищаваше се от всяка жена, която беше намерила своето място в света на мъжете.

Недокоснат цвят влезе в хогана и наруши мълчанието.

— Вижте най-новото ми одеяло! — Между разтворените ѝ ръце се виждаше разкошна завивка, съчетание от много цветове и фигури.

— Не знам как го правиш, но всяко следващо е по-хубаво от предишното — каза Леонида весело, но лицето ѝ веднага помръкна, като видя как дъщеря ѝ си свива пръстите от болка. Тя остави одеялото и я прегърна.

— Спокойно. Много ли те боли днес? Може би трябва да спреш работа за няколко дни. Защо просто не си почиваш край камината? Неотдавна купих няколко книги от пътуващата книжарница. Можеш да четеш. Това ще отклони вниманието ти от болката.

— Работата ги прави гъвкави. — Тя се освободи от прегръдката на майка си и погледна Бегача. — Големи братко, изглеждаш сериозен. За какво говорехте?

Бегача стана, хвана я за ръката и я заведе до камината. Колко дребничка и крехка беше — и толкова красива! Имаше черна гъста коса, която стигаше почти до пода. За съжаление, тя имаше физически недъг — проклетие, което никой не можеше да премахне, дори и шаманът на племето.

Отзад на шията си имаше израстък с формата на топка. Бегача знаеше, че не я чака нищо добро в бъдеще. Постепенно ще се изгърби съвсем. Може би никога няма да намери мъж, който да я приеме с недъга ѝ. Натъжаваше го мисълта, че вероятно никога няма да изпита радостта да има свои деца.

— Говорехме за един човек, когото познавахме преди много години. — Бегача прокара ръка през косата ѝ, която се пилееше като рохкава пръст.

— Кой?

— Не го познаваш — каза Бегача и се замисли. Искаше му се времето да тече по-бързо и вече да е вечер. Нямахше търпение да види бялата жена. Надяваше се, че ще успеят по някакъв начин да преодолеят различията помежду си. Очите им говореха за взаимната симпатия.

— Как се казва? — продължи да упорства сестра му.

— Адам. Като деца бяхме приятели. От тогава не сме се виждали и не знаех нищо за него.

— И той е тук? Дошъл е да те види? Къде е? Обичам гостите.

Леонида я хвана през кръста и се обърна към Бегача:

— Скоро ли е дошъл? Нямам търпение да го видя, а също и сестра му.

— Сигурен съм, че скоро ще дойдат тук. — Застанал пред камината, Бегача наблюдаваше играта на огъня. — Но най-напред трябва сам да се срещна с тях тази вечер. Може би скоро ще дойдат в селото ни.

— Не, синко! — изръмжа Мъдреца. — Не ни докарвай неприятности.

— Неприятности? — Леонида пребледня. — Наистина ли вярваш, че Адам е дошъл с тази цел?

Не последва отговор, затова Леонида реши, че е по-добре да не настоява. Явно темата беше неприятна за Мъдреца.

— А Сали? — не се сдържа да не попита. — Как е тя?

— Омъжила се е за трети път — каза Бегача. — Жената с Адам е дъщеря на последния ѝ съпруг.

— Тя му е заварена сестра.

— Да, така е. — Бегача видя баща му да излиза от хогана, уморен да слуша тези разговори. Това го накара да се почувства неудобно заради тази вечер, но не можеше да не иде. Някой трябваше да защитава интересите на навахите. Това обаче беше чиста самоизмама. От сърцето си той знаеше, че го прави заради една жена.

Леонида виждаше някаква промяна у сина си. Очите му светваха всеки път, щом се споменеше името на бялата жена. Явно нещо се беше случило между него и Стефани, но не можеше да разбере какво и колко дълго щеше да продължи.

Очевидно Мъдреца не споделяше вълненията на сина си!

Едно бе ясно — очакваха ги дни, изпълнени с напрежение!

ГЛАВА ШЕСТА

*Поискайте всичко, което притежавам,
и аз ще го дам за един час, с нея прекаран.
Уилям Уърдсуърт*

Вечерта дойде. Докато яздеха към ранчото на Деймън, Стефани почти не говореше, обсебена от мисълта за предстоящата среща със смелия навах. Радостта ѝ не беше пълна, защото се страхуваше как ще реагира, когато Адам му разкрие истинските си планове за построяването на град в района на индианския резерват. Ако опасенията ѝ се сбъднат, Стефани се съмняваше дали ще има възможност да го опознае по-добре. Беше невъзможно да не мисли за него, колкото и да се опитваше.

Мислите на Адам също бяха насочени към Бегача, но по съвсем друга причина. Той се притесняваше да му разкрие всичко толкова скоро. Вероятно ще трябва да изчака, докато се сблизат и станат приятели, а може би и съюзници. Той имаше едно предимство, което не биваше да забравя, а именно, че държи най-силната карта — Стефани. Тя можеше лесно да го спечели. Привличането между двамата беше очевидно. А какво ще стане, ако Бегача се влюби в Стефани? Да, това беше тайната на успеха за Адам. Трябваше да ускори развитието на нещата.

Облечен само с кожени панталони, Бегача яздеше към ранчото на Деймън. Косата му беше спусната и се развяваше на вятъра. Мислите се рееха в главата му, но най-често се спираха върху Адам и Стефани. Нямаше да позволи на стария приятел да се меси в отношенията му с бялата жена. Първо искаше да опознае характера ѝ. Но въпреки всичко, неотложно трябваше да уреди деловите въпроси с Адам, а после щеше да говори с нея.

Тримата пристигнаха в ранчото почти по едно и също време. След като си размениха обичайните любезности, те влязоха в гостната. Вечерята се състоеше от ястия от мексиканската кухня, които бяха много пикантно приготвени. Почти не говореха. Атмосферата беше напрегната, сякаш всеки момент нещо можеше да експлодира. Стефани въздъхна с облекчение, когато се върнаха в салона и седнаха на кафе и сладки пред камината. Тя се настани удобно на един плюшен стол, отпиваше от кафето си и слушаше спомените на Адам и Бегача за детството им. Деймън, вперил поглед в нея, почти не участваше в разговора. Това я изнервяше. Отблъскващата му външност я накара да потрепери. Той беше нисък и дебел, имаше къси, криви крака и увиснало шкембе. Беше един обрулен от живота тексасец, груб и нахален. Под разкопчаната жилетка се виждаше риза от тъмен американ. Беше с кожени панталони, потъмнели и мръсни от дългото носене. Прикладът на един „Колт“ се подаваше от кобура, увиснал от дясната страна на кръста му. Внимателно изучаваше Стефани през цялото време. Тя беше малко по-спокойна само защото взе със себе си дамския пистолет със седефена дръжка. Баща ѝ го даде, преди да тръгне, като я предупреди, че по пътищата има много бандити.

Стефани заразглежда стаята. По стените висяха фино изработени индиански рогозки и кожи от бизон. Виждаха се закачени бизонски глави. Отвън яркият цвят на къщата ѝ придаваше свежест. Широка веранда опасваше цялата сграда.

В салона подът беше мръсен, столовете — разхвърляни в безпорядък из цялата стая. В единия ъгъл се намираше буре с канелка, пълно до горе с уиски. Стефани се загледа в огромната камина. Върху железните скари бяха наредени големи пънове, които поддържаха огъня.

— Стефани, знаеш ли, че двамата с Бегача играехме на индианци и каубои във форт Дифайънс, когато бяхме малки? — Адам се обърна към Стефани, за да я включи в разговора.

Тя се обърна. Освен Адам, още един чифт очи я гледаха. Бегача беше поглеждал към нея няколко пъти, но сега направо я изгаряше с поглед. Краката ѝ се разтрепериха и сърцето ѝ заби силно. Почувства, че лицето ѝ пламна. Беше толкова напрегната, че не можеше да седи на едно място.

— Сестричке? — Адам се наведе към нея. — Чуваш ли ме? Говорех за времето, когато двамата с Бегача играехме на индианци и каубои. Не е ли забавно, че той все още играе ролята на индианец.

Бегача го погледна вбесен.

— Играя ли? Ти наричаш отношенията ми с индианците игра?

Стефани затаи дъх, като видя Адам как побледня. Бегача беше много ядосан. Лицето му замръзна. Само черните му очи светеха неспокойно в очакване на отговора на Адам, по-точно на извинението му.

— Не бързай да си правиш заключения от една неволно изпусната дума. — Адам нервно подръпваше колосаната си яка. — Не исках да кажа нищо лошо. Разбирам естествено, че приемаш съвсем сериозно отношенията си с навахите. Мисля, че това е похвално. Много се извинявам — добави той след кратка пауза и протегна ръка към Бегача.

Стефани си отдъхна, когато индианецът стисна ръката му в знак на помирение. Тя се съмняваше, че щеше да реагира така, ако знаеше цялата история. Чудеше се кога Адам ще се реши да му каже истината. Едва ли ще стане скоро след този инцидент.

Разочарованието ѝ беше голямо, когато Бегача стана с намерението да си ходи. Гледаше с широко отворени очи.

— Трябва да вървя. — Бегача кимна на Адам. Цяла вечер се правеше, че не забелязва саркастичната му усмивка, защото искаше да получи от него отговори на няколко въпроса. Втората причина беше, че искаше да е близо до Стефани. Но цената се оказа прекалено висока. Нямаше да седи тук и да търпи да бъде унижаван от двамата бели мъже. Ще трябва да отложи разговора с Адам и Стефани за друг път. После се обърна, погледна жадно за миг Стефани и се запъти към вратата. Деймън и Адам станаха бързо и го последваха. Разочарована, че вечерта свърши толкова скоро, Стефани остана неподвижна на стола. Все още усещаше върху себе си галещия му поглед. Дърдоренето на Адам го принуди да си тръгне толкова рано. Чувстваше, че никога няма да има възможност да говори с него. Искаше нещо повече от обикновено запознанство. Искаше да почувства тялото му до своето, устните му върху своите.

Бегача се ръкува за довиждане, а на Деймън хвърли само леден поглед. Стефани бързо стана от стола си. Не можеше да му позволи да

я изостави толкова лесно. Щеше да го последва и да го спре. Трябваше да го заговори, иначе нямаше да мигне цяла нощ.

— По дяволите. — Адам ядосано мушна ръце в джобовете на панталона си. — Като дете не беше толкова темпераментен. Как ще говоря с него в бъдеще, още повече — трябва да му кажа, че допълнителната линия се строи само заради мен.

— Предупредих те, Адам — каза Деймън. — Никога не съм се разбирал с тези навахи. Те са дяволски опърничави. Не знам защо си губиш времето с тях. Вземи това, което искаш, и прати по дяволите всичко останало.

Деймън не свали очи от Стефани, докато тя прекосяваше стаята, за да излезе. Имал беше много жени, но нито една толкова хубава, колкото тази. Пистолетът на кръста ѝ привлече вниманието му. Само една смела жена може да носи оръжие със себе си. Представяше си колко страстна любовница е. Вероятно знае как да омагьосва мъжете.

Стефани изшумоля с роклята си покрай двамата мъже и се втурна навън. Полумесецът едва осветяваше двора. Тя се запъти към мястото, където бяха завързани конете. Надяваше се Бегача да не си е заминал. Конят му беше там, но от него нямаше и следа. Тя се озърна.

— Бегачо? — гласът ѝ глухо отекна в тишината. Със затаен дъх се взираше в тъмните сенки на нощта и се заслушваше. Чуваше се свирнята на щурците, цвиленето на конете и далечния вой на самотен койот. Когато очите ѝ свикнаха с тъмнината, различи няколко постройки до къщата — обор, помещения, където спяха наемните работници и примитивна конюшня. Сърцето ѝ подскочи, когато видя, че нещо мръдна в тъмнината. Взря се по-внимателно и вече беше сигурна — някакъв мъж обхождаше конете и ги проверяваше. Едва ли беше някой от работниците на Деймън. Този се промъкваше крадешком и внимаваше да не вдига шум. Тя хвана инстинктивно с ръка пистолета си. Хладното оръжие ѝ вдъхна сигурност. От вълнение сърцето ѝ заби силно и гърлото ѝ пресъхна. Бавно се придвижваше към конюшнията. Макар че не беше нейна работа кой влиза там, реши да задоволи любопитството си. Най-напред си помисли, че може да е Бегача. След като излезе, той не се запъти към коня си. Къде би могъл да бъде, ако не там? Стефани искаше да разбере защо се интересува от конете на Деймън? Когато наближи, тя се сниши в тъмното и зачака. На лунната светлина успя да различи чертите на Бегача. Той се показа

само за момент и после пак се изгуби сред конете, но това беше достатъчно. Реши, че е по-добре да не издава присъствието си. Почака още малко и съобрази, че е най-добре да се връща обратно. Обърна се и се запъти към къщата, но изведнъж замръзна на мястото си, доловила нечии други стъпки. Обърна се с широко отворени очи и разтреперани колене и се намери лице в лице с Бегача.

— Какво правиш тук?

Стефани остана безмълвна за момент, но после с изненада чу собствения си глас:

— А ти какво толкова интересно намираш в чуждите конюшни?

ГЛАВА СЕДМА

*Откраднах си целувка сладка,
притиснах нежното ѝ тяло
по погледа щастлив отгатнах,
че ми принадлежи изцяло.*
Робърт Додели

Мисълта, че постави Бегача в неудобно положение, я накара да съжалява за думите си. Беше готова да се извини за грубото си държание, когато той внезапно каза:

— Обожавам конете. Всички навахи ги обичат. Притежаваме цели стада. Моите са като част от мен, като най-добрите ми приятели.

— Говориш за себе си, сякаш си индианец по рождение — каза Стефани, без да се замисли, но веднага съжали, когато видя намръщеното му лице.

— Аз съм истински навах. — Той се опитваше да не се ядосва от невинните ѝ въпроси. — От шестата си зима съм възпитаван по техните закони. Гордея се да се наричам навах.

Сърцето ѝ се сви от болка при тези думи.

— Съжалявам за лекомислието си, естествено е да се гордееш с това. Чудесно е човек да се уповава толкова силно на убежденията си.

— А твоите убеждения какви са? — Бегача искаше да зарови ръце в косата ѝ. Изкушението беше голямо, но той не я познаваше достатъчно добре, за да си позволи да се ръководи от порива на сърцето си.

— Моите убеждения? — Стефани беше неспокойна. Не знаеше какво да каже, защото реакциите му бяха доста неочаквани. Трябваше да мери думите си, докато не се породят взаимно доверие между тях. Щом го погледнеше, имаше чувството, че потъва в черните му очи. Искаше любовта им да бъде романтична и нежна, да могат да си

споделят всичко, най-съкровените неща. Опасяваше се, че Бегача няма да я разбере, особено що се отнася до професионалните ѝ амбиции.

— Да, твоите убеждения? Ти си донесла камера в Аризона. За пари ли снимаш или за удоволствие?

В настъпилото мълчание изпитателният му поглед се спираше върху всяка от изящните ѝ черти. Имаше чувствени устни и макар че беше дребничка, добре оформеният ѝ бюст се очертаваше през блузата.

— Каза, че обичаш конете. Чувстваш ли се удовлетворен, когато си с тях? Те осмислят ли живота ти?

— Да, така е.

— И аз се чувствам по същия начин, когато работя с камерата си. Докато правя снимки, изпитвам истинско удовлетворение. — После добави след кратко мълчание: — Не бих се осмелила да оспорвам задоволството, което ти носят конете. Очаквам същото и от теб.

— Изглеждаш умна жена. Тогава трябва да знаеш, че нито един индианец, независимо дали е навах, шошон или оджибуей, няма да се съгласи да бъде сниман. Всички индианци обичат конете, но мразят камерите.

— Нима искаш да кажеш, че няма да мога да направя снимки тук.

— Засега не мога нищо да ти отговоря. — Бегача сви устни.

— А кога ще мога да получа отговор? — Стефани едва се сдържаше да не избухне.

— Скоро. — Очите му шареха по тялото ѝ. Ядосана беше още по-красива. — Всички навахи трябва да вземат решение.

— Мисля да започна снимките утре. — Стефани вирна решително брадичката си. — Няма да моля за разрешение от навахите. Не съм изминала целия този път, за да чакам.

Навахът се смути и замислен каза след миг:

— Аз няма да те спра — Бегача се възхити от непокорния ѝ дух. И тя като Леонида се бореше за правата си.

— Благодаря. — Стефани се учуди, че се съгласи толкова лесно. Просто не можеше да повярва!

Краката ѝ се разтрепериха и сърцето ѝ заби учестено, когато той се приближи към нея с хипнотизиращ поглед.

— Имаш ли нещо против да те наричат Белия индианец? — Тя изтърси първата мисъл, която ѝ дойде на ум, за да разсее напрегнатото мълчание.

— Не обръщам внимание на онези, които смятат, че ще ме засегнат по този начин. Всъщност, винаги съм се гордял, когато са ме мислили за индианец.

— Живял си дълго сред белите хора. Нямах ли желание понякога да се върнеш към предишния си живот?

Бегача се замисли за момент. После я хвана за кръста и я притегли към себе си.

— Не, никога — каза той дрезгаво. Мускулестите му ръце я обгърнаха. — Докато не те срещнах.

Всичко се случи толкова бързо, че Стефани нямаше време да се осъзнае. Той притисна устните си към нейните. Тя го прегърна, докато той я целуваше пламенно. За момент Бегача забрави омразата си към нея, породена от факта, че е фотограф в компанията на белите хора. Виждаше у нея единствено жената — красива и съблазнителна, на която не можеше повече да устои.

Топли вълни се разляха по тялото на Стефани. Не беше подготвена за буйната страст, която целувките му разгоряха в нея. Вълнението беше по-голямо, отколкото можеше да понесе. Силно се притисна към него.

Глеещите въглени в тялото му се разгоряха в буен огън. Целувките му ставаха все по-страстни. Прокара ръка по гърба ѝ, като леко го масажираше. Обхвана с двете си ръце ханша ѝ и притисна нежното ѝ тяло към своето. Цял тръпнеше от безумно желание. В този миг някой се изкашля наблизо. Бегача се отдръпна рязко от нея. Стефани се опитваше да овладее треперещото си тяло и гледаше с невярващ поглед Деймън, който стоеше на няколко метра от тях. Лицето му беше разкривено в подигравателна усмивка.

Най-напред тя го гледаше объркана, но после се ядоса. Искаше да го удари, но не можеше да се помръдне. Погледна към Бегача в очакване той да каже или направи нещо. В очите му се четеше омраза и отвращение към Деймън. Сърцето ѝ се сви, когато Бегача изведнъж се обърна рязко, развърза коня си и се хвърли на седлото. Искаше да му извика да не я оставя, но думите заседнаха в гърлото ѝ, докато той се изгуби в нощта.

— Той не е за теб — обади се Деймън. — Аз ще ти подхождам повече. Живея като нормален бял човек. Когато легнеш с мен, няма защо да се притесняваш, че предната нощ съм бил с някое индианско момиче. Не се занимавам с диваци.

— Не си въобразявай, че ще ме вкараш в леглото си. Не знам какво мнение има Адам за теб, но за мен си един мошеник.

Деймън я сграбчи през кръста.

— Не съм свикнал да ми говорят така, особено жени — процеди той през зъби. — Мисля, че някой трябва да ти даде един-два урока и аз съм много подходящ за това.

Деймън впи устни в нейните и започна да я лигави. Гадеше ѝ се от отвращение. Опита се да се освободи, но той я стисна още по-силно. Обзе я ужас, когато се помъчи да я свали на земята. Тя го блъскаше в гърдите и го риташе, но без резултат. Той я събори на земята и се хвърли върху нея, усмихвайки се цинично. Тя се мъчеше с всички сили да се изправи на крака, но той беше твърде бърз и изпреварваше всяко нейно движение. Прострял дебелото си тяло върху нейното, целуваше лицето ѝ с разлигавените си устни, а с едната си ръка се опитваше да надигне полата ѝ. Изпаднала в отчаяние, Стефани извади пистолета със свободната си ръка и го насочи към него.

— Какво... — изпъшка той и се сви при допира с хладния метал. После се изправи на крака, като я гледаше с празен поглед. Не можеше да повярва, че имаше смелостта да го заплашва. — Махни това нещо! — каза Деймън предпазливо.

— Остави ме на мира. — Стефани се изправи несигурно. Деймън не помръдна, но Стефани сложи пръст на спусъка.

— За бога, веднага се махни или ще натисна спусъка!

— Мисля, че си способна да го направиш. — Деймън бавно отстъпи назад с вдигнати ръце, с което искаше да покаже, че е разбрал думите ѝ. — Сега е по-добре да свалиш пистолета. Не съм ти мислил злото. Просто исках да се позабавляваме малко.

— Ти на това забавление ли му казваш? — Стефани му направи знак с пистолета. — Махай се! Искам да се уверя, че си тръгнал към къщата. Сега разбирам защо Бегача не ти вярва. Сигурно си дал достатъчно основание на него и на навахите да се съмняват в думите ни!

— Какво правя, си е моя работа. И не казвай на Адам какво се случи. Ние сме партньори и имаме работа да вършим.

— Какво, по дяволите, става тук? — Адам се приближи към Стефани. — Затова ли ме помоли да остана в къщата, докато ти си свършиш някаква работа в конюшната? — обърна се той към Деймън. Изведнъж мярна пистолета в ръката на Стефани и ахна от учудване. Гледаше го с невярващ поглед, после погледна и нея и видя в очите ѝ страх и гняв. — Сестра ми ли беше работата, за която ми говореше? Тя не би извадила пистолета си, ако не е имало причина.

— Както казах и на нея — Деймън сви рамене, — просто се позабавлявахме малко. Сега виждам, че няма никакво чувство за хумор.

— Чувство за хумор? — възкликна Стефани. — Адам, той щеше да ме изнасили, ако не бях извадила пистолета. Пъхна... мръсната... си ръка под полата ми. Той... ме целуваше насила. Дори ме събори на земята.

— Направих го, защото я видях да се целува с индианеца. Помислих си, че може да даде и на мен малко нежност, след като Бегача си замина.

— Целували сте се с индианеца? — Адам я погледна с усмивка. Стефани наведе очи, бузите ѝ горяха.

— Е, да. — Тя хвърли гневен поглед на Деймън. — Направихме го, защото аз се съгласих. Колкото до Деймън...

Сърцето на Адам се разтуптя, но не защото беше отвратен от държанието на Деймън към Стефани, а защото виждаше, че планът му да събере Бегача и сестра си започваше да се сбъдва. Искаше му се да извика от радост, но вместо това трябваше да постави фермера на мястото му.

— Деймън, на твое място бих се замислил, преди да повтора подобна глупост. Ако се случи още веднъж, не отговарям за последствията. Но аз мисля, че сестра ми може да се грижи за себе си, нали? Виждаш ли, има нещо, което забравих да ти кажа за нея. Може да е малка и крехка, но не допуска мъж до себе си, освен ако не ѝ харесва.

Адам я погледна през рамо.

— Не е ли така, сестричке? — засмя се той.

Стефани също се усмихваше, докато прибираше пистолета си.

ГЛАВА ОСМА

*Ако любовта е тъй гореща, любима,
че като огън те изгаря,
тогава цялата ѝ мъка ще изпиташ
и твърде малката ѝ радост.*
Р. У. Реймънд

С настъпването на вечерта, когато слънцето вече не грееше толкова силно, излезе лек вятър и зашумя в клоните на дърветата. Земята си отдъхваше след непоносимата горещина.

Самотен ездач препускаше в здрача, ниско приведен над коня си. Гарвановочерната му коса се развяваше от вятъра. Не изпускаше нито за миг от зоркия си поглед преследваната жертва — един заблуден кон. Под копитата му хвърчаха пръст, трева и пясък. Ястреб като мълния смущкваше коня си — висок, сив жребец с черна грива. Той започна да бяга по-бързо, като правеше равномерни и красиви скокове. Ездачът се поклащаше ритмично на седлото. С едната си ръка държеше юздите, а с другата ласо. Той преследваше всеки кон, който видеше наоколо, без значение кому принадлежи. Искеше да събере много в тайната си конюшня, скрита в един каньон. Пазеше ги като сватбен подарък за годеницата си. Бъдещият съпруг се преценява по това колко коня притежава и колко дава, за да спечели ръката на любимата жена. Макар че никой от семейството му не знаеше, той имаше намерение да се ожени в най-скоро време.

Ястреб пришпори коня си в бърз галоп. Копитата му риеха земята и вдигаха облак прах. Когато наближи преследвания кон, той вдигна въжетото, което завършваше с примка накрая. Размаха го над главата си, затаил дъх от напрежение. С едно точно премерено хвърляне успя да стегне ласото около шията на коня. Напрегна мускулите си и го дръпна назад. Животното спря, запъхтяно от

стремителния галоп. Ястреб скочи от своя кон и се приближи внимателно към жертвата си. Тогава видя, че жребецът е опитомен и принадлежи на някого.

— Кой е стопанинът ти? — прошепна Ястреб.

Конят риеше неспокойно земята. Индианецът го огледа бавно, като търсеше инициалите на собственика, които обикновено се жигосваха по тялото на животното. Когато най-после ги намери, прочете две главни букви — „Д“ и „С“.

— На Деймън Стаут е. Сигурно си излязъл през разхлабените колове на оградата. — Той го потупа по гърба с искрено възхищение. Винаги можеше да познае добрия кон. Този беше с тесен гръб, но с дълбок гръден кош и силни мускули.

Предишната нощ той събра смелост да разхлаби коловете на оградата в ранчото на Деймън. Надяваше се, че ако някои от конете излязат, ще може да си ги присвои.

— Надявах се, че повече коне ще влязат в конюшната ми. — Ястреб потупа загладената му шия. — Но за тази вечер един стига. Трябва вече да се прибирам вкъщи.

Ястреб завърза жребеца за своя кон и се запъти към мястото, където държеше конете. От време на време се озърташе да не би някой да го види с чуждия кон. Трябваше да заличи жигосаните букви, които го клеймяваха като конекрадец. Особено държеше баща му и брат му да не разберат за нощните му „подвизи“, а също и за намерението му да си вземе жена. Знаеше как ще реагират. Техните аргументи бяха, че е прекалено млад да храни жена. Но той си имаше свой живот и те си имаха техния. Той искаше да има жена и щеше да я има.

След като язди няколко мили, Ястреб се изкачи по стръмен склон. Пътеката лъкатушеше между току-що наболи стръкове мескитова трева. Кедрите шумяха, полюшвани от вятъра, който разнасяше аромата от лилавите цветове на смриката. Ястреб се промъкваше с мъка през каньона, като следваше скалистото дъно на пресъхнала река. От двете му страни се издигаха огромни канари. Копитата на конете чаткаха по камъните, докато Ястреб ги превеждаше внимателно. Луната се беше скрила зад облак и трябваше да налучква пътя. Най-после дъното на каньона се издигна нагоре и се разшири. Ястреб пристигна в своята конюшня, направена на едно обрасло с трева място. Щастлив след последния си улов, той вкара жребеца при

останалите, затвори здраво вратата и остана да се полюбува на малкото си стадо. Преброи наум конете, които вече бяха негови. Имаше достатъчно, за да спечели ръката на Танцуващата с облаците, красивата избраница на сърцето му, която живееше в едно съседно село. Тя беше дребничка, но чаровна и умееше да тъче добре. Би станала чудесна съпруга. Женитбата в този момент щеше да бъде много изгодна за него. Най-важното е, че вече женен, нямаше да се налага да ходи на училище. Най-последно родителите му трябваше да разберат, че е мъж, който може да храни жена.

„Няма да имат друг избор, освен да приемат новото й положение — мислеше си Ястреб, докато яздеше към седлото. — Това, което е писано да стане, ще стане“.

Двамата с Танцуващата с облаците щяха да се оженият, преди някой от неговото село да разбере. А после щеше да бъде късно да се развали даденият обет. Той се изправи гордо при мисълта за конете, които притежаваше, и предстоящата женитба. Беше толкова погълнат от мислите си, че не забеляза приближаването на един друг ездач. Изведнъж усети чуждото присъствие. Бучка заседна на гърлото му. Страхуваше се някой да не го види през нощните му разходки. Въпреки че улова от тази вечер беше на сигурно място, не можеше да прогони страха. Инстинктивно хвана с ръка ножа си, но веднага го пусна, като разпозна ездача.

— Големи братко? — Ястреб спря коня си пред жребеца на Бегача.

— Какво правиш толкова далеч от къщи? Не знаеш ли, че майка и татко се притесняват, когато те няма дълго време?

— Ястреб като мълния язди сам в нощта. Това е времето, когато мога истински да почувствам свободата, която са имали дедите ни — каза той с благоговение. — Не изпитваш ли същото — полъхът на вятъра, спокойствието на нощта и докосването на нещо неуловимо, което е навсякъде около теб. Затова обичам да яздя сам. А ти какво правиш тук?

— Имах среща в ранчото на Деймън Стаут — каза Бегача твърдо.

— Бил си в ранчото на Деймън? — Очите на Ястреб се разшириха от учудване. Полазиха го тръпки. Може да го е видял като разхлабваше коловете на оградата. — Какво прави там, Бегачо? Деймън не е приятел, с когото можеш да изпушиш по една лула.

— Така е. — Бегача се засмя тихо. — Само заради едно нещо си струваше да изгубя толкова време.

— И какво е то? — Ястреб го погледна с насмешка. — Всичко, свързано с този човек, е чиста измама.

Усмивката на Бегача угасна. Не искаше да мисли за лъжите, които можеха да бъдат приписани на Стефани. Искаше да мисли за нея като за отделен човек, който няма нищо общо с хора като Адам и Деймън. Знаеше защо е дошла в Аризона. Да снима неговите братя — нещо, което не можеше да си позволи! Тази вечер не искаше да мисли повече за това, още по-малко да говори за него. Обърна се към Ястреб и го потупа по рамото.

— Стига разговори за тази вечер. Имаш нужда от почивка. Трябва да си с бистър ум, когато отидеш на училище.

— Мразя го! — процеди през зъби Ястреб.

— Ако внимаваш в час, можеш да научиш много интересни неща. — Той подкара коня си в лек галоп. Ястреб яздеше до него. — Малки братко, не искаш ли да научиш география, да се запознаеш с други страни. На мен ми харесваше. Представях си, че съм на огромен кораб и пътувам по голямата вода за Англия. Не искаш ли да научиш как се отнасят там с индианците? Дали крадат земята им и убиват бизоните им? На нас учителят ни разказваше тези неща.

— Ти си голям мечтател — намръщи се Ястреб. — Майка ти е разказвала прекалено много приказки, когато си бил малък.

Бегача го погледна с раздражение и пришпори коня си. Мечти! Какво знае той — още не може да се справя с негодите в живота.

Луната осветяваше слабо спалнята на Стефани през отворения прозорец на купето. Тя се въртеше неспокойно в леглото. Мислеше само за Бегача. За бога, как можеше да заспи след такова преживяване? Беше по-добре да не се мъчи — и без това нямаше да мигне цялата нощ. Отметна чаршафа, стана и си облече копринен пеньоар. Все още сънena, се запъти към лабораторията за промиване на снимки. Трябваше да си намери някаква работа, за да не мисли за него; но от друга страна имаше нужда от почивка, за да бъде бодра на следващия ден. Дватамата с Адам щяха да бъдат на път цяла сутрин. Искаше да направи колкото може повече снимки, преди някой да се е опитал да я

спре. Вероятно нямаше да има възможност да снима навахите, освен ако не си послужи с измама. Мисълта да направи нещо, което би разгневilo не само навахите, но и Бегача не ѝ допаднаше. Спомни си страстните му целувки тази вечер. Не биваше да позволи нещо да попречи на любовта им.

— Да, любов — прошепна тя. — Наистина съм влюбена. За първи път в живота си съм...

— Сестричке?

Гласът на Адам се чуваше пред вратата ѝ. Стефани завърза поздравно пенъора си, оправи косата си и отиде да отвори.

— Не мога да заспя. — Адам влезе намръщен. — Имам толкова работа. Просто не мога да се успокоя. — Той се усмихна многозначително. — А ти? Едва ли е необходимо да те питам защо си будна.

Стефани драсна една клечка кибрит и запали керосиновата лампа. След това седна на един стол.

— Заради снимките, които започваме утре. Затова не мога да спя. — Тя се престори, че не разбра намека му. — За първи път ще снимам индианци. Неспокойна съм.

— О, няма за какво да се тревожиш. — Адам се отпусна на един стол срещу нея. — Остави това на Бегача. Заради симпатиите си към теб той ще ти позволи да правиш каквото си поискаш.

— Предпочитам да не обсъждаш отношенията ми с Бегача пред когото и да било — каза Стефани твърдо. — Трябва да ти благодаря, че ми се притече на помощ. Деймън е мошеник. Как можеш да имаш приятели като него? Обзалагам се, че ако разпитах наоколо, ще откриеш, че има неприятности със закона. Адам, той със сигурност е престъпник.

— Ти ме помоли да не говоря с теб за Бегача. Е, тогава очаквам същото, що се отнася до Деймън. Нашите отношения са чисто делови. Щом свърша работата си тук, няма да го търся повече.

Стефани го погледна въпросително, но разбра, че няма да научи нищо повече. Може би беше по-добре да не знае. Опасяваше се, че сътрудничеството им нямаше да донесе полза на навахите. Не можеше да забрави омразата, която Бегача и Деймън изпитваха един към друг. Беше най-добре да стои настрана. Имаше си достатъчно свои проблеми.

— Макар че ме помоли да не го правя, искам да те попитам! Има ли нещо сериозно между теб и Бегача?

— Адам, моля те! — Стефани стана бързо и отиде в лабораторията. Адам я последва.

— Стефани, използвай чувствата му към теб. Привлечи го на моя страна. Имам нужда от него. Трябва да ми помогнете, за да нямам неприятности с навахите.

Стефани му хвърли унищожителен поглед.

— Слушай ме внимателно, Адам. Запази предположенията за себе си, особено що се отнася до Бегача. Знаеш, че не съм от тези жени, които си играят с мъжете.

— Това е различно. Хайде, направи го заради мен. Знаеш колко е важен този проект. Това е най-голямата ми мечта. С твоята помощ ще стане по-лесно.

— Нямам място в подлите ти замисли. — Тя излезе от лабораторията и се спря до прозореца. Гледаше черните сенки на далечните планини и се чудеше какво прави Бегача сега. Искаше да е в прегръдките му. Не се съмняваше, че и той е влюбен в нея. За нищо на света не искаше да изгуби любовта му.

Адам се приближи до нея.

— Стефани, никога не съм те молил за такава голяма услуга. Този път е съвсем различно. Трябва да направиш всичко възможно, за да привлечеш Бегача на моя страна. Чуваш ли? Всичко.

Стефани го гледаше в очите. Устните ѝ трепереха от яд.

— Искаш да кажеш, че трябва дори да го прелъстя, ако се наложи, само заради теб? — каза тя с усилие. — Наистина ли искаш да го направя?

— Да, ако мислиш, че това ще ми помогне да постигна целта си — каза Адам.

Съвсем неочаквано Стефани вдигна ръка и го удари през лицето.

— Как смееш, Адам — ръцете ѝ бяха свити в юмруци. — Слушай добре какво ще ти кажа, защото го казвам за последен път. Ако ме видиш с Бегача, ще бъде, защото аз го искам, а не заради твоята алчност.

Адам разтърка парещата си буза.

— Скъпа сестричке — процеди през зъби той, — ти си не по-малко алчна от мен. Дойде чак тук, за да спечелиш пари от снимките,

нали? Знаеше, че индианците няма да те приемат добре, но все пак дойде. Заради парите. Ето защо си тук. Заради нищо друго.

Стефани пребледня и отстъпи назад. Думите му я разтърсиха. Донякъде това беше истина.

— Не позна, братко — каза тя вяло и се отдалечи с вдигната глава.

Парите, които очакваше да спечели, щяха да ѝ дойдат добре, но сега, след като срещна Бегача...? Парите вече не я интересуваха. Сега само снимките и Белия индианец имаха значение за нея.

ГЛАВА ДЕВЕТА

*Ухажвай я с думи искрени
и непримесени с ласкателства.*
Елизабет Барет-Браунинг

Стефани и Адам се бяха спрели на едно равно място, покрито с пещъчливи скали. Пред тях се простираше обширна равнина, набраздена от пенливи поточета. Безоблачното небе беше синьо като метличина. Светлосиньото преливаше в тъмен тюркоаз в далечината, където небето се срещаше с планинските върхове.

Бяха излезли отдавна, но Стефани, отдадена на работата си, не обръщаше внимание на времето. Снимаше, без да спира. Всичко в тази прекрасна земя я очароваше. Сега разбираше защо навахите се бореха да я запазят.

— Не мислиш ли, че е по-добре да свършваме за днес. Ако искаш, да спрем в селото на навахите? — Адам оправи широкополата си шапка и избърса с усмивка едно мръсно петно от лицето на Стефани. — Или трябва да се изкъпем най-напред в поточето?

— Не, нямам нужда от баня. — Стефани му подаде камерата си и сгъна триножника. — Само да се среща, да сложи малко парфюм и съм готова.

Отиде до мулето, на което беше натоварила принадлежностите си.

— Трябва да тръгнем оттам по-рано, за да се приберем, преди да се е стъмнило.

— Както кажеш. — Адам сложи камерата в една от торбите, завързани за седлото, после нагласи и триножника и ги покри с кожено покривало. Стефани извади шишенце от другата торба и се напръска. После разреса дългата си коса, докато заблестя на слънцето.

Адам се радваше, че двамата изгладиха отношенията си след скандала предишната вечер. Когато му предложи да се отбият в селото, за да се запознаят със семейството на Мъдреца, за него беше ясно, че го прави заради Бегача. Не беше необходимо човек да е гадател, за да разбере. Грижите, които полагаше за външността си, бяха недвусмислено доказателство. Адам веднага се съгласи. Това беше добра възможност да благоразположи навахите към себе си. По този начин щеше да отстрани всички спънки по пътя си. Скоро цялото проклето индианско племе щеше да работи за него.

— Вече съм готова. — Стефани възседна коня си, Адам — своя. Запътиха се към селото в лек галоп, без да говорят. Той дори не се опита да подхване разговор. Остави я да помечтае за предстоящата среща с Бегача. Изпитателният му поглед се плъзна по тялото ѝ. Беше облечена с избеляла памучна риза и черна пола-панталон. На краката си носеше ботуши за езда с висок ток. Ръкавите ѝ бяха навити над лактите. Дрехите не намаляваха чара ѝ. Едва ли в бална рокля от сатен щеше да изглежда по-красива. Тя носеше излъчването у себе си. То идваше от финото носле, алените устни и слабите стройни крака, будещи възхищение у всички мъже, включително и у него. Едва ли отношенията им щяха да бъдат по-добри, ако бяха кръвни роднини.

— Адам, моля те, опитай се да се държиш прилично и да внимаваш какво говориш.

Адам се откъсна от мислите си. Чувството на задоволство отпреди няколко минути бързо се изпари.

— Ако имаш намерение да следиш всяка моя дума, по-добре е да не ходим. За бога, Стефани, понякога си мисля, че не искаш да постигна амбицията си.

— Не става въпрос за това. Просто искам да намериш друг начин за осъществяването ѝ.

— По-добър от този да се сприятеля с навахите няма. Точно това смятам да направя днес. Лошо ли е?

— Не, ако това е единственото ти намерение. — В далечината тя съзря първите хогани на селото.

После пак погледна Адам.

— Направи го заради мен! Недей да казваш или правиш нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

Адам избърса потната си ръка в панталона.

— Никога не бих направил умишлено нещо, с което да те нараня. Това е всичко, което мога да ти обещавам.

Сега съжаляваше, че се съгласи да я вземе със себе си в Аризона. Може би щеше да му пречи повече, отколкото да му помага. И все пак, ако не беше тук, преговорите с навахите щяха да са в задънена улица. Обхвана го неспокойство, когато минаха покрай първите къщи на селото. Разляяха се кучета и хората се обръщаха да ги гледат. Той не им обръщаше внимание. Лицето му се изопна, когато видя Мъдреца и Бегача да излизат от един от по-големите хогани. До вожда вървеше Леонида. Присъствието ѝ му действаше успокояващо. Дори след толкова години не беше забравил усмивката ѝ и милото ѝ отношение. Особено ясно си спомняше деня, когато напусна крепостта, в която бяха затворени, за да се върне към предишния си живот.

Погледът му се спря пак на Мъдреца. Отдавна му беше простил, че ги взе като пленници. Искрено се възхищаваше на смелостта и силната воля. Знаеше, че животът му е бил изпълнен с много несправедливост и му беше малко съвестно да му причинява повече неприятности. Но това не означаваше, че щеше да се откаже от плановете си. Ще се бори докрай — дори с Мъдреца.

Стефани осъзнаваше, че беше център на внимание и седеше неподвижно на седлото. С крайчеца на окото си видя индианките, седнали на сянка пред хоганите си. Новите посетители бяха оглеждани от всички. Стефани видя, че зад всеки хоган имаше заградено място за животните. Близо до него, върху няколко акра земя, бяха засадени царевица и зеленчуци. Беше чела, че четирите растения, смятани за свещени, бяха царевица, тиква, боб и тютюн. Направи ѝ впечатление, че вратите на всички хогани се отварят на изток. Навахиците строели къщите си по този начин, за да могат да посрещат изгрева на слънцето. Спомни си една стара индианска песен за благославяне на дома: „Красотата извира от огнището на хогана ми. Красотата струи във всички посоки.“ Сърцето ѝ подскочи, когато срещна погледа на Бегача. Заедно с цялото си семейство той беше излязъл навън. Тя смутено отмести очи към Мъдреца. Цялото му държание говореше, че двамата с Адам не бяха желани гости. Жената зад Мъдреца ѝ се усмихваше топло. „Леонида — помисли си Стефани. — Това трябва да е Леонида.“ Погледът ѝ се спря по-долу върху внушителната ѝ фигура. Беше облечена с пола и блуза от кадифе. Стефани погледна пак Бегача

с надеждата, че ще излезе напред да я поздрави. Той обаче не помръдна от мястото си, дори когато двамата с Адам ги приближиха.

Леонида първа пристъпи напред, за да ги посрещне. Когато Адам слезе от коня, тя го прегърна сърдечно.

— Адам, не си се променил много. — После отстъпи малко назад, като държеше ръцете му. — Но все пак има някаква промяна. Вече не си чаровното малко момче, което познавах. Станал си красив мъж. Да влезем вътре. Искам да ми разкажеш всичко за себе си и за майка си. — Леонида не обърна внимание на неодобрителния поглед на мъжа си. След това погледна Стефани.

— Вие трябва да сте сестрата на Адам. Бегача ми говори за вас.

Стефани се изчерви смутено. Поне Леонида ги посрещна с радост, за разлика от Мъдреца, който не се усмихна нито веднъж и с нищо не показва, че са добре дошли. Бегача също стоеше с безизразно лице, само очите му разкриваха какво чувства. Стефани знаеше, че за него щеше винаги да бъде добре дошла.

— Влезте вътре и седнете до огъня — покани ги Леонида. — Времето е хладно днес. — Приблужи се към Мъдреца и хвана ръката му. Погледите им се срещнаха. Както обикновено, той не устоя на чаровната ѝ усмивка и влезе вътре заедно с останалите.

Адам вървеше до Стефани. Неочаквано сърцето му трепна. На едно одеяло до огнището седеше младо момиче. Той се усмихна неловко, когато Недокоснат цвят се обърна и го погледна с възхищение. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ. Тя беше нежна, с големи черни очи. Правата ѝ черна коса стигаше чак до пода. Беше облечена в блуза от синьо кадифе и пола в подобен цвят. Огърлица от корали красеше шията ѝ.

Стефани се усмихна с благодарност на Леонида, която я настани в един плетен стол до камината. Тя се отпусна и се огледа. Откри, че хоганът е обзаведен по-различно от къщите на заселниците. Огнените езици се отразяваха по дървената ламперия на стената. Желязно гърне в камината висеше закачено над огъня. Друга тенджерка къкреше на готварската печка. Миризма на готвено зеле и боб се носеше из стаята. Оттук се влизаше в две стаи, вероятно спалните. Зачуди се дали някоя от тях не беше на Бегача, но той изглеждаше прекалено независим, за да живее с родителите си. Усмихна му се мило, когато го видя, че сяд

на един стол близо до нея. Той отвърна на усмивката ѝ, но някак предпазливо.

— Дойдохте в хогана ми без покана. — Мъдреца пръв наруши напрегнатото мълчание.

— Знаеш колко много исках да видя Леонида. — Адам беше седнал на одеялото близо до Недокоснат цвят и пое чашата с кафе, която му подаде Леонида. — А също и останалите членове от семейството. — Той се обърна към Недокоснат цвят. — А това сигурно е дъщеря ви?

— Да, това е Недокоснат цвят. — Леонида сложи ръка на рамото ѝ. — Скъпа, говорила съм ти за Адам. Това е той.

Недокоснат цвят протегна слабата си ръка.

— Здравейте и добре дошли! Радвам се да се запознаем. — Гласът ѝ беше толкова галювен, сякаш вятър шептеше в гората.

Ръката му трепна, когато хвана нейната.

— Удоволствието е мое — каза той.

Присъствието ѝ го караше да се чувства неудобно. Не можеше да свали поглед от нея.

— А това е Стефани — продължи Леонида. Недокоснат цвят ѝ се усмихна.

— Нашият син, Ястреб като мълния, ходи на училище. Съжалявам, че не е тук да се запознаете.

— Леонида, те не са дошли само за да ни видят — каза Мъдреца сухо. — Адам, досега няхаме възможност да поговорим за частната линия, която ще стига до форт Дифайънс. Очакваме да ни кажеш какво общо имаш ти с нея? Защо се строи с единствената цел да използва хората ми?

Адам онемя от учудване. Не очакваше толкова скоро да засегнат щекотливата тема. Всъщност, изобщо не възнамеряваше днес да обсъжда този въпрос. Искаше най-напред да говори с Бегача насаме. Вече съжаляваше, че дойде в селото. Но щеше ли да бъде по-различно на следващия ден или след два дни? Сега осъзнаваше, че нищо не би могло да се промени. Трябваше да посрещне смело неприятния разговор. Може би така беше по-добре.

— Наистина, днес дойдох само да ви видя. — Той стана и отиде до Стефани. — Но ако настоявате, можем да поговорим за това.

— Продължавай — каза Мъдреца.

— Но внимавай добре какво говориш — обади се Бегача. — Частната железопътна линия — твоя ли е или не? — Той се преструваше, че не забелязва втренчения поглед на Стефани и интереса, който сестра му проявяваше към Адам.

— Отчасти да — промърмори Адам.

— Или е, или не е — не отстъпваше Бегача.

— Ако разглеждаме така въпроса, тя принадлежи изцяло на „Санта Фе“.

— Тогава какво е твоето участие? — Бегача се приближи към Адам. — Стефани веднъж каза, че е твоя. Как един ден е твоя, а на следващия — не?

— Твърде сложно е, за да се обясни с подробности. Накратко казано, линията се строи по мое искане, а разходите се поемат от компанията.

— А те защо са склонни на такова разточителство? — продължи Бегача.

— Ако искаш да знаеш, частната линия ще продължи и след форт Дифайънс и ще навлезе още по-навътре в земята на навахите. Предвижда се изграждането на цял град, който ще носи моето име.

— Няма да позволим това да се случи. — Мъдреца едва сдържаше гнева си. — Компанията незаконно ни затвори в резерват.

— Мъдрецо, знаеш, че с редица заповеди на правителството земята в резервата се увеличаваше — защити се Адам. — Според мен вие искате прекалено много.

Очите на Мъдреца засвяткаха гневно.

— Земята в резервата не навсякъде е хубава. Някъде има каменисти места, които са съвсем безводни.

— Да, сигурно е вярно — каза Адам по-меко, за да не ядоса вождя. — Но има много нови хоризонти пред навахите и белите хора. За всички има място под слънцето. Трябва да се гордеете винаги, когато чуete свирката на локомотива.

— Желязното чудовище вече донесе злото по нашите земи — изръмжа Мъдреца. — По-рано навахите не знаеха що е алкохол. В новите градове има кръчми, посещавани от пияници. Те предлагат алкохол на младите индианци, които стават за смях, прибирайки се в селото залитащи и вмирисани.

— В умерено количество алкохолът не вреди на никого — оправда се Адам.

— Това е нов, евтин начин за забравяне на грижите. — Мъдреца разсъждаваше трезво. — Става въпрос за тези навахи, обезсърчени от живота или пристрастени към огнената вода. Влаковете ще докарат още повече алкохол. Никога няма да се съглася с нещо подобно. Няма да се съглася и с построяването на град, който ще опетни земята ни и ще увеличи кръчмите. Според нашите вярвания земята е свещена и неосквернима. Трябва да живеем на нея в разбирателство с великата сила, направляваща ритъма на живота ни.

— Мъдрецо? Бегачо? Вслушайте се в разума — настояваше Адам. — Железопътните линии са артериите, по които тече животът в страната ни. Това се отнася и за навахите. Моят град ще бъде заселен с бели хора, за които вие няма вече да сте диваци.

Стефани мълчеше в напрегнато очакване да се случи нещо. В очите на двамата навахи прочете ненавист и презрение. Чувстваше се обградена от омраза. Може би Адам току-що провали всичките й шансове да се сближи с Бегача. Наведе очи, защото не искаше никой да види сълзите й.

— Адам, чух достатъчно. — Мъдреца сложи ядосано ръце на гърдите си. — Не искам повече да слушам за влакове и градове с твоето име.

Той излезе навън, след него и Адам. Стефани затаи дъх. Страхуваше се, че двамата може да се сбият, но вместо това чу заглъхващите стъпки на галопиращ кон. Бегача отиде до вратата и надзърна навън.

— Адам си замина. Татко е седнал при старейшините.

Стефани се приближи до него и леко го хвана за ръката.

— Съжалявам за държанието на брат си.

— Той говореше необмислено, без да зачита чувствата ни. Ти не си виновна. Няма да бъдеш упреквана заради грубото му отношение.

— Въпреки това е по-добре да тръгвам — промърмори Стефани. — Не искам да злоупотребявам с гостоприемството ви.

Леонида се приближи към нея.

— Скъпа, можеш да останеш, колкото поискаш. Много ще се радвам, ако споделиш вечерята ни.

— Мисля, че един човек няма да го одобри — усмихна се тя. — Все пак благодаря.

— Ще те изпратя. — Бегача почти я изтика навън. — Опасно е жена да язди сама.

Видя, че погледът му се спря на пистолета ѝ и се усмихна.

— Както виждаш, подготвена съм за такива случаи.

— Все пак е по-безопасно да имаш мъж до себе си.

Стефани излезе от хогана и се вцепени, когато видя мулето с камерата и другите принадлежности да чака отвън. Опасяваше се, че Бегача ще попита за него, но той изглежда не го забеляза, зает с коня си.

— Приемам предложението. — Сърцето ѝ се разтуптя при мисълта, че ще бъдат само двамата. Радваше се, че не я упреква за държанието на Адам. Може би не всичко между тях беше загубено.

Бегача погледна към мулето, но не каза нищо. Само ѝ кимна с глава да го следва и смушка коня си. Стефани си отдъхна с облекчение.

Недокоснат цвят стоеше до вратата на хогана и си мислеше за Адам. Той беше първият мъж, който я накара да се почувства жена, но едновременно с това ѝ внушаваше страх. Изглежда не беше приятел на навахите и не държеше на думата си. Не беше човек, на когото можеше да повери сърцето си. Тя се запъти към хогана си с мисълта, че трябва да го забрави.

Леонида гледеше замислено след дъщеря си. Забеляза, че Недокоснат цвят не откъсна очи от Адам. Въздъхна дълбоко и влезе вътре. Захвана се да меси тесто за хлебчета, като прехвърляше отново днешните събития в ума си. Никога преди не беше виждала Мъдреца толкова ядосан и непоколебим. Страхуваше се как ще понесе промените в бъдеще. Нямаше друг избор, освен да приеме това, което е извън контрола му, както прие затварянето им в резервата преди няколко години. Тези промени ѝ се струваха безкрайни. Знаеше, че и той го чувства. Страхуваше се, че това ще го съсипе. Чувстваше се толкова безпомощна. Очите ѝ се насълзиха при мисълта, че не може да направи нищо, за да го защити. Тя самата се чувстваше много, много стара.

ГЛАВА ДЕСЕТА

*Не си отивай — тъкмо в този час
насладата — туй полунощно цвете,
далеч от погледа на груба светлина
цъфти за жриците на бледата луна
и мами навън синовете на нощта.*
Томас Мор

Стефани се любуваше на залязващото слънце, докато минаваха през тесен каньон. Гледаше с благоговение красивия пейзаж наоколо.

— Разбирам защо навахите са против железопътните линии. Тази земя е толкова хубава и слънчева, недокосната от човешка ръка. Представям си как се чувстваш, когато чуеш свирката на локомотива да ехти над девствените гори.

— Да, в очите ти чета, че наистина го чувстваш. За съжаление повечето бели не са като теб. — Бегача приближи коня си до нейния. — Личи си, че с Адам не сте от една кръв.

— След като родителите ни се ожениха, станахме много близки. — Стефани не можеше да потисне обзелото я вълнение от близостта му. — Споделяхме си много неща. Искрено исках той да осъществи мечтата си за частната линия и града, за които бленува от дванайсетгодишен.

Бегача направи знак с ръка към една скала, която се спускаше отвесно надолу.

— Ела! Ще те заведа на мястото, откъдето често наблюдавам залеза на слънцето и изгряването на луната. Оттам пред погледа се разстила равнината в цялото си великолепиe.

— С удоволствие. — Стефани беше сигурна, че омразата не може да се прокрадне между тях. Изглежда той не я упрекваше заради Адам. Притесняваше я друго — неизбежният разговор за нейните

намерения тук. Като че ли забрави за това след разгорещените спорове за частната линия и за новия град. Обаче тя не можеше винаги да избягва темата за работата си. Фотографските ѝ принадлежности бяха съвсем близо. Беше достатъчно само да вдигне коженото намотало и да погледне в торбите, завързани за мулето.

Най-после стигнаха върха на скалата, където имаше малка площадка. Пред погледа се разкриваше чудесна панорама. Небето беше обогрено като палитра на художник в различни цветове. Луната едва се виждаше в единия край на хоризонта. Те се приближиха до самия ръб на скалата. Под тях се простираше необятната равнина, прорязана от мрачни каньони. В далечината се виждаха величествените планини. По върховете им се белееше сняг. Пълна тишина цареше наоколо.

— Толкова е спокойно. — Стефани се обърна към Адам и с учудване видя, че той е слязъл от коня си.

— Искаш ли да постоим малко тук? — Той вдигна ръце, за да ѝ помогне да слезе.

Тя скочи и двамата завързаха конете си за един камък.

— Толкова си красива. — Бегача я прегърна и зарови пръсти в косата ѝ. — Човек е способен да забрави всичко заради теб.

— Няма нищо друго, освен ние двамата. — Стефани се притисна към него. Близостта им я опиваше, макар че не можеше напълно да потисне опасенията си. Страхуваше се да се отдаде толкова лесно на един мъж. Никога преди не беше се любила, но сега за първи път беше влюбена. Различията между тях вече нямаха значение. Тялото ѝ тръпнеше от желание. Притвори очи, когато Бегача притисна устни към нейните. Главата ѝ се замая. Обви ръце около шията му. Бавно се свлякоха на земята, там, където тревата образуваше меко легло. Той се надвеси над нея и провря коляно между краката ѝ. През дрехите Стефани усещаше как тялото му изгаря от желание и слабините му пулсираха. Обзе я див копнеж да я обладае. Сръчно разкопча ризата му. Допирът до голата му кожа я влудяваше. Ръката ѝ се плъзна надолу развърза панталона му и достигна онази част от тялото, която караше кръвта ѝ да закипи. Бегача изстена от удоволствие, когато почувства ръката ѝ между краката си. Едва си поемаше дъх, докато тя изучаваше с ръка тази непозната за нея част от човешкото тяло. Неспособен да

издържи повече, той се изправи и подаде ръка на Стефани. Двамата не сваляха очи един от друг.

— Искам те! — каза Бегача дрезгаво.

— Имам нужда от теб! — Стефани не можеше да познае гласа си.

— Исках да потисна чувствата си към теб, но сърцето не ми позволи. Не знам как е възможно, но ми се струва, че винаги съм те обичал. Толкова силна любов не може да се роди за няколко дни.

— Винаги ще те обичам. Въпреки че те познавам отскоро, знам, че чувствата ми са искрени. Люби ме, Бегачо! Моля те! Никога досега не съм изпитвала такова желание.

Бегача покри с длани лицето ѝ.

— Аз ще бъда първият мъж за теб, нали? Очите на Стефани се разшириха от учудване.

— Как... разбра?

— Има много начини. Не ме питай сега?

Стефани му помогна да разкопчае блузата ѝ и да я съблече. Той погали нежно гърдите ѝ, като масажираше с пръсти набъбналите ѝ зърна. Наведе глава и обхвана едното от тях с устни. Разкопча колана на полата ѝ и тя падна на земята. Продължи да я съблича, докато остана гола. Ръцете му милваха нежно тялото ѝ. Стефани трепереше от възбуда, но когато той стигна до мястото под корема ѝ, тя прехапа устни, за да не извика. Той продължи да я гали. Тя отметна глава назад, стенойки от удоволствие. Възбудата ѝ нарастваше с всяка измината минута. Горещи вълни заливаха тялото ѝ. Изпитваше наслада, непозната до сега. Отвори очи и видя Бегача да сваля дрехите си. Погледът ѝ се плъзна по атлетичното му тяло. Изведнъж я обзе страх.

— Не знам. — Стефани отстъпи назад.

— Не се страхувай! — Бегача я хвана за ръцете. — Няма да почувстваш нищо друго, освен върховна наслада, когато телата ни се слепят. Ние ще станем едно тяло и една душа.

Стефани отново се намери в прегръдките му. Целувките му я изгаряха. Той я прегърна нежно и я сложи на земята. Кракът му се провря между коленете ѝ. Тя беше обхваната от непознато за нея диво желание. Изведнъж дъхът ѝ спря. В този момент той проникна в нея,

разрушавайки бариерата на девствеността. Дръпна се, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Бегача прочете в очите ѝ страх.

— Болката, която чувстваш, е съвсем естествена — успокой я той. — Не се страхувай! Тя ще отmine. Отпусни се. Остави тялото си да изпита пълната наслада.

Стефани избърса сълзите си и кимна.

— Не се страхувам. Моля те, продължавай. Чудесно е, че сме заедно.

— Но това не е удоволствието, за което ти говорих. Поеми си дълбоко въздух. Затвори очи и ме целуни. Тогава ще достигнеш пълния екстаз.

Стефани кимна с глава и затвори очи. Той обсипваше с целувки тялото ѝ. Проникваше все по-дълбоко в нея. Тя му се отдаде напълно. Бегача обхвана с ръце ханша ѝ и я притисна към себе си. Слабините му горяха. Вените му пулсираха. Дватамента стениха, отдадени изцяло на удоволствието. Телата им се гърчеха като в транс. Тогава настъпи върховният момент на блаженство — разтърсващ и изтощителен. Стефани извиваше нагоре тялото си и го притискаше към неговото. Цялата се тресеше.

Върховната възбуда премина. Те останаха да лежат така. Телата им бяха слети в едно цяло. Бегача я целуна нежно и се обърна по гръб, загледан в звездното небе. Стефани се сгуши до него.

— Не съм предполагала, че може да бъде толкова хубаво. Обичам те, Бегачо. Обожавам те.

Бегача се обърна към нея.

— Никой досега не е грабвал сърцето ми така, както ти. С никоя жена не съм изживявал по-голяма наслада.

Той сложи ръка под главата си.

— И какво ще правим сега с Адам? Не одобрявам нищо от това, което каза днес. Също и баща ми. Що се отнася до Мъдреца, може и към теб да храни ненавист, защото си му сестра.

— Да, негова сестра съм, но това не е толкова важно. Скъпи, нека не допускаме Адам или баща ти да влияят на чувствата ни. Нека живеем в нашия малък свят. Възможно ли е? Можем да се издигнем над всичко и над всеки. Все едно, че само ние двамата сме на този свят.

Задуха хладен вятър и Стефани потрепери. Бегача се оправи и събра дрехите ѝ.

— Облечи се. Не искам да наистинеш заради мен. Стефани също стана и започна да се облича.

— Любов моя, не мога да повярвам в това, което се случи между нас. Чаках толкова години, докато срещна най-подходящия мъж. Изглежда, че това си ти.

Стефани се обличаше, без да обръща внимание какво прави той. Мислеше си, че и той се облича. Когато вдигна очи, видя, че греши. Той беше напълно облечен, застанал до мулето с фотографските ѝ принадлежности. Тя изтръпна, когато той извади камерата и започна да я разглежда. Приблужи се тихо към него. В този момент той се обърна и я погледна с огорчение. После вдигна камерата, сякаш искаше да я хвърли на земята.

— Това е единственото, което ни разделя!

— Не! — изпищя Стефани и вдигна ръка, за да го спре.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Стефани бързо постави ръката си върху тази на Бегача, за да му попречи да захвърли фотоапарата ѝ на земята.

— Моля те, недей — каза тя едва доловимо. — Ако го направиш, това ще бъде предателство към онова, което изпитахме един към друг само преди няколко минути. Ти знаеше, че аз се занимавам с фотография. Ти знаеше, че аз съм дошла в Аризона, за да правя снимки.

— Бях достатъчно глупав, за да го забравя — каза Бегача, като все още държеше заплашително фотоапарата над главата си.

— Бегачо, моля те, чуй ме какво ще ти кажа и след това реши дали искаш да унищожис фотоапарата ми — каза нежно Стефани. — Ако ти наистина го направиш, аз се страхувам, че ще се разделим!

Затаила дъх, тя чакаше.

Навахът бавно смъкна ръката си и постави фотоапарата обратно на мястото му; Стефани изпита огромно облекчение. Той току-що беше доказал любовта, която изпитваше към нея. Тя знаеше, че той мрази фотоапарата ѝ и онова, което уредът символизираше. С него Стефани можеше да продължи изследванията си върху хората му. Но все пак, заради нея, Бегача не го унищожил.

— Благодаря ти — промърмори тя. След това тръгна с очи, вперени в мъжа, като се осмели дори да го хване за ръка. — Скъпи, моля те, изслушай ме, а след това, ако не искаш да имаш нищо общо с мен, аз ще се кача на коня си и ти никога няма да ме видиш повече — каза тя с пресекващ глас.

— Кажи каквото смяташ, че трябва да се каже — отговори Бегача с очи, вперени в нейните. — Аз ще те слушам.

— Бегачо, аз не искам да навредя на хората ти. — Стефани прокара ръката си по бузата му. — Скъпи, аз имах време да обмисля много неща, откакто пристигнах в Аризона. Реших подробно да запозная американците чрез моите снимки с хората на навахо и да им

кажа, че мъжете навахо са горди воители, които винаги са копнели за героични дела. Какво лошо би могло да има в това?

— Лошо? — той хвана ръцете ѝ и ги притисна към гърдите си. — Хората ми не желаят да бъдат снимани. Въпросът не е в това кой ги снима. Аз ще дойда с теб, докато пътуваш с фотоапарата си, но ти ще го използваш, за да правиш снимки на пейзажа на Аризона, но не и на хората ѝ. Нищо свещено не трябва да се запечата на филма. Разбираш ли? Приемаш ли тези условия? Ако си съгласна, тогава ще дойда с теб.

Стефани стоеше безмълвна. Не беше очаквала, че той ще ѝ позволи да направи още снимки. Беше изпълнена с благоговение. Любовта, която я изпълваше в този момент, беше по-силна от всякога, защото разбираше, че Бегача прави голяма жертва.

— Ще направиш всичко, което каза? — попита тя, като сподави радостта си.

— Баща ми не би одобрил, но аз ще дойда с теб — отвърна той. Чувстваше, че иска да я зарадва, макар и да осъзнаваше, че прави това главно заради хората си. Трябваше да държи Стефани далече от навахо, от свещените им скали, от местата за молитва, от гробищата им.

— Не искам да ти създавам неприятности с баща ти — каза Стефани, като гледаше втренчено в лицето му.

— Ние винаги сме на едно и също мнение с него — усмихна ѝ се той. — Ако винаги бях съгласен с него, нямаше да бъда тук с теб тази вечер. Защото, красавице моя, баща ми ме предупреди да внимавам да не се влюбя в теб.

— Наистина ли? — попита Стефани с широко отворени очи.

— Спомняш ли си първия път, когато се видяхме? — попита Бегача, като я прегърна. — Онзи ден той е почувствал какво става между нас и по пътя за дома ме предупреди да внимавам.

— Съжалявам, че не ме харесва — каза Стефани.

— Не е в това въпросът. — Индианецът постави пръстите си на брадичката ѝ и я погледна в очите. — Той се страхува за бъдещето на сина си, за цвета на кожата на децата, които могат да му бъдат внучета.

— Какво? — попита Стефани задъхано.

— Баща ми желае внуците му да имат същия цвят на кожата, на очите и на косата като хората на навахо — отговори тихо Бегача. — Но

когато ми каза тези думи, аз му напомних, че самият аз съм бял, но съм верен на навахите.

Вълците виеха към луната, усмихваща се над далечните хълмове. Бегача притисна силно Стефани, а устните им се сляха в дълга целувка.

Деймън Стаут яздеше прегърбен, докато обикаляше пасбищата си и броеше на ум конете. Беше видял счупената ограда, а това показваше, че нещо не е наред. Липсваха доста коне. През последните нощи някой открадна част от конете му.

Деймън хвана здраво юздите. Работниците в ранчото спряха работата си и го наобиколиха.

Деймън се опита да разпали пурата си, която отдавна беше изгаснала. Спря погледа си върху всеки един от мъжете.

— Вие знаете какво трябва да се направи, нали? — изръмжа Деймън.

— Конете са при Мъдреца — каза един от хората му, като весело се засмя. — Приятно ми е, че е станал крадец. Този факт въодушевява живота ми, прибавен, разбира се, към уискито и жените. Ще се позабавлявам малко.

— Смяташ, че Мъдреца го е направил — попита друг от работниците. — Струва ми се, че е достатъчно умен, за да не се занимава с такава работа.

— Или е Мъдреца, или е Бегача — каза Деймън намръщено. — Но все пак не трябва да се забравя и Ястреб като мълния.

Той заби блестящите шпори в хълбоците на животното като го накара да се изправи на задните си крака и препусна облян от лунна светлина.

— Хайде, момчета, трябва да пооткраднем малко коне! — изсмя се собственикът на ранчото.

Все още ядосан от развитието на събитията този следобед, Адам стоеше на коня си върху един хълм и гледаше към селото на Мъдреца. Не си беше отишъл направо вкъщи. Беше ядосан на Мъдреца, нещо повече — разтревожи се, когато видя сестра си, Стефани да напуска

селото на навахо заедно с Бегача. Когато се сети как би могъл да използва тази връзка, се успокои. Надяваше се двамата да се сблизат. Не смяташе да им пречи да стигнат до венчило дори. Но той никога нямаше да позволи на Стефани да стане част от това диво племе. Тя трябваше да бъде на онзи проклет влак с него, когато той си тръгва от Аризона.

Вниманието му отново беше привлечено от необясним шум в долината. Наведе се и се опита да види нещо!

— О, боже! — усмихна се той. — Как е възможно? Хората на Деймън крадат конете на Мъдреца.

Адам ги наблюдаваше, докато не си тръгнаха. Беше хубаво, че Деймън реши да открадне конете тъкмо сега и да отвлече вниманието от Адам и плановете му.

— Ей, голям умник е този Деймън, че ми се притече на помощ тъкмо сега! — каза си Адам, като продължаваше да се хили. В следващия момент мъжът замръзна на място и ръката му инстинктивно се спусна към пушката на седлото.

Беше забелязал някакво движение на едно малко възвишение точно под стръмния склон, върху който стоеше. Сърцето му трепна — беше Недокоснат цвят, дъщерята на Мъдреца.

Мъжът дишаше учестено, докато слизаше от коня. Завърза го зад ниските храсти на пътя. Започна да слиза надолу по хълма, колкото е възможно по-тихо, защото не искаше да пропусне възможността да остане сам с хубавото момиче, което беше грабнало сърцето му от първия миг.

Той се заслуша внимателно, а след това продължи нататък, все по-близо и по-близо...

Клекнала на земята, с очи вперени в небето, Недокоснат цвят изливаше чувствата, изпълващи сърцето ѝ, в песен. Тя пееше...

*Звук в небесата
звукът на гръмотевицата
говори от тъмните облаци,
звук долу на земята
звукът, който издава скакалеца
говори от зелените поляни*

*и нека земята да е хубава
и нека мислите ми да са
чисти... и хубави.*

Момичето спря да пее и се вслуша в шума, идващ от една счупена клонка зад нея. Тя бързо се изправи, обърна се и зачака. Когато Адам се появи, Недокоснат цвят ахна и отстъпи назад. Спомни си за лошите думи, които баща ѝ си размени с този мил мъж и осъзна, че каквито и чувства да хранеше към него, те бяха опасни и лоши.

И все пак тя не можеше да скрие чувствата си. Краката ѝ трепереха. Усещаше странна слабост ниско долу в стомаха, но тя беше приятна. Не можеше да отрече силното туптене на сърцето си, нито силното желание, което я обхвана с приближаването на Адам към нея.

— Нямах намерение да ти преча — каза Адам и спря на една ръка разстояние от Недокоснат цвят. Страхуваше се да се приближи повече. Толкова много я желаше!

О, боже, беше толкова хубава, че сърцето му изгаряше от желание.

— Не си ми попречил да пея — отговори на правилен английски момичето. — Знаем го от училището за бели хора. Бях свършила вече.

— Не е ли опасно да стоиш тук сама? — попита Адам, като не искаше да я изплаши повече. Виждаше притаения страх в очите ѝ.

— Може би е страшно — отговори едва доловимо Недокоснат цвят. — Баща ми би казал, че не е много разумно да стоя тук с теб.

— Няма причина да се страхуваш от мен! — каза Адам тихо. — Аз не съм се карал с теб. Аз се скарах единствено с баща ти и с Бегача.

— Защо между вас има проблеми? — попита Недокоснат цвят вече леко успокоена. — Ако ти си дошъл в земята ни с мирни намерения, аз ще съм напълно свободна...

Момичето бързо наведе очи, защото осъзна, че почти се беше издала пред мъжа, чието присъствие замайваше главата ѝ. Той беше един непознат, в когото тя се влюби твърде бързо.

Адам имаше чувството, че цялото му тяло се е свило като пружина. Пристъпи напред и повдигна брадичката ѝ с един пръст.

— Ти щеше да си свободна за какво? — попита той с дрезгав глас.

— За да те обичам — каза Недокоснат цвят, като се отпусна в ръцете му и предложи устните си за целувка.

Адам силно я притисна към себе си. Когато устните им се срещнаха, мъжът усети, че тялото му се изпълва с такова задоволство, което той отдавна не си беше позволявал. Професионалните му начинания винаги заставаха на първо място — преди жените. А сега?

Искаше му се и сега да е така, но, о, боже, сега беше различно. Когато прегръщаше тази красива навахо, имаше чувството, че държи в ръцете си ангел.

Недокоснат цвят прошепушна на ухото му:

— Ела с мен. Прави любов с мен в шатрата ми.

Адам се разкъсваше между желанието да бъде с тази красива жена, която му се предлагаше толкова лесно и опасността, на която се излагаше. Ако Мъдреца го хванеше, смъртната присъда нямаше да му се размине.

— Мисля, че няма да дойда — прошепушна ѝ той, като се бореше със страстта си. — Нека да се любим тук, под звездите.

Индианката се отдръпна назад.

— Въздухът стана хладен — каза тя, като постави нежно ръката си върху бузата му и бавно го погали. — Както вероятно си видял, Недокоснат цвят не понася студа. Не трябва никога да настивам, защото може да е фатално.

Адам целуна момичето и го понесе нагоре към хълма, където беше конят му.

— Това не е пътят към шатрата ми — промълви индианката, като му се усмихна. — Тръгни в обратна посока и пътят ще те заведе до там.

— Аз трябва да си взема коня — каза Адам.

— Остави го тук — каза Недокоснат цвят. — Така никой няма да разбере, че си бил при мен.

Мъжът погледна нагоре към хълма, за да се увери, че конят му е достатъчно далече от селото.

— Е, добре. Да кажем, че съм се погрижил за коня — каза Адам.

— Знам начин да те заведа в жилището си, без някой да те забележи — каза Недокоснат цвят, като се смееше тихо.

— Надявам се, че щом можеш да ме вкараш незабелязано, ще можеш и да ме изведеш по същия начин — каза Адам. — Аз те желая

Недокоснат цвят. Ще поема всякакви рискове само за да бъда с теб.

— Ти ще бъдеш първият за Недокоснат цвят — каза момичето невинно, с широко отворени очи. — Самата съдба те изпраца при мен. Аз съм се запазила такава само за теб.

Адам се тревожеше от факта, че всичко стана толкова лесно. Изглеждаше като някоя от онези истории, които беше чел до среднощ. Помисли, че може да е клопка.

Но нуждата, която изпитваше да бъде с това същество, замъгли съзнанието му, накара го да забрави опасностите. Изгаряше от желание, което само Недокоснат цвят можеше да удовлетвори.

Държеше я близко до себе си и започна леко да подтичва с една-единствена мисъл в главата.

Задоволяване на желанието.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

*Аз спя с теб и се събуждам с теб —
и все пак ти не си тук.*
Джон Клер

Мислите за прекараното с Бегача време не даваха покой на Стефани и тя не спа почти цялата нощ. Сутрешната светлина едва се процеждаше през прозорците на вагона. Денят обещаваще вълнуващи приключения.

Стефани издърпа назад косата си и я върза с панделка. Носеше обикновени дрехи за път — нова пола и блуза, лъснати ботуши. Чувстваше, че може да преброди цели мили разстояние. Особено след като Бегача беше с нея. Тя протегна ръка към пистолета, който лежеше на нощната масичка, но се отказа да го вземе със себе си. Не се нуждаеше от закрила, щом като беше с Бегача.

Като си тананикаше нещо, Стефани тръгна към малката кухня, която се намиреше в най-отдалечения край на вагона и взе съда с димящо кафе.

След като си наля една чаша, тръгна към вратата, която водеше към малък проход, а оттам към вагона на Адам. Все още не му беше казала за плановете си. Завъртя се, като се усмихваше, без да обръща внимание, че кафето се разля. Беше като зашеметена при мисълта, че ще прекара цял ден с Бегача.

— Заедно... ние ще сме заедно — каза тя усмихнато, сякаш беше пияна. Смехът ѝ секна, когато погледът ѝ отново падна върху вратата на Адам. — Сигурно ще е по-добре да отида и да му кажа.

Стефани излезе от купето си и посегна да почука на вратата. След това се спря и се послуша за някакво движение вътре в стаята. Знаеше, че не обича да го събуждат, но нямаше друг избор.

Искаше да каже на Адам какви са плановете ѝ за днес, преди Бегача да е пристигнал. Трябваше да се опита да държи двамата мъже колкото е възможно по-далече един от друг. Не ѝ се искаше да си представи какво би могло да се случи, ако чувствата, които изпитваха един към друг се оставеха без контрол. Вятърът, който нахлуваше между двата вагона, я накара да настръхне. Почука на вратата и обви ръце около тялото си, като се опитваше да се предпази от студа.

Докато го чакаше да дойде до вратата, жената погледна нагоре към планините. Хубаво ѝ беше да види как се появяват първите лъчи на слънцето. Скоро въздухът щеше да се стопли, даже щеше да е твърде топло. Като прогони всякакви други мисли от главата си, Стефани отново се почуди защо Адам не отваря и пак почука на вратата.

Отново никой не ѝ отвори. Тя долепи ухото си до прозореца, за да чуе нещо от стаята, тъй като щората на вратата беше дръпната и не можеше да се види нищо вътре.

Изведнъж си спомни, че не беше чула тропота на коня на Адам през нощта, както когато се връщаше, но тази мисъл не я беше разтревожила тогава. Беше глупаво да се безпокои за брат си. Щом не си беше дошъл вкъщи, вероятно беше останал да спи в ранчото на Деймън, след като е препил, или пък е залагал на комар до малките часове на нощта.

Стана ѝ неприятно при мисълта, че може да е отишъл в някакъв бордей в Галъп. Знаеше, че той прави това от време на време в Уичита.

— Чудя се дали някога ще се ожени — прошепна сама на себе си Стефани. Беше прекалено много погълнат от мисълта да има свой собствен град, за да се занимава сериозно с някоя жена. Стефани се изпълваше със съжаление към онази, която би очаквала от брат ѝ сериозно отношение. Вече беше оставил немалко разбити сърца след себе си.

Като загуби търпение, накрая Стефани натисна дръжката на вратата и видя, че не е заключено. Надникна вътре, като подаде само главата си.

— Адам? — извика тя и в същия момент забеляза, че всички щори на прозорците са спуснати. Присви очи, за да може да види леглото му, намиращо се в другия край на вагона. Не можа да види нищо, затова влезе в стаята. Като вървеше тихо, тя вдигна една от

щорите и видя, че Адам не е в леглото. Очевидно не се беше връщал вкъщи след скандала с навахо.

— О, Адам — каза тя, като поклащаше глава. — Къде ли, по дяволите, си прекарал нощта?

В случай като този Стефани се страхуваше за брат си. Независимо от това, че се опитваше да убеди сама себе си, че той е достатъчно голям, за да се грижи за себе си, все пак в много отношения на него не можеше да се разчита. Ако питаша нея, той нямаше много ум в главата си. Беше ѝ се налагало твърде често да го спасява от различни забъркани ситуации.

— Е, добре, големи братко, явно си решил да се оправяш сам днес — каза Стефани, като въздъхна.

Върна се в своя вагон и тъкмо се канеше да си налее нова чаша кафе, когато чу тропот на копита. Сърцето ѝ заби силно. Дали Бегача идваше толкова рано, или беше Адам? Като си спомни отново за любовните си преживявания с Бегача, тя се приближи с треперещи колене към прозореца. Обхвана я силно желание, щом го видя да приближава купето. Стефани бързо отвори вратата. Когато очите им се срещнаха, главата ѝ се завъртя и тя почувства, че лицето ѝ се зачервява. През съзнанието ѝ преминаха спомени за онова, на което Бегача я беше научил с устните и ръцете си миналата нощ. Никога нямаше да забрави как се беше чувствала, когато голите им тела се сляха в едно за първи път онази нощ. А как можеше да забрави начина, по който този мъж проникна в нея. Изпитваше страховтно желание отново да повтори всеки миг. Почувства се страшно низко заради това, че позволи такива мисли да изпълнят съзнанието ѝ. Ако мащеха ѝ беше тук, о, как би ѝ се скарала за начина, по който се държеше сега. Но как би могла да се държи по друг начин, когато такъв хубав мъж като Бегача е влюбен в нея?

Очите ѝ бяха приковани в него, докато той се изкачваше по стълбите. Днес беше облечен в нови кожени дрехи, с червена, подобна на кадифе, панделка, която минаваше над веждите му. Беше обут в мокасини, с нож, забоден от едната страна на кръста, а от другата имаше пистолет.

Бегача усещаше в душата си едно благоговение пред тази жена — жизнерадостна и енергична. Очите ѝ бяха големи и блестящи. Бузите ѝ — розови, а устните още по-съблазнителни. Погледът му се

плъзна надолу и се спря на гърдите, които издуваха цветната ѝ блузка, разтворена достатъчно, за да си спомни той колко нежни бяха те и колко сладки, когато поставяше устните си върху тях. Усети топлина в слабините и разбра, че отново иска да бъде с нея.

— Добро утро — каза Стефани и Бегача слезе на земята.

— Яаа-ех-теех — каза той бързо. Стефани го погледна закачливо.

— Какво каза току-що? — промълви тя.

— Казах „здравей“ на езика на навахо — отговори Бегача, като се усмихна нежно.

Стефани се чувстваше неудобно. Нещо, което беше съвсем необичайно за нея. Работата, с която се занимаваше, изискваше тя да е отворена и да успокоява хората, на които прави снимки. Но с този мъж тя се чувстваше като младо момиче, което отива на първа среща. В известен смисъл, то си беше точно така: той беше първата ѝ истинска любов.

— Заповядай вътре да изпием по чаша кафе, преди да тръгнем — каза Стефани, като се обърна и забърза навътре. Погледна назад през рамо и каза: — А може и да ти покажа стаята за промиване на снимки и уредите също. Може би ако получиш по-добра представа за онова, което правя, ще можеш да разбереш защо го обичам толкова много.

— Да, може би! — каза навахът, докато затваряше вратата след себе си. Обърна се и погледна към вагона на Адам. Беше разкъсван от силни чувства, когато се опитваше да забрави лошото отношение, което имаше към стария си приятел! Искаше му се всичко да си е така, както е било през всичките тези години. Да му е приятно да язди и да се смее заедно с Адам.

— Адам знае ли за плановете ти! — попита навахът, докато следваше домакинята в малката кухня.

Стефани почувства хлад при споменаването на името на брат си. Тя наля чаша кафе и я подаде на Бегача.

— Адам ли? — попита тя.

Усещаше с цялото си тяло присъствието на наваха, докато той вървеше след нея към стаята, определена за всекидневна.

— Не, не съм му казала — промълви и замълча. След това се обърна с лице към индианеца. — Той не си е във вагона. Не знам къде е. Колебая се дали е редно да тръгвам, без да съм видяла, че се е прибрал жив и здрав вкъщи.

След като отпи от кафето, навахът остави чашата и погледна към Стефани.

— Брат ти е близък с Деймън Стаут, нали? — попита Бегача предпазливо. — Мислиш ли, че може да остане през нощта в ранчото на Деймън?

— Не знам как да отговоря на въпросите ти — отговори Стефани, явно забравила за кафето. Чувстваше, че ще е по-добре да избегне разговора на тази тема, затова отиде в тъмната си стаичка, запали керосиновата лампа и започна да събира различни материали, които щяха да са ѝ необходими за снимките. Стресна се, когато усети, че Бегача е застанал зад нея. Когато ръцете му я обхванаха през кръста и той я обърна с лице към себе си, ѝ се стори, че дъхът ѝ спира. Огледа лицето му и се зарадва, като се убеди, че то е спокойно.

— Искаш да кажеш, че не знаеш на каква основа е изградено приятелството на Адам с Деймън? — попита Бегача бързо. — Нито дали би останал в ранчото на Деймън?

— Аз наистина не знам защо те двамата се сближиха толкова много. Що се отнася до мен, смятам, че в него има нещо не добро — Стефани потръпна, като си спомни как той се беше опитал да я изнасили. — Той е отвратителен тип. Искане ми се Адам да не се познаваше въобще с него. — Тя замълча, но след малко продължи. — А що се отнася до това къде брат ми е прекарал нощта — вероятно в Галъп. Може би при Деймън. Аз наистина не знам.

— Не е много разумно от негова страна да те оставя сама цяла нощ — каза индианецът. — Ако знаех, нямаше да се върна в шатрата си. Щях да остана при теб.

През тялото на Стефани премина тръпка.

— Щеше ли наистина? — попита жената нежно.

— Но не само за да те предпазвам — каза Бегача, като я придърпа към себе си.

— А за какво друго? — попита Стефани, с подкосени от обхваналата я страст колене.

— И ти питаш? — каза навахът с дрезгав глас и я целуна силно.

Стефани обви ръцете си около врата на мъжа. Сърцето ѝ туптеше и онази приятна топлина, която беше почувствала миналата нощ, отново заля тялото ѝ. Но в съзнанието ѝ премигваше предупредителна лампичка, която напомняше къде се намират в момента, кой би могъл

всеки момент да влезе във вагона. Адам имаше навика да влиза, без да чука.

Но когато Бегача я вдигна на ръце и я остави на леглото, всички мисли за Адам изчезнаха от съзнанието ѝ. Стефани лежеше гола, със захвърлена встрани панделка, когато Бегача коленичи върху нея. Тя протегна към него ръце и се усмихна, защото усещаше как втвърденият му член се притиска силно в бедрата ѝ. Разтвори крака и го прие в себе си. Затвори очи и въздъхна дълбоко, зашеметена от огромното удоволствие, което изпитваше от ритмичните му движения.

Стаята беше обляна от златните лъчи на утринното слънце, което надничаше през прозорците. Стефани беше в екстаз, без никаква представа за времето, за опасностите. Не усещаше нищо друго, освен онова, което я разпалваше — мъжът върху нея. В този момент той, единствено той беше нейната вселена.

Лицето на Адам просто пробягна през съзнанието ѝ, но само за миг. Мисълта, че би могъл да дойде и да я намери с наваха, въобще не я разтревожи.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

*Любовта е огън, който трябва
да се подклажда с нова красота.*

Томас Кампбел

Бегача се наслаждаваше на твърдите зърна на копринените гърди на Стефани. Целуна врата ѝ, притисна бедрата си в нея, докато ритмично се движеше напред-назад. Обля го топлина, която покри с горещи пламъци цялото му тяло.

Стефани се беше притиснала в него. Усещаше приятно гъделичкане по гърдите си, докато той я милваше. Тя простена тихо, когато Бегача се наведе към устните ѝ и започна да я целува така страстно, че в следващия миг тя имаше чувството, че няма част от тялото ѝ, която да не трепери. Отвърна на целувката му буйно и необуздано, а след това вдигна краката си високо над бедрата му, за да му даде възможност да проникне още по-дълбоко в нея. Езикът му се вмъкна през отворените ѝ устни и се срещна с нейния, а в същото време ръката му се плъзна надолу по гърдите ѝ, през стомаха, който потръпна неволно, за да се спре долу, там, в онова влажно място, което тръпнещо очакваше ласките на този мъж. Стефани изпитваше едновременно блаженство и страдание, когато той започна да я гали там с пръсти, докато все още продължаваше да се движи вътре в нея със силни, мощни тласъци. Бегача отдръпна устните си и тя усети как езикът му се плъзна първо към нежната вдлъбнатина на врата, а после надолу към една от гърдите ѝ. Главата ѝ се мятеше ту наляво, ту надясно и тя прехапа устни, за да не извика от удоволствие, когато той притисна устни към една от гърдите, а после вкопчи устни в набъбналото зърно и започна нежно да го смуче в уста. Стефани беше овладяна от непоносимо сладка болка. Ръцете ѝ шареха по опънатите

мускули на гърба му, като спираха за малко върху бедрата. Притиснатата към тялото му, тя копнееше за онова, което ѝ обещаваха.

Бегача отново впи страстно устните си в нейните. Постави ръцете си под бедрата ѝ и леко я повдигна. По челото му беше избила пот. С всяко следващо движение, което правеше дълбоко в нея, той се приближаваше към края. Дъхът му спря, защото мъжът усети онази характерна горещина, която обикновено го заливаше като буен огън, когато краят на това върховно изживяване настъпваше. Зарови лице в косите на Стефани и изрева от удоволствие. В синхрон с чувствата на индианеца, като търсеше собственото си освобождаване, Стефани също изпадна в екстаз и извика приглушено от рамото му, защото цялото ѝ същество плуваше на вълните на безкрайното удоволствие. Той се отпусна на леглото встрани от нея. Тя се обърна към него, целуна го по веждите, след това по бузите и накрая по устните.

— Никога не съм била по-щастлива от сега — прошепна Стефани. — Нека не позволяваме на нищо да развали онова, което току-що открихме заедно. Моля те!

Внезапните удари на чуковете на работниците, които поставяха нови траверси, изплашиха Стефани. Очите ѝ се отвориха широко и тя придърпа одеялото върху себе си. Беше забравила за времето. Беше забравила брат си.

— Адам би могъл да си дойде всеки момент — каза тя, като погледна бързо към Бегача.

При споменаването само на името му, между тях отново падна страшната бариера. Стефани се страхуваше дори да диша, когато видя как Бегача се намръщи. Той стана и започна да се облича.

Адам се събуди и се стресна, защото моментално се ориентира къде се намира и нервно премигна с очи. Хвана го страх, когато се огледа и видя, че лежи в една шатра в селото на навахо. Една мека ръка го галеше леко, нежно по гърба и го караше отново да потръпва страстно, като си спомни с кого е прекарал нощта и в чия шатра е правил така страстно любов.

Недокоснат цвят.

Тя го доведе тук под прикритието на тъмнината миналата нощ. Беше прекарал почти цялата нощ в правене на любов с нея; а сега тя

отново го предизвикваше. Недокоснат цвят пропълзя към него, наведе се ниско долу, а дългата ѝ и лъскава коса се плъзна по тялото му. Адам пое дълбоко дъх и затвори очи, без да забележи, че блясъкът на звездите отдавна беше напуснал небето. Единствената светлина в шатрата беше тази на въглените в огнището. А единственият истински пламък изгаряше слабините му и заплашваше да се превърне в пожар, щом Недокоснат цвят постави устни върху пулсиращата му мъжественост и започна да движи езика си нагоре-надолу по опънатата кожа.

— О, боже — изстена Адам, докато се чудеше как би могъл да напусне тази жена, която беше възбудила в сърцето му толкова страст, колкото той не беше изпитвал към никоя от проститутките, с които беше спал в миналото.

Мъжът разтвори крака, разпери ръце, затвори очи и в пълно забвение се отдаде на удоволствието, което го изпълваше. Когато усети, че не може повече да издържи на това сладко мъчение, той постави ръце на кръста на Недокоснат цвят и започна да целува гърдите ѝ, стомаха ѝ. После простря тялото си върху нейното и проникна дълбоко в нея.

Постави ръцете си върху гърдите ѝ и каза:

— Обичам те.

Устните му се сляха с нейните, сякаш той искаше да изпие цялата им сладост.

Недокоснат цвят се притисна към него, а от очите ѝ се спускаха сълзи от радост. Никога не си беше и помисляла, че някой може да я пожелае, да не говорим за това да я обича толкова силно. Не искаше да си мисли какво е отношението на баща ѝ или на брат ѝ към Адам. Той беше неин. Нямаше да позволи на никого да ѝ го отнеме.

Адам чу детски смях и гласове на хора от външната страна на палатката и този факт го накара бързо да спре онова, което правеше. Погледна ужасено към вратата, а след това към индианката.

— Сутрин е — каза той и в гласа му се усещаше страх. — Някой идвал ли е тук толкова рано? Конят ми... Недокоснат цвят, какво ще стане, ако някой го открие?

Момичето постави ръцете си върху лицето му.

— Никой не идва често в шатрата на Недокоснат цвят. Всички знаят, че аз работя най-добре по това време. И никой не ме безпокои,

когато аз тъка тези хубави одеяла. А що се отнася до коня ти, не си ли спомняш колко добре е скрит той? Никой няма да го намери.

— Недокоснат цвят, вече е светло — каза Адам, като отново погледна към вратата. — Как, по дяволите, ще се измъкна оттук, без да бъда забелязан?

Момичето обърна лицето му към себе си така, че очите им да се срещнат и каза:

— Скъпи мой бели човеко, няма да си тръгнеш, докато е светло — каза тя, като се смееше. — Остани. Прекарай деня с мен. Можем да се любим, да ядем, да говорим и отново да се любим. Довечера, когато тъмните сенки паднат над нашия малък свят, аз ще дойда с теб до мястото, където е конят ти.

Сърцето на Адам биеше силно, когато погледна в хубавите ѝ невинни очи. Онова, което тя предлагаше, беше доста изкушаващо. Поколеба се само за момент, а след това се разсмя.

— Добре, ще остана — каза той, като обгърна лицето ѝ с ръце и постави устните си върху нейните. — Как би могъл човек да иска някога да си тръгне от теб?

Не се тревожеше за Стефани. Тя щеше да си помисли, че е останал при Деймън или че е в Галъп. Беше свикнала с номерата му. Но Стефани никога не би предположила, че жената, с която спи той в момента, е навахо. Адам се усмихна и след това целуна Недокоснат цвят силно по устата, докато отново проникваше дълбоко в нея. Стоновете, които издаваха, се смесиха в едно, а ръцете им откриваха нови, непознати места по телата си.

Когато косата на индианката се спусна встрани от лицето ѝ и разкри една голяма подутина в основата на врата, Адам не се ужаси от гледката. За него всичко в Недокоснат цвят беше перфектно. Той я обичаше. Обичаше я с цялото си сърце.

Събудиха Мъдреца в ранни зори, за да му съобщят, че няколко коня са били откраднати от обора. Вождът стоеше изправен върху дорестия си кон и се взираше в пясъчната, кална земя, за да открие някакви следи. Не беше се отдалечил много от селището, когато пред очите му се изправиха високи скали.

В погледа му се усещаше недоволство, защото беше загубил следата. Сякаш беше потънала вдън земя. Той придърпа юздите на коня и погледна към скалата, а след това и към виещата се пътека нагоре. Помисли си, че ако се изкачи, може би ще види крадците, които яздеха заедно с откраднатите коне.

Не се виждаха никакви следи, които да покажат кога са били откраднати животните. Ако е станало призори, крадците едва ли щяха да са стигнали далеч и може би той щеше да ги види, тъй като в далечината се намираще една равна поляна.

Мъдреца се обърна към хората си и каза:

— Останете тук. Аз ще отида и ще погледна горе от скалата.

Стисна здраво юздите на животното и го пришпори по пътеката. Когато стигна до първото равно място, мъжът постави ръка над очите си, за да се предпази от слънцето, и огледа земята пред себе си. Но не видя нищо и се ядоса.

— Ще се изкача още по-нагоре — прошепна на себе си той.

Обърна коня си и започна бавно и предпазливо да се изкачва по другата пътека, докато отново стигна до равна скална площадка, покрита с рядка трева. Продължи да язди до ръба на скалата, но дръпна юздите и накара коня да спре, защото се стресна, когато видя друг кон, оставен на открито място тук.

Слезе и отиде до другия кон, потупа го по хълбока, а след това прокара ръце по раменете му. „Струва ми се, че те познавам отнякъде“, каза си мъжът на ум.

Отвори дисагите. Пъхна ръката си вътре и извади едно списание. Не беше необходимо да разлиства по-нататък, защото още на първата страница видя подписа на Адам.

Тялото му се вцепени и той почувства хлад. Продължи внимателно да разглежда коня. Стисна гневно челюсти и ядосано хвърли списанието обратно в дисагите. Стъпи на ръба на скалата и погледна в далечината към шатрите на селото си.

— Може да има една-единствена причина, за да скрие коня си тук, толкова близо до селото — изръмжа вождът. — Не е дошъл да шпионира, тъй като щях да го забележа. Недокоснат цвят. Той е при нея.

Беше забелязал как още от първия път между тях припламна някаква искра. Не беше сметнал за необходимо да предупреди дъщеря

си, защото смяташе, че тя е разбрала какъв тип мъж е Адам.

А да приеме мъж в палатката си не беше нещо нормално за дъщеря му. Доколкото Мъдреца знаеше, момичето беше все още девствено.

Но в Адам имаше някакъв чар, който би могъл да заблуди Недокоснат цвят и да я накара да си мисли, че той наистина я харесва. Тя беше толкова беззащитна. Все още не се беше влюбила в никого.

Бащата вдигна очи към небето и тихо изрече молитва към Великата Невидима Сила:

— Дано да не съм прав — промълви той.

Обхванат от ярост, мъжът сграбчи юздите на коня и го поведе след себе си. Без да даде никакви обяснения на хората си, той тръгна към селището, а конят на Адам се движеше отзад, завързан с въже. Не спря да язди, докато не стигна до палатката на дъщеря си.

— Недокоснат цвят! — изкрещя той, без дори да е слязъл от коня. Страхуваше се, че ако влезе в палатката и намери Адам да прави любов с безценната му дъщеря, нямаше да има сили да се спре да не му извади сърцето. — Дъще, ела веднага тук и се срещни с баща си!

Мъдреца не обърна внимание на възцарилата се тишина и че хората гледаха втренчено и се приближаваха, учудени от това защо един баща, който боготвореше дъщеря си, може да е така вбесен.

Вътре в палатката Адам и Недокоснат цвят се отдръпнаха един от друг и се погледнаха с широко отворени очи и туптящи от страх сърца.

— Баща ми — каза индианката, като придърпа едно одеяло, за да покрие голото си тяло. — Много е ядосан. Сигурно знае, че си тук. — Тя преглътна трудно. — Но как може да е узнал?

Когато Мъдреца отново извика, тя извърна очи от пребледнялото лице на Адам. Изплашена, виновна, примирена, загърната с одеялото, тя излезе навън и погледна баща си.

Начинът, по който се държеше дъщеря му, потвърди съмненията на Мъдреца. Той слезе от коня, профуча край нея и влезе вътре. Обхвана го ярост, когато видя как Адам навличаше бричовите си. Очите му бяха пълни с уплаха.

Мъдреца сграбчи Адам за врата и почти го повдигна от земята нагоре.

— Бих могъл да те убия с тези две ръце — изрева вбесеният баща. — И ще го направя, ако още веднъж се приближиш до дъщеря ми. — Почувства, че му се повдига, като видя смачканите одеяла по леглото на дъщеря си.

Мъдреца удари Адам със страшна сила и го изпрати в другия край на палатката. След това тръгна към вратата. Страхуваше се, че яростта, която бушуваше в сърцето му, ще избухне и той ще убие Адам. Обърна се и погледна противника си за последен път, като го предупреди:

— Никога повече не се приближавай до селото ми или до дъщеря ми. Ти съвсем безсрамно използва Недокоснат цвят за алчните си нужди на бял човек.

Адам протегна ръка към Мъдреца.

— Нещата не стоят така. Аз обичам дъщеря ти.

Тази реплика ядоса още повече Мъдреца. Той направи една крачка към Адам, но беше спрял от дъщеря си, която застана между двамата мъже.

— Татко, моля те, недей! — извика тя. — Моля те!

Адам използва възможността, за да избяга. Грабна останалите дрехи и хукна навън, като не се изненада, когато видя коня си завързан за този на Мъдреца. Явно така вождът беше открил, че Адам е тук.

С треперещи ръце хвърли дрехите върху седлото и се метна на коня, облечен само с бричове. Унизен и ядосан, тръгна между хората, които се отдръпваха, за да му сторят път.

Мъдреца се обърна към дъщеря си. Имаше много неща да й каже, макар че предупрежденията му щяха да бъдат отправени твърде късно. Знаеше, че тя е била достатъчно много унижена този ден. Бащата нежно прегърна дъщеря си.

Недокоснат цвят хълцаше и се притискаше в него, макар че не можеше да открие в сърцето си думи, с които да каже на баща си, че съжалява. Не съжаляваше. Адам събуди в нея чувства, които тя вероятно никога нямаше да разбере, че съществуват. Сега щеше да ги помни и съживява отново до деня на смъртта си.

— Адам е богей-ган, лош — каза Мъдреца приглушено. — Ти си добра. Вие не сте създадени един за друг.

Бащата се отдели от нея, погледна я продължително и замина.

Недокоснат цвят се хвърли на леглото и прегърна одеялата, върху които беше правила любов.

— Адам! — каза тя и проплака. — Скъпи мой Адам.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

*Ако ти ме обичаш твърде много,
това едва ли ще е вярно.
Обичай ме малко повече от това,
защото ме е страх от края.*
Анонимен автор

Стефани и Бегача яздеха един до друг по стар волски път, а мулето, натоварено с провизиите, креташе зад тях. Стефани погледна наваха.

— Аз наистина ценя много това, че дойде тук с мен.

Изчака го да отговори, но тъй като отговор не последва, почувства как я обхваща безпокойство. Бегача продължи да гледа право напред.

— Моля те, кажи ми какво има — каза тя. — Във влака всичко беше толкова хубаво, докато не споменах името на Адам. Не знаех, че имаш толкова лошо мнение за брат ми!

— Минали са много години, откакто с него бяхме приятели. През това време той така се е променил, че го чувствам безкрайно чужд.

— Но, скъпи, ти знаеше за това, преди да се любим — каза Стефани, като прехвърли юздите в другата си ръка. — Защо името на Адам трябва да разруши онова, което изпитваме един към друг. Макар че ми е брат, ние невинаги сме на едно и също мнение. Никога не му позволявам да ми влияе.

— Прекланям се пред теб! — каза Бегача, и нежно се усмихна. — Съжалявам, че позволих на съмненията да се промъкнат между нас. — Той спря да говори, погледна отново напред и продължи: — Виж, неприятно ми е, че плановете на Адам ще изправят навахо пред още по-големи трудности. Но това, което ме безпокои повече, е онази наша дружба като деца. През изминалите години аз имах голямо желание да

видя приятеля си отново. Сега се срещнах с Адам, но не е същото, както преди. Човек, който живее в света на белите, не може да изпитва онова, което един навахо крие в душата си!

— Бих искала да не е така — каза нежно Стефани. — Но нима не виждаш? Нищо не може да се промени.

Бегача отвърна приглушено:

— Ако е прекарал нощта при Деймън, кой знае какво са измислили срещу навахо? Ние сме сигурни, че Деймън е откраднал конете ни. Ако можеше, той щеше да ни вземе цялата земя, а нас би ни изгонил в планините. Сприятели ли се с Деймън Стаут, Адам не е нищо друго, освен един дребен измамник, който ограбва трудолюбиви и честни хора.

— Брат ми никога не е имал намерение да вреди на хората ти — каза Стефани. — Железопътната компания от Санта Фе получи разрешение от Федералното правителство да навлезе по-навътре в територията на навахо. Да, Адам е причината за начинанието, но той не иска да създава проблеми, а желае взаимна търпимост.

— Както виждаш, железопътните траверси продължават да се поставят — каза тихо Бегача.

Стефани си спомни за събитията тази сутрин и разбра, че врявата, която вдигаха работниците с кирките и чуковете, ядоса Бегача, а не споменаването на името на брат й. За наваха всеки удар на клиновете в земята беше като удар в сърцето му.

— Бих искала да ти помогна, но не зная как! — каза Стефани като протегна ръка към рамото му. — Надявам се, че няма да ме намразиш, защото за мен фотографията е най-важното нещо на света. Адам няма нищо общо с нея, абсолютно нищо. Обещавам, че ще снимам само това, което ти ми разрешиш!

— Не бързай с обещанията — каза Бегача, като я погледна подозрително. — Съществуват много привлекателни места, които аз може да ти забраня да снимаш. Не съм сигурен, че ще устоиш на изкушенията?

Стефани го погледна с широко отворени очи и почувства, че гърлото й се стяга. Чудеше се дали Бегача има предвид някакво конкретно място. Изплаши се, че може би няма да може да удържи обещанието си. Вече беше открила красотата на Запада. Знаеше, че тук има изключително много привлекателни места. Беше пътувала

достатъчно дълго и не можеше да си позволи да пропусне дори и едно прекрасно кътче.

— Защо замълча изведнъж? — попита намръщено навахът. — Каква е причината?

— Бегачо, аз не искам да те нараня — каза Стефани тихо. — Искрено се надявам, че ще имам достатъчно сила на характера, за да удържа на думата си!

— Толкова ли е трудно да се спази такова обещание?

— Аз обичам работата си.

— Ако трябва да избираш...

— Ти няма да ме накараш, нали?

— Съмнявам се дали бих посмял — каза той намръщено, но скоро след това се усмихна.

— Толкова много те обичам — каза Стефани, като въздъхна с облекчение.

Бегача тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато вниманието му беше привлечено от приближаващия ги ездач.

Стефани се наведе върху седлото, без да вярва на очите си:

— Адам — прошепна тя, като пребледня.

Хвана здраво юздите на коня си, тъй като Адам препускаше в галоп срещу тях. Но къде беше ризата на Адам? Също и ботушите? Изглеждаше, че бяга, за да си спаси живота.

— Адам! — извика жената, тъй като брат ѝ я отмина. Той погледна към нея за миг, а след това стрелна с очи Бегача.

Стефани видя озлоблението на лицето на Адам и си помисли, че ако човек можеше да умре от нечий поглед, то Бегача вече трябваше да е мъртъв.

— Спри — извика след брат си тя, като видя, че отминава! — Боже, Адам! — изкрещя Стефани. — Какво се е случило? Моля те, спри!

Бегача протегна ръка и я сложи на рамото ѝ.

— Остави го! Ясно е, че не иска да има нищо общо с нас тази сутрин — усмихна се Бегача закачливо. — Изглежда, че е имал проблеми. Надявам се да са били от баща ми.

— Предполагам, че не желаеш злото на брат ми? — каза Стефани, като се обърна уплашено към него.

— Искам да си получи само онова, което заслужава. Адам избра войната с хората от навахо, а те са моето племе. Той не би яздил като луд днес, полуоблечен, ако не е бил хванат да върши нещо нередно.

— Надявам се да е бил достатъчно умен! — каза Стефани, като въздъхна дълбоко.

Бегача кимна, пришпори коня и излезе пред Стефани.

— Хайде, ела. Искам да те заведа на някои места — каза навахът, като махна с ръка.

Замислена, Стефани препусна след него. Откриваше, че да обичаш мъж с различни навици и идеали от твоите не беше толкова просто нещо. Всяка нова крачка водеше към нови проблеми.

Изпълнен с омраза, Адам спря пред вагона си, завърза коня, изкъпа се, запали си пура и закричи из стаята. Трябваше да намери начин да отмъсти на Мъдреца.

— Защо не може да разбере, че аз дори не трябва да искам съгласието му? — каза Адам ужасен. — Просто не е необходимо. Това, че му предложих да участва в съвета, беше само любезност.

Адам извади пурата от устата си и я изгаси в пепелника. Отиде до шкафа, взе една бутилка с уиски и седна на кожения стол. Отвори шишето и отпи голяма глътка.

— Ще го накарам да си плати! — прошепна сам на себе си.

Взе няколко листа хартия, постави ги на бюрото и се вгледа втренчено в тях, докато отпиваше от уискито.

След това натопи перото в мастилото и започна да пише.

Белия индианец заведе Стефани надолу по един склон, докато стигнаха долина, обградена от високи канари. Тук-там, край бълбукащо поточе, се виждаха дъбови шубраци. Могъщи планини се издигаха в далечината.

Сред заобикалящите ги красиви каньони беше толкова лесно да забравиш всичко лошо на света. Отново благоговееше пред Аризона. Когато склонът ставаше по-стръмен, тя се придържаше по-плътно до коня и държеше здраво юздите.

Навахът я заведе до място, откъдето можеха да се видят цели мили от онази, както ѝ се струваше на самата нея, свещена и мистична земя. Бегача слезе от коня, отиде до Стефани и я взе на ръце от седлото.

— Ще ми позволиш да снимам тук? — попита Стефани учудено. Огледа се предпазливо наоколо и потръпна. — Струва ми се, че тук има нещо, сякаш не сме сами. Сякаш тук има някаква невидима сила, която ни наблюдава.

— Ние никога не сме сами — каза Бегача като се обърна и огледа великолепието на природата около тях. — Земята е Велика Майка. Слънцето е Бащата на Живота. Луната е Бабата. Звездите са небесни души, които греят, за да сочат пътя на земните пътници, да вдъхновяват и пазят човечеството. Ето защо усещаш нечие присъствие.

— Ако всичко, което казваш, е вярно, значи това място не е свещено — каза Стефани, като го погледна. — Ако беше така, то значи навсякъде, където пътуваме, местата биха могли да се нарекат свещени.

— Аз наистина смятам, че тази земя е свещена — каза индианецът, като отиде при мулето, за да разтовари фотографската техника. — Но помни, че нищо не е така свещено, както хората.

— И за това ти няма да ми позволиш да ги фотографирам? — попита Стефани, като издърпа фотоапарата си. Оттегли се малко назад, защото видя какъв яд се изписа по лицето на наваха при вида на съоръжението.

— Не! — бързо отговори Бегача, като отмести поглед от фотоапарата. — Трябва да ти призная, че пътувам с теб не само защото желая да бъдем заедно, но и защото искам да те държа на разстояние от хората си.

Стефани не се изненада, като чу тези думи. Беше заета с приготвянето на една плака и зареждането ѝ във фотоапарата. След това разгъна триножника си. Когато се обърна назад, за да вземе апарата, тя видя, че Бегача го държи внимателно в ръцете си, а в очите му се четеше любопитство.

— Нима не е очарователен? — попита тя вече по-спокойно, като се отмести встрани. — Днес ще използвам фотоапарат със стъклена плака. Този вид наистина създава впечатление за истинската

внушителност и величие на планинския пейзаж. Нещо, което с по-малък обектив трудно може да се постигне.

— Преди бях чувал за фотоапаратите — каза Бегача. — Но не бях виждал истински, преди да те срещна. — Навахът погледна към небето, за да се ориентира за положението на слънцето и каза: — Ако ще трябва да те върна до твоето купе преди залеза, по-добре започвай работа!

Мъжът ѝ подаде фотоапарата, който изучаваше до този момент и тя го върна обратно в чантата.

Стефани кимна с глава и му се усмихна. Обърна се и постави апарата върху триножника. Скоро тя потъна така дълбоко в заниманието си, че не обръщаше внимание на нищо друго!

Бегача се дръпна назад. По лицето му играеше мека усмивка. Стефани приличаше на едно дете, което се забавлява. Изглеждаше толкова невинна, когато се обръщаше назад, усмихваше му се нежно, а след това отново потъваше в работата си.

Бегача седна и се подпря на една скала. Изпитваше удоволствие да наблюдава тази жена, за която искаше да се ожени. Съжаляваше единствено, че не се бяха срещнали при други обстоятелства. Макар че се обичаха, би ли желала тя да се откаже от мечтите си и да стане част от живота на наваха? Би ли се съгласила да живее с него, вместо да прави кариера в професията, която очевидно много обичаше? За първи път се замисли сериозно за тези неща. Не знаеше дали някога ще сподели с нея тези свои мисли. Страхуваше се от отговора. Какво ли е необходимо да направи, за да не изгуби жената, която цял живот беше чакал. Би ли я последвал обратно в света на белите хора само за да бъде с нея? Или задълженията, които имаше към народа на навахо, бяха по-силни? Обезпокоен от мислите си, той продължаваше да я наблюдава. Слънцето вече започна да се спуска над хоризонта. Стефани гореше от нетърпение да направи колкото се може повече снимки, преди светлината съвсем да намалее.

— Винаги можем да дойдем пак — каза Бегача, докато се изправяше. Обхвана кръста ѝ с ръце и я притегли към себе си. — Утре ще отидем на нови места. Отново ще дойда с теб. — Наведе се ниско към нея и прошепна: — Искам да се любим. Сега. Веднага.

Устните им се сляха в дълга, страстна целувка. Индианецът обгърна Стефани и нежно я постави на земята. Докато все още я

целуваше, мъжът вдигна полата ѝ нагоре и съблече дантеленото ѝ бельо. В същото време ръцете ѝ смъкнаха надолу бричовете му.

Сърцето на Стефани заби лудо, защото Бегача с бързо и рязко движение навлезе вътре в нея. Всичко в душата ѝ го викаше. Двете голи тела се бяха слели в едно. Бегача лежеше върху нея, като се опираше на лакти. Ръцете му хванаха нейните и леко ги вдигнаха над главата ѝ. Мъжът целуваше очите ѝ, носа, копринената кожа на врата. Стефани почувства как по гърба ѝ полазиха тръпки, когато Бегача спусна ръцете си надолу и ги пъкна под блузата ѝ. Обхвана я неизразимо блаженство, когато той започна да я гали по зърната на гърдите, които щръкнаха напред в трепетно очакване. В следващия миг мъжът се отдръпна от нея и се насочи към долната част на тялото ѝ. Стефани беше обезумяла от щастието, което изпитваше. С широко отворени очи, го гледаше как се навежда надолу, ниско между бедрата ѝ. Беше приятно шокирана, когато пръстите му разтвориха копринените косми, оформящи тъмния триъгълник между бедрата ѝ. Усети неописуемо блаженство, когато върхът на езика му започна да гъделичка центъра на нейната женственост. Стефани затвори очи, обладана от обхваналия я екстаз. Чувстваше как цялото ѝ същество се тресе и облива в пламъци, докато езикът и устните на Бегача продължаваха да се докосват до всяка точка от тялото ѝ. Никога преди не беше изпитвала такова блаженство. Възбудата ѝ все повече и повече нарастваше и тя мятеше глава ту надясно, ту наляво. В един момент ѝ стана толкова хубаво, че тя просто прехапа устни, за да не извика. Ръцете ѝ се свиваха в юмруци, а след това се отпускаха. Когато вече ѝ се струваше, че едва ли ще може повече да издържи на безкрайното удоволствие, тя постави ръце на лицето на Бегача и го притегли към себе си. Мъжът я покри с тялото си и навлезе дълбоко в нея. Целуваше гърдите ѝ и смучеше зърната им. Навахът усещаше нарастването на напрежението дълбоко в тялото си. То го изгаряше със страшна сила. Започна да се движи по-бързо и по-бързо и усети как от главата до петите се втвърдява и стяга. Разбра, че е стигнал до точката, от която връщане назад няма. Спря за момент, а след това със силен тласък проникна дълбоко в Стефани. Тялото му потрепери силно, докато нейното смело приемаше ударите. Желанието ѝ — да се слее в едно с него, я караше да повдига бедрата си, колкото може по-нагоре. Бегача я задържа в прегръдките си с изключителна нежност, когато свършиха.

— Не искам да напускам такова прекрасно място — промълви Стефани. — Нека да останем и да си представим, че ние сме единствените хора на земята. — В този момент тя усети, че е гладна и чу стомаха си да протестира. Усмихна се и каза: — Не съм донесла достатъчно храна, за да имаме и за вечеря.

— Един ден се надявам, че ще можем да останем тук завинаги — каза Бегача, като ѝ подаде ръка, за да стане от земята.

Стефани го погледна учудено с широко отворени очи. Сърцето ѝ трепна, когато си помисли за евентуална женитба. Беше чудесно, но някак си се уплаши. Те живееха при толкова различни обстоятелства, а тя знаеше, че той ще иска от нея да се приспособи към неговия начин на живот. Бегача никога нямаше да се върне към живота на белите хора. Тръсна глава и си каза, че не иска да мисли за това. Не искаше да мисли, че отново трябва да избира. Но Стефани знаеше, че след време ще трябва да реши. По тялото ѝ се разля приятна топлина, когато си помисли колко хубаво би било, ако не се налагаше отново да се сбогува с Бегача. Може би щеше да бъде просто доволна да знае, че този мъж е неин. Ами какво ще прави с фотографията?

Замислена, тя започна да прибира техниката си. Явно, навахът усети обзелото я настроение, защото я хвана за ръцете, придърпа я към себе си и каза:

— Ти си моя, с цялото си сърце и душа.

Устните му се притиснаха в нейните и тя усети как цялата се стопява от любов към него, защото знаеше, че онова, което Бегача току-що каза, беше истина. Когато мъжът я освободи от прегръдките си, тя му се усмихна нежно и каза:

— Ти си прав, знаеш ли. Ние наистина си принадлежим. Мисля, че ще намерим някакъв изход. Аз самата ще се погрижа за това.

Те поставиха цялото снаряжение върху мулето, качиха се на конете и тръгнаха обратно. Слънцето вече хвърляше последните си лъчи на запад.

Стефани въздъхна с облекчение. Отметна главата си назад и спусна свободно косата си.

— Никога не съм била по-щастлива! — извика тя, а смехът ѝ напираше неудържимо.

Бегача я придружи, колкото се може по-близо до вагона, а след това под ярката светлина на луната пришпори коня си.

Ужасно изморена, Стефани заведе коня до купето за добитъка, нахрани го и му наля вода. Като се протягаше и прозяваше, с празен стомах, тръгна бавно към стаята си, без да съзнава, че наоколо има някой. Изведнъж тя извика, защото усети как нечии силни ръце обвиха кръста ѝ и в следващия момент я събориха на земята. Когато накрая успя да види кой е нападателят, тя се ужаси, защото видя, че Деймън Стаут се хилеше срещу нея, огрят от лунната светлина. Този път мъжът държеше здраво ръцете ѝ.

— Видях те с наваха — каза Деймън с дрезгав глас. — Позволи ли му да те докосне? Може би дори те е чукал? А какво ще кажеш, ако и аз го направя няколко пъти?

— Ти ме отвращаваш — каза Стефани, като потрепери от погнуса, когато Деймън се опита да повдигне полата ѝ с едно от колената си. — Този път ще те убия. Кълна се, че ще те убия само ако ме докоснеш.

— Съмнявам се — каза Деймън, като се хилеше.

Стефани се опита да се освободи, но разбра, че няма сили. Обърна главата си встрани, когато Деймън се опита да я целуне.

— Адам! — извика тя. — Боже господи, ела и махни този гаден тип от мен. — Деймън стовари ръката си върху устата ѝ, а с другата започна да разхлабва бричовите си. Адам изтича от купето. Отвратен от онова, което видя, той се поколеба само за миг, но след това отиде и хвана Деймън за яката на ризата.

— Ти, глупако! — изкрещя Адам. Не можеш ли да си държиш панталона закопчан? Повиках те тук, за да говорим по въпроси, които не включват сестра ми. Винаги ли трябва да се държиш с нея, сякаш е разгонена кучка?

— Тя не трябва да е толкова хубава — изръмжа Деймън, като се дръпна.

— Ти си долен — каза Стефани, като се изправи на крака. Оправи полата си и изтри устата си с опакото на ръката. Дръпна пистолета на Адам и го заби в стомаха на Деймън.

— Бих се научила да управлявам похотливите си желания, ако бях на твое място — предупреди го Стефани гневно. — Следващия път, когато ме погледнеш, аз няма да ти дам възможност да се качиш върху мен. Просто ще те застрелям и ще свърша с цялата тази работа.

Адам се изхили.

— Добре му го каза, сестричке — отсече той, но смехът му бързо секна, когато Деймън го погледна.

— Ако ми беше мил живота, аз бих посъветвал сестра ти да се маха оттук — каза Деймън. — Бих могъл да разкажа за тази сделка на навахо и ти ще видиш бързо края на града, за който мечтаеш. Бих могъл да им разкажа за нашите малки тайни. Ще ти вземат скалпа, Адам, ако знаят какви планове кроиш срещу тях.

— Ти... няма да го направиш — каза Адам, като пребледня.

— Искаш ли да ме изпробваш? — попита Деймън, докато се хилеше. — Направи го.

Стефани гледаше ту единия, ту другия.

— За какво говорите? — попита тя, като смъкна надолу ръката, с която държеше пистолета. — Какви планове? Какво смятате да сторите на навахо?

— Нищо, сестричке — каза едва доловимо Адам. — Деймън има прекалено развито въображение. Това е всичко.

— Адам, ти знаеш, че аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да се отърва от навахо — изрева Деймън. — Ако двамата се държим един за друг, ние можем да спечелим. Не ме е грижа дали ще кажеш, или не на сестра си. Имаш думата ми, че повече няма да ѝ създавам неприятности. Както виждам, тя не си заслужава труда.

Кръвта във вените на Стефани завря. Като знаеше, че няма да успее да научи нещо повече от брат си, тя тръгна към купето си. Гледаше навън през прозореца, докато Адам и Деймън продължаваха да говорят. Брат ѝ лесно се влияеше от чуждо мнение. Само за миг би могъл да започне да се държи като Деймън и тя нямаше да може да стори нищо. Освен, може би, да предупреди Бегача. Но все пак се страхуваше да направи това. Чувстваше, че ще е по-добре засега да не разтръбява за онова, което е чула. Отиде до малката си кухничка, изми си ръцете и си приготви нещо за ядене.

Навън Адам се беше навел над Деймън.

— Ще бъде по-добре, ако не се приближаваш пак до сестра ми — каза Адам ниско. — По дяволите, Деймън, онова, което върши Стефани, като отклонява вниманието на Бегача, е най-доброто, което ще ни помогне да унищожим Бегача и Мъдреца, както и всички навахо. Тогава аз и ти ще можем да купим цялата проклета територия на Аризона.

— Звучи добре — каза Деймън.

Адам погледна над него към планините, огрени от лунна светлина. За момент се сети за Недокоснат цвят, но бързо прогони тази мисъл, когато Деймън започна да говори за новия град, за игралните зали, жените и разбойниците, които ще го посещават.

— Знам си отсега, че ще съм постоянен посетител на баровете — каза Деймън, като тупна Адам по рамото.

Двамата се засмяха дрезгаво.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Силната и гореща любов изчезва бързо.

С ръце на кръста Стефани очакваше брат си. Той трябваше да се досети, че тя ще търси обяснение за онова, което Деймън каза.

По начина, по който Адам я погледна, когато влезе в купето, Стефани разбра, че е права.

— Адам, какво кроите с Деймън? — попита с присвити устни.

Адам повдигна рамене.

— Ние сме приятели — отговори той. — Това е всичко.

— Как можеш да бъдеш приятел с такъв звяр? — попита Стефани. — Той се опита два пъти да ме изнасили. Би трябвало да го мразиш, а вместо това ти продължаваш да му бъдеш приятел.

Адам прокара ръка през косата си и наведе очи.

— Не знам как да ти отговоря — промърмори той.

— Отказът ти да ми отговориш е достатъчно доказателство, че съм права — каза Стефани.

Тя отиде до Адам и го накара да я погледне право в очите.

— Адам, кажи ми как можеш да забравиш толкова бързо дружбата си с Бегача. А също Мъдреца и Леонида? Ти дойде да получиш одобрението им, а не да им отнемеш онова, което им е най-скъпо. Ти желаеш повече земя, отколкото ти беше определена. Така ли е?

— Е, добре, дори и да е така? — попита Адам, като отмести ръката ѝ. Тръгна да си заминава, но Стефани бързо застана между него и вратата.

— Ако направиш нещо, което създава проблеми на индианците, господ да ти е на помощ, аз ще се откажа от теб! — каза сестра му, като продължи през зъби. — Чуваш ли ме, Адам? Ще направя всичко възможно да се провалиш! Ако е необходимо, ще отида до Вашингтон, за да говоря с президента. Ще го направя!

— Не говориш сериозно — каза преbledнял Адам. — Та ти ще ме разориш.

— Точно така — каза усмихнато Стефани.

— Как можеш да заставаш срещу брат си? Нима индианците значат толкова много за теб? — попита изведнъж ядосано Адам, като я хвана силно за раменете. — Ние бяхме всичко един за друг. Не можеш да вървиш срещу мен.

— Само гледай — каза тя.

Адам спусна ръцете си надолу, отиде до прозореца и погледна навън.

— Вярвам, че можеш да го направиш.

Обхвана го яд. Внимателно обмислените му планове се обръщаха срещу самия него. Когато искаше Стефани да се сближи с наваха, то не беше, за да забрави брат й. Надяваше се така да накара индианеца да одобри плановете му. Сега сестра му беше готова на всичко, за да спаси навахо само заради чувствата си към Белия индианец.

Адам се извърна бавно назад и погледна гневно към Стефани.

— Всичко това е заради Бегача, нали? — попита Адам. — Обичаш го повече, отколкото някога си обичала мен?

— Обичам го много, но не само това е причината да съм толкова против онова, което се опитваш да направиш — каза Стефани, развълнувана от думите на брат си. Тя го обичаше, но в този момент по-скоро го мразеше. — Просто ми е неприятно да те виждам толкова променен. Бегача каза, че не може да те познае. И аз започвам да мисля така. — Стефани прекоси стаята и постави ръце върху лицето на брат си. — Адам, моля те, скъсай с Деймън — помоли го тя. — Сприятели се отново с навахо. Кажи им, че не искаш нищо друго, освен земята, която вече ти е била определена от правителството. Ако отидеш при тях с мир, аз съм сигурна, че те ще приемат идеята ти за нов град, защото тя идва от стар приятел. — Стефани спря за момент и каза: — А Деймън да върви по дяволите!

Адам братски я прегърна.

— Обичам те и разбирам какво искаш да ми кажеш. Но Деймън е човек, с когото аз не искам да се карам. Ти видя истинската му същност. Той е гаден, подъл човек, който ще направи всичко, което е по силите му, за да се отърве от индианците. Кой би могъл да каже какво ще направи, ако разбере, че аз отново съм се сприятелил с тях.

— Съществуват начини, за да се предпазим от него — каза Стефани, като се отдръпна. Тя извади пистолета си и помилва с пръсти оръжието. — По-добре би било да не се захваща с мен отново. Ще го застрелям, Адам. Няма да има шанс отново да ме докосне с мръсните си ръце.

Мъжът наблюдаваше как движи ръката си по цевта, потънала в мислите си. Не искаше да се откаже от идеята да заграби земя точно сега, когато беше толкова близо до целта. А за да свърши тази работа, имаше нужда от Деймън.

Не. Не би могъл да направи всичко онова, което сестра му искаше, но би могъл да изиграе един хубав театър. Ще отиде при индианците и ще се извини. Може би така ще има още една възможност да бъде с Недокоснат цвят. А след това Деймън ще си свърши работата и никой няма да вини Адам за последиците. Той се усмихна цинично. Сестра му повече не го интересуваше. А Деймън няма и да разбере, че е бил лъган през цялото време.

— Ще отида при навахо и ще се извиня — каза Адам бързо, като притегли сестра си към себе си. — Хубава сестричке, сега щастлива ли си?

Стефани не бързаше да отговори. Погледна го в очите, като се надяваше да разбере дали е искрен, или не. Както и преди, трябваше да приеме думите му за истина и да се моли нещата да се наредят добре.

— Сериозно говориш, нали? — попита сестра му накрая.

— Никога не съм бил по-сериозен — лъжата се измъкна от устата му по-лесно, отколкото самият той беше очаквал. — Всъщност, Стефани, първото нещо, което ще свърша утре, ще е това. Можеш да дойдеш с мен, ако искаш. — Стефани се усмихна нервно и се отдалечи от него. Отвори шкафа, в който държеше алкохолни питиета, и наля вино в две високи чаши.

— Не, не мисля, че ще дойда. Ще те оставя сам да се извиняваш. Но нека да прием за твоя успех. И много щастие.

Адам се приближи и пое чашата си.

— Да, и много щастие — каза той, като чукна чашата си в нейната. — Особено на нас двамата.

Те изпразниха чашите си и ги оставиха настрана.

— Адам, къде, по дяволите, беше ходил днес, когато профуча покрай нас с Бегача без ботуши и риза? От кого бягаше? — попита тя.

Адам прокара пръсти разсеяно през косата си.

— Явно, ти си влюбена в Бегача — каза Адам. — Аз пък съм влюбен в сестра му, Недокоснат цвят. Прекарах нощта при нея, в палатката ѝ. Мъдреца ме намери там и ми заповяда да напусна селото. Никога не съм се чувствал толкова унижен.

— Ти... и... Недокоснат цвят? — попита като зашеметена Стефани. — Ти си спал с нея? И... си бил изгонен от селището?

Адам кимна.

— Но ти току-що ми каза, че смяташ да отидеш до селището на индианците и да се извиниш, като предложиш приятелство? — каза мрачно Стефани. — Как, по дяволите, смяташ, че ще стане това?

— Сестричке, точно затова е толкова важно сега да отида там — каза нежно брат ѝ. — Не само заради теб и мен, а и заради Недокоснат цвят. Мисля, че не мога да живея без нея.

— Невероятно — каза Стефани с широко отворени очи.

— Великолепно — подразни я Адам, а след това я грабна в ръцете си и я завъртя из стаята, като се смееше щастливо.

Бегача се върна в палатката си, когато небето вече се оцветяваше в розово по източния хоризонт. Беше изтощен и в момента, в който се хвърли на леглото, веднага заспа. Стори му се, че само след няколко минути някой го бутна по рамото и той се събуди. Когато видя баща си да стои ядосано със скръстени ръце над леглото, бързо стана.

— Какво се е случило, татко? — попита той, като отметна косата от лицето си.

— Ти отсъства в продължение на цял един ден и една нощ — каза Мъдреца, като гледаше сина си подозрително. — Каква беше причината да отсъстваш толкова дълго от хората си?

Младежът се изправи и избягна погледа на баща си, като отиде да постави още дърва в огнището.

— Сигурен съм, че вече си се досетил — отговори Бегача, докато се взираше в пламъците. — Но ще ти кажа, след като питаш. Бях с бялата жена.

— Макар че те предупредих, ти продължаваш да се срещаш с нея? Толкова много ли значи тя за теб?

Бегача погледна към баща си и се изправи в цял ръст.

— Да, за мен тя е всичко на света — каза тихо.

— Къде ходихте, че се забавихте толкова много?

— Заведох я на много места, където тя правеше снимки.

— Ти знаеш за злото, което носи фотоапарата, но все пак продължаваш да ѝ помагаш?

— Разбирам те, татко. Заведох я на места, които не са от значение за хората ни, които нямат свещено значение. Така вниманието ѝ беше отклонено от хората ни.

Мъдреца държеше брадичката си.

— Да, аз виждам, че онова, което си сторил, е умно — каза вождът. След това се приближи към сина си. — Направил си го за хората. Но също и за себе си.

— Така е — отговори Бегача, като кимна. — Тя запълни живота ми. Татко, аз не мога да не я обичам.

— Казах ти неведнъж защо не трябва да позволяваш такова нещо да се случи — каза Мъдреца, като клатеше глава бавно. — Но явно съм говорил на вятъра.

— Съжалявам, че не можеш да приемеш онази част от мен, която е привлечена от бялата жена — каза Белият индианец, като прегърна баща си. — Татко, сърцето ми трепти като на индианец навахо, а не като на бял и така ще бъде до деня, когато аз напусна тази земя и поема по дългия път към Отвъдното. Това, че обичам бяла жена, не променя нищо.

Мъдреца потупа сина си по гърба и се отдръпна.

— Много от конете ни бяха откраднати, докато ти отсъстваше — каза Мъдреца. — Както знаеш, винаги съм бил против кражбата на коне и съм казвал на смелите ни войни, че като подписваме мира, ние даваме съответни обещания: да не се бием, да не ограбваме. Ако хората имат нужда от нещо, трябва не да крадат, а да търгуват. Но Деймън Стаут ме принуждава да забравя клетвата си!

Мисълта за нападение срещу Деймън Стаут изпълни Бегача с въодушевление. Отдавна чакаше момента, когато баща му щеше да вземе решение да отвърне на злото, което им причиняваше белият човек.

— Кога тръгваме? — попита младежът.

— Довечера, след като Ястреб като мълния свърши с обучението си. Ще тръгнем под прикритието на нощта. Ще вземем от Деймън

толкова коне, колкото са били откраднати от нас.

Навън ставаше нещо. Чуваха се множество ядосани гласове. Мъдреца и Бегача се спогледаха и след това излязоха навън. В този момент видяха Адам. Двама индианци почти го влачеха, а очите му блестяха от яд, докато се опитваше да се освободи. Мъдреца замръзна, но веднага си спомни как го беше заварил в палатката на Недокоснат цвят. Тогава му беше станало неприятно. Сега изпитваше отвращение.

Когато Бегача видя как се отнасят с Адам, остана безмълвен. И той като другите не искаше Адам да се мотае в селището, но все пак изглежда индианците бяха попрекалили.

— Пуснете го — каза навахът, като се почувства някак странно, че защитава човек, когото сега считаше за враг. — Защо се държите така с него?

— Аз забраних на Адам да влиза в селището — каза Мъдреца, като пристъпи напред и се изравни със сина си. — Причината не е в плановете му да завладее земя на навахо. Той унизи Недокоснат цвят, като я заведе в леглото си. — Бегача преbledня и се обърна лице в лице с баща си.

— Какво говориш? — каза той смаян.

Недокоснат цвят пристъпи напред, а прекрасната ѝ дълга коса се вееше от вятъра.

— Аз го поканих в леглото си — съобщи момичето, като смело вдигна брадичката си, така че всички замълчаха и я погледнаха втренчено.

— Когато беше открит там, аз го изгоних — промърмори Мъдреца.

Бегача си припомни, че беше видял Адам без риза и ботуши, и сега разбра каква е причината. Той се обърна намръщено към Адам.

— Ти си направил това със сестра ми? — изрева навахът. Удари Адам по лицето и плесницата отека.

Адам изви глава встрани, а после разтри бузата си намръщено.

— Ако някой друг направеше така, щях да го извикам на дуел — каза Адам студено и ядосано. — Но тъй като си ти, няма да обърна внимание. Дошъл съм да се извиня, а не да се бия.

— Да се извиниш? — попита Мъдреца, като вдигна нагоре вежди.

— Та ти не знаеш значението на тази дума — каза Бегача през зъби.

— Моля те изслушай го — каза Недокоснат цвят, като хвана баща си за ръката. — Моля те.

Вождът погледна дъщеря си за момент и след това я измести встрани.

— Кажу ми, каквото имаш да казваш? — отвърна вождът, като гледаше ядосано към Адам.

— Не съм дошъл в Аризона, за да си създавам врагове сред онези, които винаги са населявали тази земя и към които питая обич и привързаност — каза Адам, като отстъпи встрани от войниците. — Моля приемете извиненията ми за всичко, което съм направил и ви е причинило тревоги — прибави тихо Адам.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще вдигнеш онези релси, които са поставени по-нататък от определеното място — Галъп — попита Мъдреца подозрително.

— Не мога да ви обещаю такова нещо — отговори Адам предпазливо. — Те, а и предложеният ми град, си остават все още в плановете ми. Но нищо повече. Не искам повече земя от тази, която Правителството на Съединените щати ми е определило. Надявам се, разбирате, че за хората ви няма да има никаква вреда от онова, което съм планирал.

Настъпи напрегнато мълчание. Адам погледна към Бегача.

— Бегачо, моля те приеми ме отново за приятел.

Мъдреца и Бегача отново се погледнаха подозрително, но накрая Мъдреца кимна.

— Разбирам, че не мога да направя нищо, за да спра развитието на онова, което белият баща на тази страна одобрява. Но има едно нещо, което мога да сторя.

— И какво е то? — попита Адам, окрилен от някаква надежда, че номерът му ще мине.

— Мога да приема извиненията ти и да те приема в сърцето си като приятел само ако стоиш настрана от дъщеря ми — каза Мъдреца, като гледаше втренчено към Адам. — Ще трябва да приемеш това единствено условие, иначе ние ще бъдем завинаги врагове.

Недокоснат цвят леко проплака. Тя погледна баща си, обърна се и побягна, като плачеше, към палатката си.

— Но дъщеря ти не желае да е така — осмели се да каже Адам.

— Тя все още не може да разбере, че баща ѝ прави онова, което ще е най-добро за нея. След време Недокоснат цвят ще се убеди в мъдростта на такова решение.

— И ти никога няма да го промениш? — попита Адам, като предварително знаеше какъв ще е отговорът на Мъдреца. Но вярваше, че независимо от обстоятелствата, независимо от изискванията на вожда, нищо не би могло да ги раздели. Ако беше необходимо, щяха да се срещат тайно.

— Никога — отговори Мъдреца, като вдигна брадичката си нагоре.

— Тогава разбирам, че няма друга възможност, освен да се съглася с теб. А сега нали може да се здрависаме като знак, че сме подновили приятелството си. — Адам протегна ръката си, усмихна се на Бегача, докато се здрависваха. Същото направи и с Мъдреца.

— Стари приятелю, ще дойдеш ли с мен до Галъп след няколко дни? Да пътуваме като другари, да закрепим дружбата си сега като мъже, а не като момчета?

— Защо точно Галъп? — попита Бегача.

— Предпочитам сега да не ти казвам — отговори Адам, като тупна Бегача по рамото. — Моля те, довери ми се, че онова, което съм планирал да направим, ще бъде приятно — като при стари приятели.

Навахът погледна назад към баща си, който стоеше неподвижно и нито одобряваше, нито се противопоставяше.

— Добре, тогава да бъде Галъп — каза индианецът изведнъж.

Адам го погледна, но никой не можеше да види в очите му добре прикритото желание за отмъщение. Неведнъж беше унижаван от индианците навахо.

Сега беше негов ред да ги унижи — в Галъп.

Денят беше дълъг и мина в подготовка за среднощното пътуване до фермата на Деймън Стаут. Бегача не можеше да мисли за нищо друго, освен за срещата си с Адам. Не вярваше в така неочаквано предложеното приятелство, на стария си другар. Сигурно имаше някаква клопка. Но все пак беше решил да се съгласи, за да види какво ще се случи. Сега, докато яздеше жребеца си, се опита да насочи

вниманието си към непосредствената си задача. Брат му яздеше отляво, баща му отдясно и тримата гледаха втренчено в тъмнината, за да видят дали някой няма да ги открие в момента, когато крадат конете.

Мъдреца беше казал на по-малкия си син, че кражбата на коне е нещо, което не трябва да се прави прекалено често. Правеше се само тогава, когато на крадците трябваше да се даде урок, че навахо не могат лесно да бъдат измамени.

Най-после пристигнаха в ранчото на Деймън, прикрити от тъмен облак, който току-що беше обвил луната. Бегача хвана с ласото си един от коловете на оградата и пришпори коня си. Така съвсем лесно го издърпа от земята, а Мъдреца и Ястреб влязоха в двора с конете. Бащата погледна учудено най-малкия си син, който съвсем лесно се ориентира къде да отиде, кои коне са техни и как да ги хване с ласото си.

Бегача също наблюдаваше с каква леснота по-малкият му брат помогна на баща си в измъкването на конете от двора, сякаш беше правил това хиляди пъти. Спомни си, че понякога го беше виждал да язди сам през нощта, и се почуди дали тогава не се е упражнявал в краденето на коне.

Ястреб нямаше собствени коне, но Бегача никога не би обвинил брат си в нещо, за което нямаше доказателства. Сега продължаваше да го наблюдава, но вече не като младо момче, което карат да посещава училище, а като голям мъж.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

*Кажу, че ще ме обичаш, докато си жива
И аз на теб ще дам своята любов
И никога не ще помисля да те лъжа,
докато съм жив.*
Неизвестен автор

Стефани закопчаваше блузата си, докато гледаше към неоправеното си легло. Независимо от това от колко време се опитваше, явно тази нощ не можеше да заспи. Макар че Адам се беше извинил на Мъдреца и Бегача, тя не беше сигурна в искреността му. Не можеше да си представи, че Адам ще се предаде толкова лесно, дори заради нея. Ако играеше някакви номера, тя щеше да е губещата — щеше да загуби наваха.

— Необходим ми е малко чист въздух — каза си момичето, докато оправяше полата си. Ако поязди малко, може би лошите ѝ предчувствия ще я напуснат. Ако и това не помогне, нищо друго не би могло да я успокои. Стефани грабна пистолета си и го сложи на кръста. Облече си леко кожено палто и погледна към прозореца на Адам — светеше.

— Буден е — каза си тя.

Трябваше да направи всичко възможно брат ѝ да не я чуе, че излиза, защото щеше да я спре. Искаше да бъде сама. Далече от Адам, далече от влака, далече от всички. Като стъпваше на пръсти, тя напусна вагона, но гледаше през цялото време към вратата на Адам, за да разбере дали няма някакво раздвижване в стаята му. Беше оставила коня си точно пред вагона и това улесни задачата ѝ тази нощ. Подухна леден вятър, който я накара да потръпне, докато се качваше на седлото. Стефани повдигна юздите и пришпори коня, но не много силно. Огледа се наоколо и видя, че всичко беше обгърнато от пълна тъмнина,

тъй като луната беше закрыта от гъсти облаци. Не можеше да не си спомни колко бързо изскочи иззад храстите миналата нощ Деймън. Можеше да се случи отново. Усещаше го. Но нямаше да позволи да я обхване страх. Измъкна се незабелязано от Адам и след като излезе на открито в равнината, Стефани пришпори коня в галоп. Наведе се ниско към тялото му и препусна в кадифената тъмнина на нощта. Вдъхна дълбоко от свежия и чист въздух, като се наслаждаваше на усещането за простор, което ѝ даваше равнината. Никога не се беше чувствала така свободна, без никакви мисли в главата. Когато луната се показа иззад покривалото, Стефани видя цялата красота, която светлината разкри. През нощта, когато всичко беше окъпано в лунна светлина, човек можеше да види и почувства цялата тайнственост, обгръщаща тази земя.

„Хората на навахо са толкова щастливи, че са били част от нея в продължение на толкова дълго време“ — прошепна тя на себе си. Както никога досега, разбра защо те се биеха за правото си да я притежават. Беше чела много книги за тяхната земя. Беше чела докладите на Кит Карсън за действията му срещу индианците навахо и как той беше успял да прогони Мъдрецата и хората му от техните места преди много години. Винаги се беше възхищавала на историите, които се разказваха за Кит, но след това чу за насилията, на които е подлагал индианците, и сега смяташе, че той не е нищо друго, освен един безскрупулен завоевател.

Звук, подобен на гръм, накара Стефани да спре на място. Инстинктивно жената хвана по-здраво юздите на животното. Погледна към небето учудена. То беше ясно, а луната ярка. По него като безброй пайети бяха разхвърляни звездите. Тя присви очи и се взря в далечината, защото осъзна, че онова, което беше чула, не е гръмотевица. Беше едно монотонно бръмчене в равнината.

„Коне“ — промълви тя.

Изведнъж животните се появиха пред нея, а след тях и няколко ездача. Онова, което виждаше, беше една огромна река от черни и бели гривни, опашки и копита, които покриваха лунната пътека. Ездачите минаваха ту отпред, ту отзад на стадото. Стефани закара коня си под една издадена скала, тъй че да не я забележат, и внимателно наблюдаваше приближаването на конете. На лунна светлина тя скоро разпозна ездачите. Бяха навахо. Те караха животните през един прав

участък земя в посока към селището. Когато се изравниха с нея, Стефани изведнъж прошепна: „Бегача“. Беше сред другите мъже. И не само той — скоро тя разпозна Мъдреца и Ястреб. Продължи да ги наблюдава, като се чудеше защо прекарват конете по това време на нощта. Изведнъж се сети:

— Ами ако ги крадат... — прошепна високо тя. Спомни си, че беше виждала Бегача да се прокрадва край фермата на Деймън и да гледа конете му. В този миг Стефани чу друг звук — ръмжене. Когато видя в тъмното да святкат няколко чифта очи, тя замръзна от страх. Скоро на лунната светлина се появиха няколко сиви, проскубани вълка. Те се движеха бавно към нея. С треперещи ръце Стефани посегна към пистолета си, ужасена от острите зъби на ръмжащите животни. Преди да успее да го извади от кобура, един от вълците се хвърли към коня ѝ. Жената извика и се хвана с всички сили за животното. След секунда то се понесе лудо в галоп.

— Уа — извика Стефани, после отново, но изплашеният кон не спря. Тя стискаше с всички сили юздите. — Спри! — извика тя отново. — Уа!

Но нищо не можа да успокои животното. То продължаваше да я носи напред. Изведнъж Стефани усети, че някои язди встрани от нея, но не посмя да отклони погледа си. Молеше се животното да не реши да спре изведнъж.

— Стефани, когато ти подам ръка пусни юздите на коня — извика Бегача.

— Страх ме е — извика жената, чийто поглед беше все още вперен напред. Бегача се приближи още повече към нея.

— Сега! Пусни... ги... сега! — извика мъжът.

Стефани пое дълбоко въздух и ги пусна. Затвори очи и тихо си каза една молитва. В следващия момент усети, че някой я грабна от подплашения кон и притисна силно към себе си. Беше Бегача. Конят му спря да се движи. Мъжът повдигна с един пръст брадичката ѝ и я погледна право в очите.

— Добре ли си? — попита той.

Отстрани до него мълчаливо яздеше Мъдреца. Стефани въздъхна дълбоко.

— Да, добре съм — успя да каже тя накрая. — Благодарение на теб. Ако не беше дошъл, аз просто не знам какво щеше да стане с мен.

Конят ми нямаше да спре.

Бегача я притегли към себе си и силно я прегърна, но след това се отдръпна и я погледна ядосано.

— Какво правеше по това време толкова далече от влака? При това сама? — попита Бегача тихо.

— Имах нужда да остана сама — каза нацупено Стефани. — Аз... не можех да заспя.

Ястреб се изравни с тях и я погледна въпросително, но тя просто му се усмихна срамежливо, а след малко погледна нагоре към Бегача.

— А ти защо си навън през нощта със стадо коне? — попита жената тихо.

Навахът погледна баща си и подкара коня към онова място, където беше този на Стефани, за да го приберат. Мъдреца и Ястреб гледаха втренчено след тях.

— Татко, изглежда брат ми не е взел предвид предупрежденията ти по отношение на бялата жена — каза синът, виждайки болката в очите на баща си.

— Сърцето му го кара да върши странни неща — проговори Мъдреца. — И макар че ми е неприятно да го призная, аз разбирам поведението на по-големия си син. Преди много луни сърцето на баща ти също беше откраднато от жена с бяла кожа. — Бащата се усмихна и разроши острата черна коса на Ястреб. — Ти нямаше сега да си тук, ако аз не бях позволил на сърцето си да диктува над ума — каза той гордо.

— Хубаво е да се чуе, че ти си човек, който разбира любовта на сина си към някоя жена — отговори по-малкият син, като постави ръката си върху рамото на бащата. — Надявам се, че когато се влюбя, ти също ще се опиташ да ме разбереш.

— За теб сега е по-важно да се учиш, а не да се занимаваш с жени — каза бащата с присвити очи.

Момчето проследи с очи баща си, докато той се присъединяваше към другите индианци.

— Скоро ще видиш, че и този твой син не взема предвид съветите ти — каза момчето намръщено, като постави обувите си в мокасини крака на стремето и пришпори коня.

Конят на Стефани беше хванат. Бегача и Стефани си почиваха до едно малко, лъкатушешко поточе, преди да поемат по дългия път — обратно към влака. Преследването ги беше отдалечило на голямо разстояние, чак до някакъв каньон. Тук те бяха защитени от студения бриз. Бяха легнали до догарящия огън, който ги успокояваше и сближаваше. Стефани се премести до индианеца и погледна към тлеещите въглени.

— Все още не си ми казал защо карахте това стадо през нощта? — промълви тя, като се обърна към него и го погледна въпросително.

— Няма защо да си мислиш за тези неща — каза Бегача, като я целуна. — Тази работа засяга само навахо. — Мъжът я повдигна и постави на скута си, като взема няколко кичура от косата ѝ между пръстите си. — Нека не си задаваме въпроси за причините, които са ни накарали да излезем навън по това време на нощта — каза той с дрезгав глас. — Ние сме сами и с нас са само звездите и луната. Нека им покажем колко красива е любовта ни.

С устни силно притиснати до нейните, Бегача я положи на земята. Прокара ръката си по очертанията на тялото ѝ, а след това се върна нагоре по крака и се спря под полата. Започна да я милва между бедрата, а тя стенеше. Мъжът се опита да свали бельото ѝ и тя надигна бедрата си нагоре, за да му помогне. Ръцете ѝ разтвориха бричовете му, от които се подаде възбуденият му член. Тя го обхвана с ръце и постави между краката си. Ръцете на наваха я обхванаха и той притегли към себе си гъвкавото ѝ тяло, като навлезе дълбоко в нея. Когато отдръпна устните си от нейните, ѝ се усмихна. Докато я наблюдаваше, видя една жена, която беше изпаднала в любовен унес, а в очите ѝ гореше огънят на безкрайното упоение. Мъжът почувства как неочаквано по цялото му тяло се разлива топла вълна.

— Толкова много те обичам — прошепна тя и прокара пръсти през дългата му черна коса, а устните ѝ отново се устремиха към неговите. Целуна го горещо, а след това плъзна езика си в устата му. Телата им се разтърсиха и потрепериха в момента, в който и двамата достигнаха до върха. Те се притискаха, люлееха, стенеха. А накрая телата им се отпуснаха уморено на земята. Бегача се отмести встрани от нея, но продължи да я държи в прегръдките си.

— Трябва да тръгваме — каза Бегача, като се наведе над нея, за да издърпа нагоре бельото ѝ. — Както върви, може и да не пристигнем

до вагона ти, преди да се зазори.

— Въобще не ме интересува дали ще се върна там, или не — промълви Стефани, като го погледна нацупено, докато той оправяше полата ѝ. — Когато сме заедно, всичко изглежда толкова просто, но когато те няма, ми се струва объркано и сложно. — Тя се облегна на гърдите му. — Дали някога ще настъпи истински мир във взаимоотношенията ни?

— Откакто съм се родил, никога не съм имал възможност да разбера истинското значение на думата мир — каза навахът, докато покриваше огъня с пръст, за да го загаси. — Индианците навахо са искали винаги да постигнат мирно съвместно съществуване с белите хора. Но някой винаги им пречи.

— Когато казваш това, имаш предвид и Адам, нали? — попита Стефани, като се надигна от земята.

— А ти би ли казала, че той носи мир? — попита Бегача, като се обърна към нея.

Без да каже дума, тя се хвърли в прегръдките му.

— Надявам се, че аз съм донесла нещо друго в живота ти, освен болка и проблеми — промълви тя. — Бегачо, не мога да живея без теб.

Те се целунаха нежно и продължително, а след това Бегача я постави върху седлото. Качи се и самият той.

— Все ще успеем да измислим нещо, за да сме заедно — каза той тихо.

— Това е единственото, което желая — каза Стефани.

Тя го последва по една виеща се пътека надолу, извън каньона, а луната отново се беше скрила зад облаците.

Адам държеше в едната си ръка пура, а в другата бутилка уиски, от която отпи една голяма глътка. Бутилката остана празна и той я остави на масата. Сложи пурата си в пепелника. Усещаше, че очите му парят, защото не беше спал. Все още беше ядосан от забраната вече никога да не се вижда с Недокоснат цвят. Трябваше да намери начин да я предпази и защити, когато плановете му, насочени срещу навахо, влязат в действие. Ако е необходимо дори да я скрие в собствения си вагон, той щеше да го направи. Нищо не можеше да го спре сега, след

като вече беше открил истинската любов. Щом помислеше за нея, усещаше как в слабините му се разлива приятна топлина.

Леко почукване на вратата прекъсна приятните му спомени. „Сигурно е Стефани — каза си мъжът. — Но какво ли по дяволите би могла да иска по това време на нощта?“ Когато се опита да стане, Адам усети леко въртене в главата. Почти залитна, докато ставаше от стола, и с люлееща се походка тръгна към вратата. Отвори я, присви очи и почти ахна от изненада, като видя кой стои там.

— Недокоснат цвят? — каза мъжът с широко отворени очи, като отново премита. — Привижда ли ми се нещо, или ти наистина си застанала тук?

— Трябваше да дойда — каза тя, като се хвърли в обятията му. — Не можех повече да чакам.

Адам провря ръцете си в дългата ѝ блестяща коса.

— Но, баща ти — каза провлечено мъжът, замаян от алкохола. — Ти си даваш сметка, че по този начин вървиш срещу него?

— Бих направила всичко, за да бъда с теб — каза Недокоснат цвят, като го погледна. — Не за пръв път му се противопоставям заради теб. Как би могъл да очаква, че сега ще го послушам?

— Но как успя да намериш вагона ми? — попита Адам, като я привлече вътре в стаята и затвори след себе си вратата. — Какво щеше да стане, ако беше почукала на вратата на сестра ми, вместо на моята?

— Просто щях да се извиня и да дойда при теб — отговори индианката.

— Ти си смела и красива жена — каза Адам, като я вдигна и пренесе на леглото. — Мисля, че трябва да направя нещо, с което да възнаградя смелостта ти, нали?

Те се потопиха в усамотението на неговия вагон. Стоновете им изпълниха тъмнината.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

*Не наранявай никое живо същество,
нито божата кравичка, нито пеперудата,
нито молеца с прашните крила,
нито пък щуреца, свирещ весело.*
Кристина Розети

Форт Дифайънс

Хълмовете в далечината бяха обагрени в лилаво и сиво. Слънцето като разтопено злато разливаше великолепа светлина. Не беше минало много време, откакто Деймън откри, че няколко от конете му липсваха. За него нямаше значение, че самият той ги беше откраднал от навахо. Всеки кон, откраднат от ранчото, беше негов.

Пристигането му във форта беше разбудило всички преди сутрешната заря. Крачеше нетърпеливо из стаята, докато очакваше отговарящият за индианците, Алфред Брайънт, да дойде в службата си, за да приеме оплакването му. Беше поискал също аудиенция при полковник Скот Атли. Деймън смяташе, че сигурно тези двама важни мъже биха могли да направят нещо по отношение на проклетите крадливи индианци. Искаше да прогони от аризонската територия племето навахо, а също и краставите им овце. Искаше земята им за себе си, за да докара говеда от Тексас. С финансовата подкрепа на Адам Деймън виждаше бъдещето си розово. Той чу тежки стъпки зад себе си и се обърна ядосано към новодошлия.

— Крайно време беше — процеди през зъби, докато агентът по индианските въпроси премина сънено през малката си и тъмна стая. — Ако си гледаше работата, вместо да спиш до обяд, аз едва ли щях да съм тук, за да оставям едно след друго оплакванията си от индианците.

— Сега пък какво стана? — прозина се Алфред, а червеникавият му мустак потрепери. Тирантите, които до този момент висяха мързеливо от двете страни на кръста, бяха вдигнати и поставени на раменете. — Боже господи, Деймън, нима никога не спиш? Всеки път, когато дойдеш да ми досаждаш с оплакванията си от навахо, ти го правиш в ранни зори.

На Деймън му беше трудно да сдържа яда си, докато наблюдаваше как Алфред бавно и мързеливо се поклаща на път за бюрото си. Агентът му приличаше на пиле — с дълга измършавяла шия и прекалено голяма адамова ябълка. Носът му беше дълъг и остър, а очите толкова тесни, че трудно можеше да се забележи цветът им.

В стаята влезе лейтенант, който донесе съд с горещо кафе и две чаши. След като Алфред премести няколко листа хартия и едно списание встрани, за да направи място за подноса, лейтенантът го постави на бюрото и излезе.

Деймън знаеше, че на никого не е приятно, когато той идва във форта. Напомняше им колко малко са направили в борбата си срещу навахо. Никой не обичаше да му напомнят грешките — нито дребният чиновник, нито безполезният полковник.

— Кафе? — попита Алфред, докато наливаше.

— Идването ми тук не е любезна визита, по дяволите — изръмжа Деймън, като отиде до бюрото и се облегна с двете си ръце на него. — Дошъл съм да оставя друго оплакване от тези проклети навахо. Готов ли си да ме слушаш, или ще трябва да чакам, докато свършиш цялата тази кана с кафе?

Алфред вдигна очи и погледна Деймън.

— Ти почти ме обиждаш — каза той намръщено. — Ако не се държиш възпитано, ще те помоля да си изнесеш трупа оттук. Не ми плащат, за да слушам седмици наред обидите ти.

— На теб ти плащат, за да приемаш оплаквания от индианци или не? Може би ще трябва да изпратя телеграма до Вашингтон и да ги информирам, че ти си един отвратителен и гаден кучи син?

— Деймън, вече ми писна от теб! — каза Алфред, като стана бавно от стола с лице зачервено от яд. — А сега кажи какво искаш, или се махай от тук, по дяволите... Въобще не ми пука дали ще изпратиш телеграма дори до Президента. Решил съм да напусна и без това и да

работя като агент някъде другаде, където да не трябва да се занимавам с такива тъпащи като теб и с техните истории.

— Нима смяташ, че кражбата на коне трябва да се толерира? — изсъска Деймън. — Откога индианците могат да крадат от белите хора, без да заплатят за това!

— Кои индианци? — попита Алфред, като въздъхна нетърпеливо и отново седна на стола си.

— Навахо, например.

— Имена. Трябват ми имена.

— Бегача, Мъдреца, Ястреб.

Алфред стисна челюсти.

— Имаш ли доказателства? — попита той. — Ти искаш да ме убедиш, че навахо са едва ли не невменяеми. Винаги говориш, че имаш някакви сметки за уреждане с този или онзи. Мислиш ли, че мога да приема всичко за сериозно?

— Имаш моята дума. Нима не е достатъчно?

Алфред се изсмя саркастично.

— Какво струва думата ти?

— Да не би да искаш да кажеш, че не ми вярваш и че тези крадливи диваци няма да си получат заслуженото? — Деймън се обърна и тръгна към вратата. — Ще отида да видя какво ще каже по този въпрос полковник Атли.

— Смяташ да се срещнеш с него днес? — попита Алфред, като се хилеше.

— Разбира се, че смятам — каза Деймън, докато стискаше дръжката на вратата.

— Тогава приятно пътуване до Вашингтон — каза Алфред ехидно. Деймън се обърна и го погледна безизразно. — Но трябва да те предупредя, всички тук знаят, че на теб ти се привиждат призраци.

— Той е във Вашингтон?

— Замина преди известно време. Но съм сигурен, че ще чуе оплакването ти, ако отидеш.

Деймън се наведе и хвана Алфред за гърлото.

— Хубаво е, че имаш намерение да напуснеш Аризона — почти изрева ранчерото.

Лицето на Алфред стана аленочервено. Деймън го пусна и излезе от стаята напълно разярен. Единственото, което му оставаше, беше да

ускори пускането в действие на плана на Адам. Ако решението на проблема е да измами навахо, така да бъде.

Когато Бегача и Стефани пристигнаха във влака, слънцето вече беше изгряло над планините. Стефани слезе от коня и го завърза, а след това отиде при индианеца.

— Трябва ли да тръгваш? — попита Стефани, като го гледаше умолително с големите си сиво-сини очи. — Ако останеш, можем да закусим заедно, да прием кафе и да си отпочинем, а също и да излезем по-късно, за да направя някои снимки. Можем да бъдем заедно цял ден! Бегачо! Бегачо!

— Трябва да си отида, за да видя дали баща ми се е прибрал жив и здрав с конете — каза мъжът, като погледна в посоката, в която се намираще селището. — Чувствам се виновен, че го оставих сам през нощта.

— Между вас съществува пълно разбирателство, нали? — попита Стефани. — Прекрасно е, когато го има между бащи и синове. — Тя погледна към вагона на Адам. — Знам, че Адам би искал истинският му баща да беше жив. — Каза тя нежно, а след това погледна към наваха. — Като изключим факта, че Адам понякога изнервяше баща ни, те двамата се разбираха добре. Но между тях не съществува такова доверие, каквото има между вас.

— Изглежда наистина брат ти е загрижен за теб — каза Бегача, като поглади гривата на коня си. — В това също има вярност, сякаш си му истинска сестра, нали?

— Вероятно — каза Стефани, като кимна с глава. — Изглежда искрен.

Навахът протегна ръка и нежно погали бялата жена.

— Чувствата ми към теб са също искрени — каза той нежно, а след това се наведе и я целуна страстно. Чуха някакъв шум и се отдръпнаха един от друг. И двамата ахнаха, когато видяха Недокоснат цвят да се опитва да се промъкне край тях незабелязано. — Недокоснат цвят? — извика Бегача със стегнато гърло.

Погледна сестра си учудено и видя на лицето ѝ изписано чувството за вина. Навахът слезе от коня, като впери очи в Адам. Отиде вбесен и го удари с юмрук в лицето. Когато мъжът падна на земята, индианецът изтича, хвана го за яката на ризата и отново го удари.

Недокоснат цвят се спусна към брат си и го хвана за ръката.

— Спри! — извика тя. — Големи братко, не прави така. Адам не е виновен за това, че съм тук. Сама реших да дойда. Той ме обича. Адам ме покани вътре. Повече ли щеше да се зарадваш, ако ме беше върнал сама в тъмнината, сама сред койотите? А вместо това той ми предложи жилище.

— Сигурен съм и нещо друго — каза Бегача със стиснати зъби, докато стоеше до Адам, който се люлееше, защото му беше трудно да стане. От носа и устата му течеше кръв. Едно от очите му вече се беше подуло толкова много, че мъжът не можеше да вижда с него.

— Можеш ли, стари приятелю, да ми кажеш, че не си спал в едно и също легло със сестра ми? — попита Бегача.

— Аз спях с него — бързо го прекъсна Недокоснат цвят с гордост в гласа. — Ако трябва да търсиш някаква вина, тя е в мен.

Очите на Бегача леко потрепериха, когато погледна към сестра си.

— Като знаеш мнението на татко, защо го направи? — попита брат й.

Индианката погледна предизвикателно към Стефани, след това извърна поглед към брат си и каза:

— А защо ти, големи братко, продължаваш връзката си с бялата жена, когато също знаеш за мнението на баща ни?

Стефани се почувства неудобно, защото знаеше, че онова, което Недокоснат цвят каза, е вярно, но все пак й беше неприятно да я дават за пример. Смяташе, че тяхната връзка е доста по-различна от тази на Адам и индианката. Мъдреца беше забранил на Адам да вижда Недокоснат цвят, по какъвто и да е повод. Сключи договор с Адам, че белият човек може да посещава навахо, стига да не ухажда повече индианката.

Бащата на Бегача не беше издавал такъв ултиматум за него, а и Стефани не беше дала повод за такава намеса.

— Сестро, независимо какво ми казваш, ти не трябва да ходиш при Адам — каза навахът, като привлече към себе си момичето. — Сладка малка сестричке, този мъж не е за теб. Той никога няма да се ожени за теб. Не разбираш ли, че светът, в който живее, е толкова различен от нашия? Адам никога няма да те заведе при белите хора, нито пък би останал тук. Просто си губиш времето с него. Моля те,

разбери това и му кажи последно сбогом. Ще се чувстваш по-добре, когато сте далеч.

Бегача не можеше да ѝ каже какво всъщност мисли. Адам може би беше искрен в чувствата си сега, когато в основата на черепа ѝ имаше само една малка подутина, но скоро, когато тя започнеше да нараства, Недокоснат цвят щеше да му изглежда като уродливо чудовище. Разбираше съвсем ясно, че дори баща му не би могъл вече да спре любовта, породила се между двамата. А нима сестра му не заслужаваше поне малко щастие, докато то е все още възможно. Недокоснат цвят отиде при Адам и нежно прокара пръсти по подутия клепач, а после извади една носна кърпичка от джоба си, с която попи кръвта от раните.

— На теб не ти е неприятно, че аз съм навахо, нали? — промълви тя. — И няма да ти е неприятно и да се срамуваш, ако вземеш за жена една индианка навахо?

Адам премигна, преглътна с мъка страшно развълнуван от невинната ѝ красота, от искреността, която се усещаше в гласа ѝ.

— Аз те обичам — каза той с пресекващ глас. — Искам всичко да е възможно за теб. Дори и женитба с мъжа, когото обичаш.

Като подсмърчаше тихо, Недокоснат цвят се хвърли в прегръдките на Адам и каза:

— Знаех си, че не съм ти безразлична.

Стефани отиде при Бегача и го хвана за ръката. Дръпна го встрани от двойката.

— Изглежда, че брат ми е искрен в чувствата си към сестра ти — каза тя тихо.

— Не завиждам на брат ти, ако някога я нарани с нещо — каза Бегача, като притегли Стефани в прегръдките си. Над рамото на Стефани той наблюдаваше как Адам и сестра му се целуват. Цялото му същество тръпнеше само като ги гледаше. А може би грешеше по отношение на Адам. Заради сестра си той нямаше друг изход, освен да се съмнява в Адам. Навахът се отдръпна от Стефани и се метна на коня си.

— Ела, малка сестричке, качи се на коня и се прибери вкъщи с мен — каза мъжът.

Недокоснат цвят изведе своя кон от мястото, където го беше скрила, и застана отстрани на брат си. Адам ѝ помогна да се качи на

седлото.

— Братко, ако татко не е забелязал, че ме е нямало вкъщи, не му казвай къде съм прекарала нощта. Искам да му дам още време, а след това ще му кажа сама — помоли момичето.

След това се усмихна на Адам и отново погледна намръщено към брат си.

— Когато датата на сватбата ни е уточнена, големи братко, то тогава аз сама ще кажа на татко и майка. Ще ми дадеш ли малко време? Не искам още веднъж да предизвикам гнева на баща ни.

— Да имаш тайни е грозно нещо — каза Бегача със стиснати зъби.

— Понякога те са необходими — каза нежно Недокоснат цвят. — Поне за известно време.

— Ще си помисля — каза навахът, като пришпори коня си и кимна за сбогом на Стефани. — Хайде, малка сестричке, защото днес аз ще трябва да ти помогна да се прибереш в палатката си незабелязано. Но утре не съм сигурен дали ще го направя.

Сестра му се изравни с него.

— Уке-хе, благодаря ти — каза тя с усмивка в очите.

Адам и Стефани се гледаха в очите известно време, а след това той я прегърна.

— Благодаря ти, че не изказа никакво мнение — каза мъжът, като я погали по косата. — Прочетох в очите ти, че не одобряваш онова, което смятам да направя.

— А ти какво мислиш да правиш, Адам? — попита Стефани, като леко се отдалечи от брат си. — Наистина ли си влюбен в Недокоснат цвят?

— С цялото си сърце и душа — каза Адам и тръгна към вагона си.

— Но, това невинаги е достатъчно, нали?

Адам се обърна и я погледна съсредоточено, а след това продължи нататък.

„Боже господи, той няма да се ожени за нея“ — каза си Стефани, като почувства как я обхваща хлад навсякъде по тялото. Тя поклати леко глава. Брат ѝ участваше в опасна игра, но единственото, което можеше да направи, беше да изчака и да види как ще завърши всичко.

Тихичко се молеше брат ѝ да промени решението си и да каже истината на Недокоснат цвят.

Понякога любовта надделяваше над всичко — дори над алчните и участващите в опасна игра.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

*За да може любовта да устои на мъката
и всички беди по земята
необходима е здрава дружба
върху здрава основа.
Ела Уелър Уилкокс*

По обяд Стефани и Бегача отново бяха заедно. Тя го следваше там, където я водеше, като гледаше да не изпусне да заснеме нещо. Адам беше причинил достатъчно много неприятности на Бегача и семейството му. Тя искаше да остане в ролята на помирител. Съвсем определено не желаше да гледат на нея като на противник. Днес Стефани беше следвала Бегача в страшните изкачвания, когато те се движеха на зигзаг нагоре или пресичаха склонове, изпъстрени с гигантски кактуси сагуарос. Често вървяха по голи хребети, по които тук-там се виждаше някой кедър. Беше видяла големи като чинийка тарантули да пробягват уплашено по земята. А гледката на препичащите се на слънце гърмящи змии я ужаси. Видя всякакви видове шарени гущери. Докато яздеха бавно по пясъка, Стефани пришпори коня си и се изравни с жребеца на наваха.

— Чувала съм за място, наречено Каньон дел Муерто, където испанците са извършили клане на много хора от навахо през 1805 година — каза тя и премита, когато видя как очите му припламнаха гневно. Но все пак продължи да задава въпроси. — Нарича се Антилоуп Хауз Руинс, нали? Четох, че много жени и деца от навахо са били убити там. Ще ме заведеш ли да го видя?

— Това е място, където, ако застанеш сред развалините, все още можеш да чуеш стоновете на онези майки, които са гледали как испанците колят децата им — каза мъжът през стиснати зъби. —

Каньон дел Муерто се разклонява на изток към Каньон де Чели, но аз няма да те заведа на нито едно от двете места.

— Каньон де Чели — каза Стефани, като кимна с глава. — И за него съм чела много неща. Надявах се, че ще можем да отидем там. Толкова ми се иска да го видя.

— Ако отидеш там, ще почувстваш страхотно изкушение да снимаш — каза Бегача, като пришпори коня си. Стефани се изравни с него.

— Чувала съм, че е невероятно красиво — каза тя. — Четох, че каньонът е със стени от червен пясъчник, в които са издълбани жилищата на повече от четиристотин древни индианци. Вероятно има стотици скални рисунки и гравюри навсякъде из каньона.

Колкото повече разказваше за онова, което беше чела за Аризонската територия, толкова повече ѝ се искаше да разгледа Каньон де Чели. Страхуваше се, че Бегача е напълно прав, като не иска да я заведе там. Без съмнение, тя нямаше да устои на изкушението. Именно тези фотографии щяха да бъдат всичко онова, от което се нуждаеше железницата „Санта Фе“, за да привлече пътници из тази мистична земя, рядко посещавана от туристи.

— Това свещено място, което лежи в сърцето на резервата Навахо, привлича душата на човек не само с красотата си — каза Бегача, като погледна замечтано към Стефани. — За индианците навахо то е отворът в земята, през който боговете излизат, за да учат и направляват хората в делата им. Ехтящите стени препращат гласовете на онези, които отдавна са напуснали земята. Каньонът не е само място, обитавано от боговете на навахо, но и място, където са живели първобитни хора — анасази, „древните“, които са предци на хопи. Старинните рисунки принадлежат на тях. Ето защо, ние трябва да се отнасяме с уважение към тях.

— Разбирам — отговори нацупено Стефани. — Няма да те карам повече да ме водиш там — изведнъж в очите ѝ се появи блясък. — Но пък можем да отидем до място, наречено Скалата на Паяка. Ще се радвам да го заснема. Разбрах, че се извисява на осемстотин фута разстояние от основата на каньона. Каква ли гледка представлява?

— Тя също не може да се снима — каза навахът твърдо. — Скалата на Паяка е легендарният дом на Жената Паяк, която според преданията е научила хората навахо да тъкат.

Настъпи гробна тишина. Стефани се чувстваше засегната от официалното държание на Бегача днес. Не след дълго очите ѝ заблестяха от обхваналата я надежда. В известен смисъл, нещата днес се бяха подредили точно както тя искаше. Тази сутрин, преди Бегача да пристигне, беше изпратила един от мъжете, които работеха на железницата, в Галъп, да запази стая за една нощ в един от най-хубавите хотели. Надяваше се все някак да убеди наваха да отидат там. А сега вече имаше перфектен план в главата си. Толкова пъти ѝ беше отказвал целия ден, че този път предложението ѝ щеше да се приеме със сигурност. Едва ли ще знае, че тя е запазила стая, за да прекарат една чудесна нощ — далеч от Адам и от семейството на Бегача. Нощта ще бъде тяхна, само тяхна. Имаше чувството, че чува как шуми шампанското в чашите с високи столчета. Бегача ще бъде в леглото до нея, върху атлазените чаршафи и ще отпива от бълбукащата течност със съвършено оформените си устни.

— Ще дойдеш ли с мен до Галъп? — попита тя изведнъж.

Навахът я погледна закачливо.

— Галъп? — попита мъжът, като вдигна нагоре вежди. — Защо искаш да отидеш в Галъп?

— Намираме се доста близо до града — каза Стефани. — Нека отидем на гарата в Галъп, в ресторанта. Умирам от глад. Нямаме достатъчно храна, за да ни стигне, докато се върнем до вагона ми. Моля те, Бегачо. Ще бъдем там само за малко. Колкото да хапнем само. — Тя не се опитваше да работи в полза на интересите на Адам, но чувстваше, че няма нищо лошо в това Бегача да види какви сгради Адам планира да построи в града. Искаше да покаже на индианеца колко добре изглеждат. Притесняваше се единствено да не би вниманието му да бъде привлечено от кръчмите.

Навахът продължи да язди, докато обмисляше предложението ѝ. Беше отказал на Стефани да я заведе на много места, които тя желаше да фотографира. Как би могъл да продължи да казва „не“. Беше готов да я заведе в Галъп също и по други причини. Онази част от него, която принадлежеше на белите хора, изведнъж го караше да се отклони от идеалите и от начина на живот на индианците. Винаги си беше гледал работата добре и беше напуснал Галъп, колкото е възможно по-бързо — предимно за да избегне сблъсъците с хората на Деймън Стаут, които бяха навсякъде. Щеше да се зарадва да разгледа града по-добре,

да види как живеят белите хора. Като дете ходеше в ресторанти в различни градове, но сега не си спомняше почти нищо. Беше на шест години, когато последния път майка му го заведе в една от тези фантастични сгради.

— Добре, щом желаеш, ще отидем там — каза Бегача накрая.

Когато погледна жената до себе си и видя колко е щастлива, той се зарадва, че беше взел такова решение. Не можеше да скрие странното въодушевление, което го беше обзело, и се засрами. Беше посветил по-голямата част от детството си и целия си живот на възрастен човек на порядките и обичаите на навахо. Не би трябвало да изпитва желание да бъде част от света на белите. И все пак, колкото повече приближаваше Галъп, толкова повече не намираше сили да се обърне и да тръгне обратно към селото. Когато най-после стигнаха града, всичко бе потънало в тъмнина. Градът се простираше от двете страни на линията. По продължението ѝ се виеше пращен път, който разделяше града на две части — административен район и част, в която се намираха жилищата. Различните магазини сякаш се подпираха един друг, за да не паднат от постоянния вятър. Срещу тях, от другата страна на линията, имаше много разнебитени колиби. Докато яздеха по главната улица, по която се движеха ездачи и каруци, теглени от коне, Стефани и Бегача разглеждаха града. Навсякъде беше тъмно и само слабата светлина, която хвърляха фенерите, осветяваше главната улица. Колкото по-навътре в града влизаха, толкова по-светло беше и повече шум се чуваше от пивниците. От тях звучаха весели мелодии, свирени на пиано. През летящите врати се чуваха смях и псувни на висок глас. Стефани все повече се изнервяше, защото от повечето сгради долиташе шум от счупени чаши или викове на биещи се. Тя погледна разтревожено към Бегача. Изглеждаше ядосан.

— Почти пристигнахме — каза тя.

Сега вече наистина беше сигурна, че сгреши, като го доведе тук. Градът беше просто един лош пример за това, какво Адам смята да построи. Когато мина през Галъп онзи път с влака, тя не беше разглеждала подробно наоколо. Спомни си само, че погледна към ресторанта, а Адам каза, че тук е добре да дойдеш да хапнеш или изпиеш чаша вино.

Беше разочарована, когато видя, че тук няма модни магазини или ресторанти. Освен това имаше само един хотел, който, слава богу,

беше единствената прилична сграда. Поне нямаше да се наложи да се бори с хлебарки и плъхове, докато си пиеше шампанското. Скоро обаче нещо друго привлече вниманието на Стефани и Бегача.

— „Голямата палатка“ — прошепна тя.

Беше с размери сто на четирийсет фута, с покрит под, удобен за танци, осветена от около петдесет фенера и безброй свещи, поставени върху свещници от рязано стъкло. Ден и нощ тук свиреха. Дори и сега се чуваше музика, съпроводена от смях. Стефани се изчерви, когато видя някои от развратните жени, които често посещават „Голямата палатка“. Разсъблечени, със силно гримирани лица, те стояха пред отвора на палатката, като махаха с ръце и викаха към Бегача.

Най-после пристигнаха до железопътната гара. Машината на влака изхвърляше черен, пълен със сажди пушек от комина си, докато чакаше пътниците да се качат по вагоните. Стефани и Бегача спряха на срещуположния край на гарата, далече от линията. Когато слезе от коня, тя погледна нагоре към прозорците. От тях се процеждаше мека, приканваща светлина. Изглеждаше тихо. Нямаше търпение да заведе Бегача в закусвалнята, като се надяваше, че мъжът ще забрави колко грозен беше градът, когато по-късно отидат до хотела. До заведението се стигаше по стълби, които отвеждаха до дъното на сградата. Стефани и навахът не говореха. Когато влязоха в стаята, където много от масите, осветени от свещи, бяха заети от добре облечени мъже и жени, всички се извърнаха и погледнаха към индианеца. Макар че беше бял, кожата на лицето му беше станала тъмнокафява от слънцето и вятъра, а косата му беше черна, дълга и гладка като на индианец. Облечен в дрехи, които имаха ресни, той изглеждаше още повече като навахо. По лицата на хората се четеше неодобрение, че той е тук. Стефани го хвана за ръка и го поведе към една маса. Бегача чувстваше изгарящите погледи, впити в него. Предполагаше, че тези хора, които го гледаха втренчено, се бяха сетили от вида на дрехите му, че той е Белия индианец, за когото се носеха толкова слухове наоколо. На Стефани чак сега и дойде на ум, че Бегача сигурно не знае как да борави с приборите за храна. Защо не си беше помислила за това по-рано? Тя бързо седна на масата, без да чака помощта му, за да изглежда, че по-скоро тя е невъзпитаната. Бегача стоеше прав и мълчалив и Стефани си помисли, че той ще си тръгне. Но накрая мъжът дръпна стола си и седна, а Стефани въздъхна облекчено.

— Много съжалявам, ако аз съм причината, за да се чувстваш неудобно — каза жената, като се наведе над масата, за да я чуе само той. — Ако искаш да си тръгнеш, аз нямам нищо против.

— Срещал съм и по-лошо отношение — каза Бегача с гордо изправени рамене.

Но когато светлината на свещта освети лицето на Стефани, всичко и всички бяха забравени. Тя беше толкова красива. Бегача се почувства отново неудобно, когато към тях се приближи сервитьорката и попита за поръчката им. Бегача се огледа и видя, че в заведението има още няколко млади жени, които работеха като сервитьорки. Носеха дълги черни рокли, бели престилки и косата им беше сресана на кок.

— Менюто — прошепна Стефани. — Трябва да си избереш какво искаш от менюто.

Стефани знаеше, че е ходил на училище, за да се научи да чете. И все пак, когато взема менюто и погледът му започна да пробягва по редовете, тя почувства, че той е объркан.

— Ако искаш, аз ще поръчам за двама ни — предложи тихо Стефани.

— Аз ще поръчам за теб и мен — каза изненадващо той.

— Чудесно — отговори тя, като затвори своето меню, усмихна се на сервитьорката и сложи ръце в скута си, докато чакаше.

— Има различни видове храни, от които можем да си изберем — каза той, като се опитваше да си спомни вкуса на онези неща, които някога беше пробвал. — Има халибат, пиле, печено телешко, агне — по петдесет цента всяко. Сервира се със зеленчуци и сладкиши.

Сервитьорката започна да барабани с пръсти по тефтера, в който записваше поръчките.

— Господине, решавайте по-бързо. Има и други чакащи — каза тя с писклив глас.

— Два пъти печено телешко — каза навахът, като затвори менюто.

— И две чаши червено вино — бързо прибави Стефани. Сервитьорката кимна и се отдалечи.

Бегача леко изпъшка.

— Не нося пари със себе си — прошепна той през масата. — Няма да мога да платя.

— Аз ще платя — отговори Стефани. — Просто опитай и се наслаждавай.

— Бих предпочел да ям в палатката си — каза индианецът, като погледна към другите маси и отново видя ядосаните и учудени погледи на хората. — За тези хора аз съм един чужденец. Но сигурно не знаят, че аз мисля същото за тях.

— Кой го е грижа какво мислят? И без това няма да сме тук за дълго — промълви Стефани. Тя замълча, а след това прибави. — Предполагам, че виждаш какво си изпуснал, като си живял с индианците. Но също виждам, че не съжالياваш за взетото решение.

— Ако не беше ти, аз просто щях да си замина, без да погледна назад — каза Бегача твърдо.

Мъжът прокара пръсти по ирландската ленена покривка за маса, после погледна втренчено сребърната чиния от Шефийлд, в която му беше сервирана храната. Когато поставиха високата чаша от страни на чинията с храната, мъжът погледна втренчено към отблясъците, които хвърляше пламъка на свещта в чашата. Приличаха на звездите, които премигваха горе в небето през нощта.

— Ако имате нужда от нещо друго, моля, повикайте ме — каза сервитьорката, като леко се поклони. — Казвам се Бриджит.

— Мисля, че това е всичко — каза Стефани, като се усмихна на жената. — О, само за момент. Моля, оставете сметката, едва ли ще си поръчаме десерт.

— Да, госпожо — каза Бриджит, като я извади от джоба си и я постави до Бегача.

След като сервитьорката си замина, Стефани покри с длан бележката, взе я незабелязано и я пхна в джоба на полата си, с която яздеше. Нахраниха се мълчаливо, осветени от меката светлина на свещта. Стефани се зарадва, когато излязоха от заведението. Докато слизаха надолу по стълбите, тя се чудеше как да помоли Бегача да останат да преспят в хотела. Но тази мисъл се изпари от главата ѝ в момента, в който излязоха на улицата. Когато погледна към мулето, тя разбра, че някой беше откраднал не само безценната ѝ камера, но също и дисагите, в които се намираха всички материали и съоръжения. Дори триножникът ѝ беше откраднат.

— О, не — извика тя, като се спусна към мулето. — Всичко е изчезнало. Докато сме се хранили, някой е откраднал всичко, което се

намираше тук. — Хвана я яд. Скръсти ръце на гърдите си. — Учудвам се, че са оставили дори конете и мулето — извика тя. Навахът отиде до животното и бавно го обиколи, като изучаваше внимателно следите, оставени в пръста на улицата. — Какво има? — попита Стефани, като се приближи.

— Ще тръгнем по следите — каза той. — Ще намерим оня, който е извършил кражбата.

Стефани пребледня, защото знаеше на каква опасност се излага, ако се замеси в някаква кражба. Вече беше видяла как хората реагират при вида на Белия индианец. Ако той влезеше в конфликт с бял човек по отношение на откраднатите ѝ вещи и белият човек бъде наранен по някакъв начин, съдът без съмнение щеше да заеме страната на всеки друг, но не и на Бегача. За тях той си беше индианец в пълния смисъл на думата. Щяха да изпитат голямо удоволствие да се отнесат с него по начина, по който се държаха с тъмнокожите.

— Не е необходимо — извика тя. — Няма значение. Имам и други фотоапарати и материали.

Навахът се обърна към нея.

— Никой не може безнаказано да обира моето момиче — каза той. — Особено ако това е друга жена. Следите показват, че тук е била жена без обувки.

— Жена? — промълви Стефани.

— Ела. Ще я намерим.

Усмихна му се едва-едва и тръгна, защото знаеше, че само ще си губи времето, ако се опита да спори с него. Беше много странно как мъжът беше готов да се изложи на опасност, за да върне нещо, което самият той мразеше. Като правеше това, той доказваше любовта си към нея. Беше му благодарна за тази любов. Почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи, докато вървеше редом с него, а луната осветяваше пътя им. Когато пристигнаха до една почти разрушена барака в отдалечения край на селото, сърцето на Стефани започна да бие бързо. „Кой ли би могъл да живее тук“ — запита се тя, обхваната от лоши предчувствия. Мястото имаше пустеещ вид. От комина не излизаше пушек. Тишината беше нарушена от плач на дете, идващ вътре от колибата, чиято врата беше едно малко парче еленова кожа. Стефани погледна въпросително към Бегача и с разтуптяно сърце го проследи, докато той отмяташе встрани кожата и влизаше в бараката. Постави

ръце на врата си, изплашена да не последва изстрел. Но вместо това единственото нещо, което продължаваше да се чува, беше бебето. Бегача се появи отново, като държеше детето в ръце. Страховете на Стефани веднага се изпариха, когато видя малко, розово носле и светли, сини очи да надничат от одеяло, направено от здраво и твърдо зебло. Жената задържа погледа си върху детето още няколко секунди, а после мина покрай Бегача и влезе вътре. Опита да се види нещо в непрогледната тъмнина на бараката и не след дълго откри фотоапарата си, а също и една жена, която се беше крила до този момент.

— Детето ми — каза жената и в гласа ѝ се усещаше обхваналата я паника. Очите ѝ бяха толкова големи, че човек имаше чувство, че заемат цялото лице... — Кажи на мъжа да ми върне детето. — Стефани бавно огледа непознатата. Изпита съчувствие към нея, защото явно тя отдавна не беше яла. Изглеждаше измършавяла, със силно опъната кожа по костите. Роклята ѝ представляваше две кожени парчета, защити едно в друго и с изрязани дупки за главата и ръцете. Косата ѝ не беше ресана от дълго време и Стефани усети неприятната миризма, която идваше от нея.

— Бегача не те е видял. Сигурна съм, че е взел детето, защото е помислил, че е изоставено.

— Детето е всичко, което ми е останало на света — каза жената и сълзите ѝ започнаха да се стичат надолу по измършавелите ѝ бузи.

— Къде е мъжът ти? — попита Стефани, докато се оглеждаше в мръсната, гола барака. Смърдеше на всякакви неприятни миризми. Почти нямаше мебели. Огнището беше празно и непалено.

— Нямам мъж — каза жената, като погледна нетърпеливо към Бегача, който влезе вътре с детето в ръце.

— Ти си една от уличниците, за които съм чувал — каза мъжът, но в гласа му не се усети упрек. Самият той беше принуден през целия си живот да търпи подигравките на хората. Не искаше да обвинява никого, дори и тази жена, която продаваше тялото си на безброй мъже.

— Да, така беше, но преди да се роди детето — каза жената, като протегна напред ръце, за да го вземе. — Моля те, върни ми го, защото е гладно. Трябва да го нахраня.

— Как ще го нахраниш? — попита Стефани, като потрепери, защото видя как хлебарките лазеха нагоре-надолу по съдовете върху масата, пълни с мръсотия.

— Все още мога да го кърмя с топло мляко, но скоро ще спре — каза жената, като нетърпеливо пое детето. — Млякото ми скоро ще свърши. Длъжна съм да намеря начин да го изхраня. — Тя погледна към съоръженията на Стефани. — Дори и да съм принудена да крада, аз трябва да намеря храна за бебето си.

Стефани проследи погледа на жената. Той се спря на фотоапарата и материалите. Сега вече не знаеше какво да прави. Ако си ги вземеше обратно, жената трябваше да открадне от някой друг. Ако я хванеха, щяха да я изпратят в затвор, а какво щеше да стане с детето? Но дори да си оставеше нещата и да ги продадеше, парите щяха да ѝ стигнат не за дълго. След това трябваше пак да краде.

— Как се каваш? — попита Стефани и се отправи към фотоапарата и другите материали, без да е сигурна какво да прави. От една страна, не искаше да окуражава извършителите на кражби, от друга страна, ако се намираше в същото положение като тази жена, вероятно и тя щеше да започне да краде.

— Шарън — каза жената, седнала върху разклатен стол, за да нахрани бебето.

— В Галъп ли си родена? — попита Стефани, като се наведе да вземе фотоапарата. Видя как жената отвори широко очи и леко ахна.

— Не — отговори Шарън с нисък глас, предпазливо. След това постави устните на детето върху гърдта си. — Дойдох тук с брат си. Скарахме се и той ме изхвърли навън. Станах стриптийзърка в кръчмите. Открих, че мога да печеля повече пари, ако вода мъжете вкъщи, с мен.

— В този дом? — попита Стефани, като посочи със свободната си ръка наоколо.

— Не, когато нещата вървяха, аз живеях в хотел. Тогава срещнах този мъж. Влюбих се в него. Спрях да се занимавам с онази работа. Но изведнъж той си замина. В същия ден, когато смятах да му кажа, че имам дете от него, аз открих, че е напуснал града. Аз... аз... не исках да нараня детето си и затова не започнах да проституирам отново. Отидох при брат си и го помолих да ме прибере. Той ми отказа и аз не го молих повече. Дори не му казах за бебето. Намерих това място и го направих свой дом. А Деймън да върви по дяволите. По-скоро бих умряла, отколкото отново да го помоля за помощ.

— Деймън? — казаха изведнъж Бегача и Стефани.

— Да — изсъска Шарън. — Деймън Стаут.
Стефани и Бегача останаха като попарени, като чуха името.
Омраза, безмилостна и силна, обхвана цялото същество на
наваха.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

*Обичам те, защото постави ръката си върху
нещастното ми сърце.*

Рой Крофт

Стефани наруши мълчанието.

— Ти си сестра на Деймън Стаут? — попита тя.

Отново се огледа около себе си и пак видя мръсотията. „Как би могъл човек да изпрати сестра си да живее при такива отвратителни условия?“ — мислеше си тя, без да може да повярва на очите си. Дори Деймън.

— Деймън ми е кръвен брат — каза Шарън мрачно. — Но не ми е приятно дори да го споменавам.

— Да, разбирам те — каза Бегача, като се разхождаше бавно из бараката и разглеждаше безпорядъка. — Оня, който позволи сестра му и детето ѝ да живеят така, въобще не би могъл да се нарече мъж. Той е само един страхливец. — Стефани се опита да се отърси от шока. Тя отиде и клекна на земята до Шарън. Погледна към бебето, което се опитваше да изсмуче мляко от малката и слаба гърда. Отново погледна към Шарън и се натъжи, като видя колко е бледа. Очите ѝ изглеждаха като два въглена на фона на опънатата кожа.

— Ще те изведем оттук — каза Стефани, като прокара ръка по мръсната и заразена с краста глава на бебето. — Ще платя за престоя ти в хотела. Ще ти дадат храна, чисти дрехи и вода за баня. Довечера ще спиш на чисто легло. А на сина ти ще бъдат дадени дрехи и топли, чисти одеяла.

Шарън слушаше с отворени очи и уста. Издърпа гърдата си от детето и я прибра.

— Защо правиш това за мен и сина ми? — попита тя с очи, пълни със сълзи. — Аз те окрадох. Видях те да оставяш мулето с дисагите. Когато ти и този мъж влязохте в заведението, аз взех всичко

онова, което можеше да се носи. Щях да ги продам утре на онзи, който ми предложи най-много пари.

Стефани я прекъсна.

— Казвам се Стефани — промълви тя, като посочи с ръка към мъжа. — А това е Бегача.

Шарън каза засрамено:

— Съжалявам, че откраднах от теб, но смятах да купя малко мляко. Необходимо ми е, за да нахраня сина си. Или... или... той ще умре.

Навахът взе детето в ръце.

— Вие няма да умрете. Елате с нас. Тази нощ ти ще останеш в сградата на белите хора. А утре ще дойдеш с мен в селището. Хората ми ще те посрещнат с отворени обятия, така, както посрещнаха мен преди много години.

Стефани беше очарована от онова, което той предложи. Знаеше колко голяма е омразата му към Деймън Стаут; беше същата като нейната. И все пак, той приемаше кръвна роднина на Деймън в сърцето си, а и в селището. Но тя се усмихна, защото разбра, че не го прави само от състрадание, а и за да подразни Деймън, когато стане ясно кой се е погрижил за сестра му. Независимо от това колко лошо се е държал с нея, той за нищо на света не би искал тя да живее при навахо. Мразеше индианците от цялото си сърце. Когато откриеше къде се намира сестра му и отидеше до селището, индианците с удоволствие щяха да му откажат да я върнат.

Тялото на Шарън се тресеше от плач.

— Никога няма да мога да ви се отплатя — каза тя, когато хвана Стефани за ръката и стана от стола.

Стефани премигна с очи, учудена от усещането за остри и чупливи кости, което остави в нея ръката на Шарън.

— Цялото ми семейство е мъртво, с изключение на Деймън, разбира се — каза Шарън. — Никога не бих искала Деймън да разбере, че имам дете. Ще ми го вземе, ако узнае. Не му казвайте. Моля ви, не му казвайте.

— Как си успяла да запазиш в тайна детето от него? — попита Бегача. Той държеше бебето в едната си ръка, а с другата помагаше на Шарън да стане, докато Стефани отиде, за да си събере нещата.

— Никой не знае за Джими — отговори Шарън, като подсмърчаше. — Никога не го извеждам навън. Когато отивам да крада, аз винаги го завивам под одеяла. Не искам Деймън да знае. Ако вземе Джими при себе си, за да го отгледа, детето ще стане като него — жестоко, подло и безчестно.

— Името му е Джими, така ли? — попита Бегача, докато гледаше големите, сини очи на бебето, вперени в неговите. — Това е хубаво име. Но когато порасне, аз се надявам, че ще му позволиш да приеме индианско име.

— Индианско име? — попита Шарън тихо, като разглеждаше лицето на сина си.

— Когато съм се родил, са ме кръстили Тревър — каза навахът, като леко люлееше детето напред-назад. — Когато майка ми умряла и аз съм бил приет от навахо, за да бъда отгледан от тях, те ми дали името Бегача — мъжът се усмихна на Стефани, а след това на Шарън и подаде детето. — Името ми било избрано от баща ми, Мъдреца, който ме осиновил и ме нарекъл така, защото съм бягал най-бързо от всички момчета, когато сме играели.

— Никога не съм имала добро мнение за индианците — каза Шарън, като разглеждаше втренчено мъжа до себе си. — Но ти си бял човек и ми се струва, че са се държали добре с теб. Надявам се, че към мен и Джими също ще се отнасят добре. — Тя се усмихна на Стефани и се приближи към нея. — Поне ще съм в безопасност, нали? — промълви жената.

— Съвсем сигурно — каза Стефани, като също се усмихна. — А сега да вървим и да ти взема стая в хотела.

Напуснаха бараката и тръгнаха към хотела. Навахът не знаеше, че той и Стефани имат запазена стая, а тя не намираше нужда да му каже. Ако трябваше да изчакат Шарън и бебето да си починат добре през нощта в топла и удобна хотелска стая, тя щеше просто да предложи и те самите да останат там, за да могат на сутринта да ги заведат до селището на навахо.

Усмихна се сама на себе си. Нещата се подреждаха добре за всички.

Бегача влезе предпазливо в хотелската стая, която беше на същия етаж с тази на Шарън, само на няколко врати разстояние от тях.

Стефани мислеше за Шарън. Никога нямаше да забрави нежността, изписана по лицето ѝ, когато внесе бебето в чистата стая. За Стефани дори самата гледка беше достатъчна отплата за това, което стори. Кражбата бързо беше забравена. За да бъде сигурна, че никой няма да ѝ открадне фотоапарата, тя го държеше здраво в ръце, а Бегача носеше триножника. Погледна закачливо към наваха, докато влизаха в стаята, осветена от меката светлина на две керосинови лампи. В дисагите беше сложила не само принадлежности за снимки, а и нещо тънко, дантелено и хубаво.

— Не съм виждал такава стая от деня, когато мама умря — каза навахът, като подпря триножника на стената. Погледна надолу към плюшения килим под обутите му в мокасини крака, мек като коприна. Като се смееше тихо, той го обиколи няколко пъти. След това отиде до леглото и натисна с ръка матрака, като откри, че е по-мек от пуха под крилото на орела. Погали червените атлазени чаршафи и откри, че са меки и чудесни. Погледна подозрително, когато видя бутилка шампанско и две високи чаши на масата до леглото, сякаш някой беше планирал всичко да изглежда точно по този начин.

— Шампанско? — каза той леко провлачено. — Ако не я познавах по-добре, бих заподозрял моята хубава жена, че е планирала всичко предварително, за да ме съблазни в тази стая.

Стефани постави дисагите настрана и отиде при Бегача.

— Ами ако е точно така? — попита тя толкова тихо, сякаш мъркаше. Ръцете ѝ се плъзнаха в ризата му и го погалиха по широките, мускулести гърди. — Разбира се, аз нямах представа, че идването ни тук ще се забави. Но няма значение. Беше чудесно човек да види радостта в очите на Шарън. Вероятно тя вече се е окъпала, а също и Джими. Но ще мине време, докато възпалението по главата му оздравее. Горкото дете.

— Ти имаш състрадателно сърце, моя жено — каза навахът, като вдигаше нагоре ръце, за да помогне на Стефани да му съблече ризата.

— Не по-малко от твоето — каза Стефани, като хвърли ризата настрана. Усмихна се нежно, а пръстите ѝ се устремиха към кръста на Бегача. Тя разкопча бричовите му и започна бавно и възбуждащо да ги дърпа надолу по стройните, мускулести бедра. — Но нека не говорим за състрадание в момента. Имам различни идеи в главата. Искаш ли да ми кажеш своите?

— Нямам намерение да ти ги казвам — каза Бегача, като окончателно се освободи от бричовите. — Смятам да ти ги покажа.

— Не ми се сърдиш, че планирах посещението тук, без да ти кажа, нали? — попита Стефани, докато навахът разкопчаваше копчетата на блузата ѝ.

Сякаш дъхът му спря, когато Стефани протегна ръка и започна да го гали по члена. Затвори очите си, обладан от страст.

— Толкова много те обичам — прошепна Стефани, като отмести ръката си и продължи да го разсъблича.

Бегача отвори очи. Те горяха от желанието, което изпитваше. Мъжът вдигна Стефани и я занесе на леглото. Но тя поклати глава и се дръпна от него.

— Още не — промълви тя, също обладана от желание. — Първо трябва да свърша нещо.

Мъжът я погледна въпросително, когато тя се дръпна, взе дисагите със себе си и ги занесе зад паравана.

— Няма да се бавя — каза тя.

Бегача наблюдаваше как една по една дрехите на Стефани увисваха върху паравана. Чудеше се защо ѝ е необходимо толкова тайно да се разсъблича. Сърцето му туптеше силно, изпълнено с очакваното удоволствие да прокара ръце отново по копринената кожа на мекото ѝ тяло.

Накрая вече, напълно разсъблечена, Стефани покри тялото си с черната, дантелена нощница. Прокара ръце по него, за да може дрехата да прилепне плътно. Твърдите щръкнали зърна на гърдите ѝ се очертаваха още по-ясно под нощницата. Оправи косата си така, че да се спуска на букли от раменете надолу, и излезе от прикритието, като се усмихна на изражението, което беше направил Бегача, докато я гледаше — мъжът стоеше с широко отворена уста и очи. След като се наслади на погледа, с който я изучаваше той, тя постави ръцете си около врата му и притегли към себе си стегнатото му тяло.

— Очите ти ми казват, че ти е харесало онова, което си видял — подразни го тя, като доближи устните си до неговите и прокара езика си по тях.

— Облечена си в такава дреха, каквато Бегача не е виждал никоя друга жена да носи — каза той с дрезгав глас. — Да, разбира се, че

одобрявам. Ти винаги си хубава. Но тази вечер ти си просто едно видение.

Той протегна ръце и хвана гърдите ѝ през копринената материя на нощницата. Стефани стенеше и триеше тялото си в неговото, когато той започна да я целува страстно. През тънката материя на дрехата тя усещаше допряно в нея пулсиращото тяло на мъжкото му желание. Промуши ръката си и здраво хвана кадифената твърдина между пръстите си. Чу го да стене и усети как тялото му се стегна, когато започна да движи ръката си нагоре-надолу, очарована от горещината, която излъчваше това твърдо нещо, допряно до гладните ѝ ръце. Сърцето на Бегача биеше толкова силно, сякаш щеше да изскочи. Той леко премести ръката ѝ. Грабна Стефани в ръцете си и я занесе на леглото. Пръстите му леко започнаха да дърпат нощницата нагоре, като спираха, за да може да целуне всяка частица от тялото ѝ, която се откриваше. Стефани цялата потрепери от обзелата я възбуда, когато мъжът целуна кожата от вътрешната страна на бедрата ѝ. Затвори очи и въздъхна дълбоко, когато продължи да я целува нагоре по тялото. Бегача повдигна още малко дрехата нагоре и откри онази част, която се намираще между бедрата ѝ, наведе се и започна да дразни мястото с върха на езика си. Лицето му се опря в кадифените косми и той започна да целува, да хапе, да гали тази малка подутина, която се беше уголемила сега от невероятната възбуда, обхванала Стефани.

— Бегачо — каза тя, като протегна ръце към лицето му и прокара пръстите си по косата му. Притисна го още по-близо до себе си и разтвори още малко краката си встрани. — Какво правиш? О, Бегачо...

Мъжът продължи да я възбужда още малко на същото място с върха на езика си, а след това вдигна нощницата още нагоре, така че да се открият гърдите, които сякаш го молеха да отиде при тях. С горещите си страстни устни той си проправяше път, като целуваше плоския стомах и го караше да потръпва от възбуда. Застана върху нея, а устните му всмукаха зърното на една от гърдите ѝ: те го смучеха, галеха, целуваха.

Стефани стенеше и мятеше главата си встрани, а когато той разтвори краката ѝ и пулсиращото му желание влезе в тялото ѝ, усети как по цялото ѝ същество се разля една приятна отпадналост. С ритмични движения, Бегача започна да влиза и излиза от тялото ѝ. Стефани съблече нощницата си, постави ръцете си върху лицето му и

притегли устните му към своите. Целуна го горещо, страстно, обхваната от дива всепоглъщаща възбуда. Прокара ръце по стегнатия, мускулест гръб и продължи по-надолу — върху изпънатите бедра. Притисна го силно към себе си, защото желаше той да влезе вътре, колкото е възможно по-дълбоко. Когато започна да покрива с целувки врата ѝ, а ръцете му масажираха бюста ѝ, Стефани имаше чувството, че повече не може да издържи. Мъжът се премести по-надолу и покри с жарки целувки гърдите ѝ. Като усещаше силата на удоволствието, Бегача я притисна до леглото, целуна я жарко, продължително и в следващия миг те и двамата достигнаха крайната точка на възбудата си, която представляваше една експлозия от стонове и викове. Останаха така притиснати още един миг, а после Стефани се премести леко встрани.

— Шампанското — каза тя, като прокара ръце в косата си и стъпи на пода. — Трябва да пием шампанско. Не мислиш ли, че имаме много неща за честване, скъпи?

Жената се обърна към него, хвана ръцете му и го целуна, докато той лежеше проснат върху леглото.

— Трябва да пием за нас — отговори си сама Стефани, докато изваждаше бутилката от кофата за изстудяване. Даде я на индианеца. — Ще я отвориш ли, моля те? — каза тя, като му я подаде.

Мъжът взе бутилката, изправи се в леглото и се подпря на таблата, като зачете етикета.

— Шампанското — каза тихо той. — Спомням си, че майка ми и баща ми пиеха шампанско, когато бях малък.

— Когато хората честват едно или друго нещо, обикновено пият това — каза Стефани, като се отпусна върху леглото. — Чудесно е и е газирано. Удоволствие е да го пиеш.

Бегача се намръщи и подаде бутилката обратно.

— Аз не пих виното в ресторанта. Няма да пия и от шампанското сега. Не употребявам алкохол — каза мъжът безизразно. — Разбирам злото, което се крие в него. Някои от младите войни навахо и дори някои от по-старите намират странна утеха в алкохола. По-добре би било да не употребявам онова, против което проповядваме аз и баща ми.

Стефани гледаше недоверчиво към него.

— Но, скъпи, само една съвсем малка чашка няма да навреди на никого — умоляваше го тя. — Моля те. Заради мен. Хубаво е да се пие, когато двама са влюбени. Гарантирам ти, че няма да се напиеш от толкова малко количество.

Но когато индианецът кръстоса ръцете си на гърдите и стисна устни, тя реши да стане от леглото. Вместо това се спря и го погледна дяволито. Отвори бутилката и тапата изхвърча нагоре. Когато течността се разля по шишето, тя я облиза с устни, обърна се и се облегна върху наваха. Чу го как ахна, когато тя започна да разлива шампанското на тънка струйка по стомаха му надолу, докато стигна до онази част, която лежеше изтощена сред тъмните косми. Бавно, много бавно течността се прецеждаше от бутилката и падаше върху мъжа. В очите му се четеше изненада. Стефани остави бутилката и преди той да успее да я спре, се наведе ниско над него и започна да облизва шампанското, там, където се беше разляло. Почувства как мъжествеността му нараства, докато продължаваше действията си. Ръката ѝ обхвана члена му и започна да се движи нагоре-надолу, а устните попиваха последните частици шампанско, останали върху него. После се преместиха върху стомаха. Ръцете ѝ обхванаха кръста му и тя придърпа тялото надолу към себе си, за да може да легне върху него.

— Виждаш ли, скъпи? — промълви Стефани. — Шампанското все пак става за нещо, нали?

Навахът се разсмя дрезгаво, хвана я през кръста и я постави върху пулсиращия си член.

— Ти си невероятна — каза той, а ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Стефани отметна глава назад, обхваната от любовната треска. Почти не забелязваше, че от гърлото ѝ излизаха нежни, скимтящи звуци.

Деймън се събуди изплашен. Отхвърли встрани ръката, която го буташе, и се облегна на лакът. Луната хвърляше светлина през прозореца и той успя да види добре човека, който се беше осмелил да го събуди посред нощ.

— Дано новината да е добра, Джошуа — каза Деймън, като свали краката си на пода. Грабна едно одеяло и го метна на гърба си. — Защо си тук? Да не би да си хванал някой проклет навахо да краде коне?

— Аз се видях с един навахо тази нощ, но той не крадеше — каза Джошуа, като надвеси над Деймън покритото си с белези от дребна шарка лице. — Отнася се за сестра ти. Би ли повярвал, ако ти кажа, че Бегача и сестрата на Адам са я извадили от бараката и са я завели на хотел? И това не е всичко, което аз видях тази нощ.

— Е, казвай какво е — промърмори Деймън. — Какво друго видя?

— Ти имаш племенник или племенница — каза Джошуа, като сви рамене. — Не можах да разбера точно. Всичко онова, което видях, е, че Шарън носеше бебе, когато влезе в хотела.

— Бебе? — изпъшка Деймън. — Безразборното ходене с мъже й докара дете. Хващам се на бас, че едва ли знае кой е баща му.

— Какво ще правиш с бебето? — попита Джошуа, а дъхът му вонеше силно на уиски. — Шарън не е подходяща за майка. Ако е момиче, ще се научи от нея как да си вдига полата пред мъжете, а ако е момче, и ти го отгледаш като свое, разбира се, то ще ти е от полза тук.

Деймън разтърка брадата си замислено.

— Мисля, че си прав поне за едно нещо. Не искам дори да виждам Шарън. Когато беше тук, се държеше прекалено властно. Хванах я дори да краде от мен. Сега е долнопробна уличница. Направо настръхвам при мисълта да се доближа до нея.

Деймън погледна косо към Джошуа.

— Ще й дам време да отгледа детето — отговори гърлено Деймън. — Тогава ще го взема при себе си, независимо дали е момче, или момиче. Бих могъл да намеря работа за всеки тук.

— Но какво ще стане с Шарън?

— Ще се погрижа за нея.

— Искаш да кажеш, че ще я приемеш отново като член на семейството?

— Ти разбираш, че това е глупав въпрос, нали?

— Е, какво тогава ще правиш?

— Джошуа, нима не застрелваш онези коне, които вече не ти вършат работа.

— Няма да го направиш, Деймън — каза Джошуа, като пребледня. — Само се майтапиш с мен, нали?

Деймън погледна втренчено към Джошуа.

— Хайде, махай се оттук, Джошуа — изръмжа Деймън, но след това прибави с по-мек глас. — Благодаря ти, че дойде тази нощ, Джош. Ценя го много.

Джошуа поздрави подигравателно и излезе.

Деймън отиде до прозореца и погледна навън в тъмнината на нощта. „Шарън, Шарън... — прошепна той. — Какво да правя с теб, а сега и дете?“

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Любовта, като страст на ветровете, никога не продължава вечно.

Р. У. Реймънд

След като закусиха в леглото, Стефани и Бегача отново правиха любов, а после се изкъпаха в голям меден казан. Оказа се, че им е трудно да отделят достатъчно време, за да се облекат напълно. Отново и отново се целуваха, прегръщаха се, след това се смееха и за кой ли път започваха да се обличат. Най-накрая бяха готови за излизане — трябваше да видят Шарън и Джими.

— Нетърпелива съм да чуя какво ще каже Шарън за нощувката в хотела — каза Стефани, като отиваше към вратата. Отвори я, погледна надолу към фотоапарата и принадлежностите му и след кратък размисъл додаде: — Да се върнем за това тук, след като видим как я карат Шарън и Джими.

Като излязоха от стаята и тръгнаха надолу по мрачния коридор, Бегача обгърна с ръка талията ѝ.

— Какви други изненади ще ми поднесеш? — усмихна се той и нежно я целуна. — Тази нощ страхотно ми хареса. — Той я придърпа по-близо към себе си. — Включително и шампанското.

Тя му се усмихна и лекичко му намигна.

— И нямам предвид вкуса му в чашите — дяволито добави той, а очите му играеха.

През тялото на Стефани премина тръпка, като си спомни за дългата любовна игра, продължила чак до малките часове на нощта, за вълнението, което бе изпитала тогава, когато Бегача облизваше шампанското от тялото ѝ, и преди това, когато го разпръскваше по гърдите ѝ, по нейния вибриращ стомах, а дори и още по-надолу.

При мисълта за езика и устните му тя сякаш попадеше в епицентъра на бушуваща огнена стихия.

Пристъпиха до вратата на стаята, в която бе настанена Шарън, и Стефани забеляза, че е открената. Погледна въпросително към Бегача.

— Вратата — почти прошепна тя. — Не е затворена. Защо ли Шарън ще я остави така през цялата нощ?

Бегача беше напрегнат.

— Сигурно спят и въобще не знаят за това! — Сложи ръка на вратата и бавно я отвори.

Щорите на прозорците бяха спуснати, в стаята цареше неясна тъма.

— Все още спят — прошепна Стефани. — Не трябва ли да ги оставим?

Бегача се наклони към леглото, но дори и неговият слух не долови дишане.

— Тук нещо не е наред — каза той, примъкна се крадешком към прозореца и нави една от щорите.

Стефани зяпна от изненада, после пребледня. Беше видяла възглавница, хвърлена върху главата на Шарън. А когато забеляза отпуснатото ѝ тяло, направо се вкамени. Бързо се огледа, но и без това ѝ бе ясно, че Джими вече не е тук. Тя отново премести погледа си върху Шарън. — Мммъртва... ли... е? — заекна Стефани и бавно се приближи към леглото.

Бегача я изпревари и отмести възглавницата. Устата му се сковаха при вида на двете изцъклени очи, вперени нагоре в пространството. Начинът, по който лицето на Шарън бе изкривено, говореше достатъчно за ужасната смърт и предшествалата я агония.

Стефани се приближи до Бегача.

— Не — откъсна се спонтанна въздишка, след това тя притисна ръка към устата си, за да задуши напирания писък. — Мъртва е! О, господи! Бегачо, тя е мъртва!

— Разбрал е някак си за сестра си и детето — каза Бегача, а в гласа му прозвуча нарастващ гняв. — Деймън Стаут е разбрал, дошъл е тук, убил е сестра си и... и... е взел детето.

— Как е могъл да направи такова нещо? — изхлипа Стефани, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Тя с нищо не го заплашваше. А детето... тя дори не искаше Деймън да знае за него, камо ли да го вземе и да го отгледа като свое собствено.

— Но ние няма да му дадем този шанс — каза навахът, докато бавно покриваше тялото на Шарън с едно одеяло. — Дори ще се погрижим да увисне на бесилката.

— Да, веднага трябва да уведоим представителите на властта — отговори Стефани, докато бършеше сълзите от лицето си.

Бегача се обърна към нея, нежно положи ръце върху раменете ѝ.

— Не, все още не — каза той. — Първо ще отида да взема детето. Да се противопоставиш законно на Деймън, може да се окаже доста рисковано. Детето трябва да бъде на сигурно място, а после самият аз ще се погрижа за ранчерото.

— Ти искаш да се саморазправиш с него? — попита Стефани и последва своя любим към вратата. — Не! Не ти позволявам! Ти не можеш да рискуваш бъдещето си — нашето бъдеще — като убиеш Деймън Стаут. Моля те, вслушай се в гласа на разума! Остави на властите да се заемат със случая.

Той се обърна и отново притисна с ръце раменете ѝ.

— Законът работи по странни и доста изкривени методи — тържествено каза той. — А моят метод е прост и право в целта!

— Моля те, бъди разумен! — продължи да го умолява Стефани.

— Можеш да останеш и да подготвиш нещата на Шарън, а можеш и да дойдеш с мен — каза Бегача с много повече нежност в гласа си. — Някой трябва да носи бебето, когато го вземем от ранчото на Деймън. Надявам се, че този някой ще бъдеш ти.

Стефани погледна над раменете му към Шарън. Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи.

— Можем да се върнем по-късно и да се погрижим за нещата ѝ — каза тя.

Загубата на жената, с която бе прекарала само няколко минути, ѝ причиняваше усещане за празнота и изоставеност. Дори се чувстваше виновна заради дългите нощни часове на удоволствия и наслада. Дали тогава Шарън е била все още жива?

Внезапен ужас обхвана Стефани при мисълта, че Шарън вероятно е лежала там съвсем сама и мъртва през цялата нощ, а детето ѝ бе отнето от майчината прегръдка.

— Ще затворим вратата и никой не ще разбере какво се е случило — каза Бегача и с пръст на брадичката ѝ я накара да го погледне в очите. — Ще се справиш ли?

— Да — изхлипа Стефани и се хвърли в прегръдките му. — Толкова е ужасно. Толкова невероятно ужасно. Тя е умряла сам-сама, докато ние... докато... ние.

Бегача леко я разтърси и я накара отново да го погледне.

— Не обвинявай нито себе си, нито мен за това, което се е случило тук. Особено себе си. Ти плати, за да може тя да има топла стая и храна. Що се отнася до мен, то аз ще се погрижа нейният син да получи подобаващо възпитание.

Той обхвана лицето ѝ с длани.

— Заедно можем да го отгледаме като наш син — каза той. — Както самият аз преди много години съм бил прибран от две нежни човешки същества, така и ние ще приемем малкия Джими в нашия хоган и в нашите сърца.

— Нашият... хоган...? — промълви Стефани и с очите си потърси неговите. — Ти говориш така, като че ли ще живеем заедно — като мъж и жена. Наистина ли ми правиш предложение?

— Сега безспорно не е най-подходящият момент за такова нещо, нали? Но, да, аз наистина имам това предвид. Ще станеш ли моя жена?

— Сега? Днес? — запита Стефани, а очите ѝ се разшириха.

— Не е задължително да бъде днес — отвърна Бегача и я взе в своята прегръдка, — но скоро. Ще можеш ли да живееш така обикновено, както аз? Ще можеш ли да възприемеш хогана като наше единствено жилище? Ще можеш ли да загърбиш фотографията?

От толкова много въпроси, а и от съзнанието, че съвсем скоро ще се омъжи, на Стефани ѝ се зави свят. Тя все още бе обвързана с ангажимент към железниците „Санта Фе“. Те бяха похарчили доста пари за специалните ѝ фотографски принадлежности, и то само защото тя се бе съгласила да пътува в Аризона и да направи нужните им снимки.

— Не желая нищо повече от това да бъда твоя жена — каза тя и долепи страна до жилетката му от еленова кожа. — И аз наистина ще бъда такава. Но най-напред трябва да довърша това, за което съм дошла в Аризона. — Тя почувства как тялото му се стегна и напълно го разбра. Освободи се от ръцете му и го погледна: — Ти спазваш дадената дума, нали? — попита го предпазливо.

— Винаги — отговори той и я погледна мрачно.

— Тогава сигурно ще разбереш, че и аз трябва да направя същото — нежно продължи Стефани. — Нека да направя още няколко снимки и да ги проявя, а Адам ще се погрижи те да попаднат там, където трябва, когато посети следващото събиране на съвета на „Санта Фе“. — Стефани замълча, после постави ръка на бузата му. — Това не е ли достатъчно честно? Наистина искам да се омъжа за теб. Ще бъда доволна и на хогана, защото, мили, в него ще бъда заедно с теб.

— И малкият Джими? — попита Бегача.

Стефани кимна.

— И малкият Джими.

— А и той скоро ще има братче или сестриче? — каза Бегача, вплете пръсти в червеникавата ѝ коса и доближи устните ѝ почти до своите.

— А може и няколко, стига да искаш — отвърна Стефани и му се усмихна.

Той ѝ отговори с целувка — нежна, мила и същевременно пламтяща от страст.

След малко се пуснаха и се втурнаха надолу по стълбите.

Стефани се забави на рецепцията само колкото да уведоми администратора, че ангажира стаите за още едно денонощие. Така бе далеч по-просто и лесно, тъй като едва ли имаше достатъчно време да опакова всичките си неща. Накрая изрично нареди Шарън да не бъде безпокоена.

„Бедната жена — горчиво си мислеше тя. — Заради Деймън ѝ се бе наложило да живее един кучешки живот. Дано сега намереше покой в свят, в който сълзите бяха нещо непознато.“ Стефани усещаше, че Шарън не би имала истинско спокойствие, докато детето ѝ живееше под контрола на Деймън.

След като оставиха товарното муле в обора на хотела, Бегача и Стефани се метнаха на седлата и сред вихрушка прах излязоха от Галъп.

Като спираха само колкото бе нужно за кратка почивка на конете и за да пийнат вода от манерките, двамата стигнаха до покрайнините на ранчото, чийто собственик бе Деймън Стаут. Ограда от пръти се простираше нашироко от четирите страни на ранчото. Беше следобед и много от работниците в ранчото щъкаха насам-натам, като изпълняваха обичайните си задължения.

Стефани и Бегача дръпнаха силно юздите и конете им спряха. В тон с чувствата на господаря си, жребецът изцвили и започна нервно да рие земята.

— Трябва ли да изчакаме, докато падне нощта? — попита Стефани, като приглади назад няколко кичура коса, паднали над очите ѝ.

— Не — бе категоричният отговор на Бегача. — Без значение е кога ще пристигнем. Винаги ще бъдем забелязани. Всички знаят за обтегнатите ни отношения с Деймън. Това, че наскоро идвах тук заедно с брат ти, може да ни помогне. След като веднъж минем покрай работниците и влезем в къщата на Деймън, ще можем да покажем истинските си цветове — нашите истински причини, които са ни довели тук.

— Истински ад! — присви очи Стефани и се вторачи в къщата на Деймън. — Единственото, за което се моля, е той да е там, за да можем да приключим с тази работа още днес. Не ми харесва идеята Джими да остане под един покрив с този човек, пък било то и за съвсем кратко време. Как ли, за бога, хранят детето?

— Деймън ще е наел някоя дойка — каза Бегача, като галеше шията на коня си, за да го успокои. — Тя ще трябва да остане в ранчото, докато детето може да бъде отбито.

При мисълта, че някой напълно непознат държи в ръцете си това така скъпо за Шарън дете, тръпки побиха Стефани.

— Да тръгваме — каза му тя и го погледна нетърпеливо.

Той кимна. Насочиха се направо към къщата — без въобще да поздравяват тези работници, които се обръщаха и ги зяпаха.

Бегача скочи от седлото си, в същото време Стефани се плъзна от своето. Те заедно преметнаха юздите през поставения за тази цел прът и стъпиха на верандата.

Не след дълго Деймън се появи на вратата, като я препречваше с тяло — така, че гостите му да не могат да влязат вътре.

— Вие двамата, какво търсите тук? — изплю се той, с ръце върху висящите на двете му бедра пищови. — Не мога да си спомня кога, по дяволите, съм ви канил — и той погледна свирепо към Бегача. — Особено такива като теб! Единствената причина, поради която те допуснах в дома си миналата нощ, бе Адам. — И той заплашително се приближи. — Е, Адам не е тук, така че тръгвай по пътя си!

Стефани погледна своя любим.

— Бегачо? — повиши глас тя, като изчакваше следващия му ход.

И съвсем не ѝ се наложи да чака дълго. Навахът безцеремонно профуча покрай Деймън и продължи в къщата. Той се залюля, останал безмълвен за момент от наглостта на индианеца.

— Какво, дявол да го вземе, мислиш, че правиш? — извика най-накрая Деймън и се хвърли след него.

Стефани също избърза към къщата, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Мисля, че спалните са надолу по този коридор — извика тя на Бегача, като бягаше след него. — Аз ще проверя едната, ти — другата.

Твърде объркан от това, което правеха неканените гости, за да помисли за оръжието си, Деймън се впусна да ги догони.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите? — извика той. — Как си позволявате да влизате в стаите ми? Кого очаквате да откриете?

Стефани и Бегача напълно го пренебрегнаха и като минаваха покрай него, провериха всички стаи, та дори и кухнята.

След като претърсиха безрезултатно цялата къща, те двамата се срещнаха в салона.

— Не е тук — каза Стефани запъхтяно.

— Възможно ли е да грешим? — попита Бегача.

При тях влезе и Деймън, дишайки тежко. Той се спря и ги изгледа.

— Кой не е тук? — попита той, като бършеше избилите по челото му ситни капчици пот.

Като не искаше да се предаде толкова лесно, Бегача се насочи към него, хвана го с една ръка за ризата и почти го повдигна от земята.

— Къде е той? — промълви през стиснатите си зъби. — Ти, низък кучи син, казвай къде е Джими?

— Не познавам никакъв Джими — отговори Деймън, а в очите му имаше нещо диво, животинско. Задави се, след това се закашля, при което лицето му придоби мораво окраска. — Остави ме, по дяволите! Ако не ме пуснеш, ще те застрелям!

Със свободната си ръка Бегача хвана Деймън още преди да бе успял да достигне единия от кобурите.

— На твое място не бих пробвал — каза той, като го гледаше мрачно.

Бегача избута Деймън назад, докато гърбът на ранчерото се допря до стената.

— Сега ще те запitam още веднъж — изръмжа той. — Тази сутрин открих тялото на сестра ти. Беше студена като камък. Синът ѝ го нямаше. Къде е той, Деймън? Къде е племенникът ти?

Деймън зяпна от учудване, чак очите му се разшириха.

— Шарън? — промълви той. — Тя е... мъртва?

— Напълно — измърмори навахът.

— Боже мой! — заекна Деймън. — Моята сестра наистина е мъртва? А синът ѝ? — и той нервно зарови пръсти в косата си. — Не знам нищо за това. Нямам нищо общо с него. Грешите, като си мислите, че аз съм го направил. Страхотно грешите.

Бегача въздъхна тежко и отпусна хватката си. Бе доловил искрената изненада в гласа на Деймън и това го бе убедило, че в случая ранчерото е напълно невинен.

Стефани се приближи към наваха.

— Наистина ли ще му повярваш? — попита тя, като докосна ръката му. — Скъпи, той със сигурност лъже. Кой друг би направил това с Шарън? Кой друг би желал детето?

Бегача се обърна към нея. В погледа му се четеше умора.

— Кой би го направил? — гласът му прозвуча хрипкаво. — Кой би желал детето? Бащата!

— Тя не знаеше кой е бащата.

— Така каза. Но сега съм сигурен, че е знаела. Той е дошъл, взел е това, което му е било необходимо, и е убил този, когото е видял като пречка в живота си.

Стефани се отстрани, приближи се до прозореца и се вторачи в пространството: обширни равнини почти до хоризонта, където стърчаха планините.

— Никога не ще открием Джими — каза тя и сподави надигащото се в гърлото ѝ ридание. — Никога.

— Аз ще ви помогна да го откриете! — изяви желание Деймън.

Индианецът бързо пристъпи към него.

— Твоята помощ не е необходима, нито пък желана — в гласа му прозвуча заплаха и Деймън не посмя да му отговори.

Бегача се приближи към Стефани, обхвана я с ръка през талията и я изведе навън при конете. От всички страни усещаха лепкави

погледи и това чувство не ги напусна, докато не излязоха от ранчото.

Бяха изминали по-голямата част от пътя си, когато най-сетне си позволиха да оставят конете да вървят ходом.

— Ще отида да се погрижа за Шарън — мрачно заяви Стефани. — Това е най-малкото, което мога да направя за нея. А за нейния син? Натъжавам се, като си помисля, че това, което му подготвихме в сърцата си, никога няма да се осъществи — и тя хвърли отчаян поглед към Бегача.

— Може би все някой ден ще го открием — отговори ѝ той с въздишка. — Що се отнася за настоящето, аз си мисля, че той е доста далеч от нас. Човек, виновен за убийство и отвлечане, едва ли ще се върти наоколо, за да бъде разкрит.

— Винаги ще си спомням за Джими — каза Стефани, като с мъка потисна желанието си да заплаче.

— Днес трябваше да се срещна с Адам — гласът на Бегача прозвуча тържествено. — Част от мен ми казва да не ходя, но друга ми подсказва, че трябва да го направя. Детето, което все още живее в мен и което някога познаваше Адам, ме кара да опитам за последен път да открия тази страна от него, на която може да се довериш. — Спря за малко, после продължи: — Ще се срещна с Адам. Чувствам, че трябва да го направя или по-късно ще съжалявам, че не съм му предоставил още един шанс.

— Радвам се, че ще направиш този опит — усмихна му се Стефани. — Ще бъде чудесно Адам да дойде на сватбата ни, да мога и за в бъдеще да го каня на гости в дома ни — без значение къде ще реши да се установи за постоянно.

— Надявам се, той да ни даде достатъчно основание, за да бъде част от нашия живот — изказа на глас мисълта си Бегача и вече наум се зачуди какво бе имал предвид Адам, за да уреди днешната им среща.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

*Там, където не я намирам,
красотата изчезва,
а ако вървя след нея,
красотата бяга надалеч.*
Робърт Браунинг

Слънцето отдавна бе преминало най-високата си точка, когато Бегача и Адам навлязоха в Галъп.

— Какво ти попречи да дойдеш по-рано до влака? — попита Адам и кисело погледна спътника си. — Почти се бях отказал да те чакам. Помислих, че може да си решил да придружиш Стефани и да ѝ помогнеш за снимките. Когато станах тази сутрин, тя вече бе излязла.

Бегача бе решил да не дава никакви обяснения, особено що се отнасяше до Стефани. Той добре знаеше къде е тя сега и какво правеше.

При спомена за мъртвата Шарън и за неизвестността около сина ѝ отново го обхвана горчива тръпка. Ако някога откриеше кой бе отговорен за това злодеяние, той, без да се колебае, щеше да го удуши със собствените си ръце.

— Със сигурност, днес си мълчал предостатъчно — каза Адам и сбърчи лицето си в мрачна гримаса. — Ако си променил решението си за това дали да дойдеш с мен в Галъп, или не, защо не ми го каза направо? Не ми се нрави особено възможността да прекарам вечерта с човек, който дори не си дава вид, че ме слуша.

Околните сгради хвърляха дълги и тесни сенки върху улицата. А в тези от другата ѝ страна слънцето се отразяваше, сякаш в стаите бушуваха адски огньовете. Когато няколко мъже го зяпнаха глуповато и почти веднага започнаха подигравките си по негов адрес, Бегача се изправи на седлото, но в мислите си той бе твърде далеч оттук.

На вратите на някои от баровете стояха жени. Те викаха и правеха неприлични жестове към двамата конници. Някои дори се обръщаха, надигаха късите си поли, за да покажат плътно прилепналите си, ярко оцветени атлазени кюлоти, които очертаваха толкова ясно формите на задниците им, като да бяха голи.

— Ти все още не си ми казал защо настояваше да дойдем в Галъп и да се помирим — най-накрая наруши тишината Бегача.

— Ако ти бях казал, съмнявам се, че щеше да дойдеш — отвърна Адам и го погледна хитро.

Бегача спря жребеца си.

— Направих глупост, като приех поканата ти — очите му изгаряха Адам. — Ако нямах други причини да дойда в Галъп, щях да отхвърля категорично предложението ти в мига, в който ти спомена това име.

Адам дръпна юздите и изравни коня си до този на индианеца.

— За какви други причини говориш? — каза той и повдигна вежди. — Да не би нещо да ме разиграваш?

— Игрите са за децата — твърдо отговори Бегача. — Ние с теб сме възрастни мъже. И причините, поради които съм в Галъп, съвсем не са твоя грижа.

— Ако включват и мен, значи са — Адам бе твърде нетърпелив. — Имаш ли желание да дойдеш с мен на такова място, където ще можем да обсъдим нещата и отново да бъдем добри приятели, или не?

— Мястото, където си намислил да ходим? — започна навахът, а погледът му бързо се отклони встрани. — Как се нарича?

Но неговото внимание вече не бе насочено към Адам. Вътрешностите му се свиха, като видя големия сандък от чамова дървесина, който бе поставен върху специално пригодената за целта кола, а Стефани наблюдаваше отстрани. Чак сърцето му се скова, като видя, че тя бършеше сълзите от очите си, а ковчегът вече бе привързан с въжета за колата.

Почувства, че може би трябва да я придружи до гробището в края на града и да я утеши в тези толкова печални мигове.

Но самата Стефани бе настояла да направи всичко сама. Поиска да отиде на срещата си с Адам, както бе предварително планирано. Тя считаше изхода от тази среща за много важен. Според нея той бе

длъжен да направи последен опит за задържане на дружбата си с брат й.

— „Голямата палатка“ — каза предпазливо Адам. — На това място ходят само истинските мъже.

И като се наклони към Бегача, Адам продължи подигравателно:

— Ти истински мъж ли си? Ще дойдеш ли с мен в „Голямата палатка“, за да пийнем по няколко?

Адам добре знаеше как индианците реагираха на алкохола. Явно тяхната специфична обмяна на веществата не им позволяваше да го консумират в големи количества. А когато го правеха, не бяха нищо повече от долнопробни пияници.

Освен това те бързо се пристрастяваха към вкуса и въздействието му. Еуфорията на пиянството притъпяваше значително болката от живота, който те водеха след пристигането на белия човек. За навахите даже се знаеше, че с готовност разменяха какво ли не — даже огърлици, гривни, пръстени и украшения за коса — само срещу глътка уиски.

И въпреки че Бегача не бе индианец по произход, Адам считаше, че не е привикнал към уискито. Нямаше да бъде същото като в детството им. Тогава те се предизвикваха един друг за това кой ще бяга най-бързо или кой ще пребори другия. Днес залогът бе много по-голям и следователно е нужно предизвикателството да бъде по-силно.

За Адам бе изключително важно да бъде победител.

Той очакваше отговора на предложението си. Според него Бегача щеше да го счете за явна обида и това щеше да го накара да посрещне предизвикателството, без много да му мисли.

Когато разбра, че в мислите си старият му приятел бе на съвсем друго място, Адам се обърна и проследи погледа му. Подскочи, като видя Стефани да язди близо до колата, върху която бе натоварен чамовия ковчег.

— Какво, по дяволите? — каза Адам и се хвана за издигнатата предна част на седлото си. След малко наклони цялото си тяло напред, за да наблюдава по-добре бавно движещата се процесия. Колата продължаваше да скрибуца по прашната улица, клатушкаше се и се люлееше, а Стефани яздеше плътно до нея.

Бегача тежко въздъхна, след това смушка коня си с колене и бавно продължи напред.

Адам се вторачи в Стефани. Нямахте да сбърка, ако кажеше, че тя плаче. Лицето ѝ бе аленочервено, а устните ѝ трепереха, като че ли всеки момент щеше да избухне нов порой от сълзи.

Той задържа поглед върху сестра си още секунда, после шибна коня, рязко дръпна юздите и потегли в галоп към нея.

Бегача почувства как сърцето му подскочи. Той веднага препусна след Адам и го застигна.

— Остави я! — извика индианецът, като хвана другия кон за мундщука. — Стефани няма нужда от намесата ти, когато изпълнява дълга си към приятел.

— Приятел? — Адам го изгледа ожесточено. — Кой? Какъв приятел? Стефани не е била тук достатъчно дълго, за да се сприятели с друг, освен с теб и твоите хора.

— Грещиш! — отговори Бегача. — Миналата вечер ние двамата помогнахме на една самотна и опечалена жена. А тази сутрин тази жена бе мъртва.

Навахът спря за момент и сухо преглътна.

— Затова днес Стефани урежда погребението ѝ.

Адам пребледня.

— Как... си... позволил сестра ми да се забърка с непознат човек, и то дотолкова, че да се счита длъжна да уреди погребението му? — изсъска той, като се наведе към Бегача. След това дръпна коня си в противоположна посока. — Не трябваше да ѝ позволявам да се отделя от мен. Нито за минутка. Като е предлагала дружбата си на непознати, кой знае каква болест може да е прихванала? — и той отново започна да се отдалечава, но думите на Бегача го спряха.

— Не от болест умря тази жена. Тя бе убита.

— Убита? — попита Адам и отново пребледня. — Тази жена? Как се казваше?

— Не името ѝ е важно — в гласа на наваха не прозвуча ни най-малко вълнение, — а нейното семейство. Тя бе сестра на Деймън Стаут.

— Мили боже! — ахна от учудване Адам. — Бегачо, кажи ми името ѝ. Деймън никога не е говорил за семейството си. Коя е била неговата сестра?

— Казваше се Шарън — каза индианецът, като заби токове в хълбоците на коня си и се отдалечи.

Адам го погледна за кратко, после се обърна напред. Стефани бе достигнала далечния край на града. Побиха го тръпки, но той бързо се отърси от тях и застигна Бегача.

— Спри! — извика дрезгаво той. — Пристигнахме! Точно тук исках да прекараме известно време.

Навахът погледна невярващо към „Голямата палатка“ и очите му се разшириха. Гърмящата весела музика и смехът, които се носеха от входа, го накараха да почувства парещо отвращение. Твърде много млади храбреци от неговото племе бяха примамени вътре само за да бъдат използвани. И то не само от зли бели мъже, но и от накичени, извратени жени, които вадеха хляба си там вътре. Те не само че тикаха питие след питие в ръцете на наивниците, но и продаваха телата си за конете или украшенията на младите навахи. Нещо повече, после те навред се хвалеха с тези украшения.

— Водиш ме на това скверно място и очакваш да вляза с теб вътре? — каза Бегача и гневно се обърна към Адам. — Ти си знаел, че няма да го направя. Защо си си правил труда?

— Не е толкова лошо, колкото си мислиш — каза Адам. В очите му проблеснаха дяволити пламъчета, когато красивото момиче, покрай което мина, му намигна. Гърдите ѝ с мъка се побираха в шарения корсаж. — Хайде, не се опъвай! Не искаш да те нарека глезен жълтурко, нали? Нито пък пиленце! Когато с теб бяхме първи приятели, ти най-много се дразнеше, когато някой те наричаше пиленце.

— Това бе тогава — отговори му спокойно Бегача. — А сега е друго! Можеш да ме наричаш, както си искаш, но аз не посещавам места, които са пагубни за младите хора от моето племе.

— Обзалагам се, че мога да те надпия! — Адам очевидно му се подиграваше, макар гласът му да бе нисък и предпазлив. — Влез вътре с мен, Бегачо! Сигурно си любопитен да узнаеш защо уискито въздейства толкова зле на твоите хора! — Адам изправи гръб и стегна челюстите си. — Предизвиквам те, приятелю! Питие за питие! Ако победиш, кълна се, че никога повече не ще закачам племето ти.

— На теб може да ти се вярва, колкото и на мравката, която пълзи по крака ти — каза Бегача и примигна, когато Адам смачка малката буболечка.

— О, лъжеш се! — започна Адам с намерение да приложи тактиката от детството си. Той и тогава я използваше, за да накара приятеля си да участва в неща, които майка му бе забранила. — Хайде де! Приятелите правят всичко заедно! Нека само за един ден забравим всички вражди и бъдем отново другари. Аз ще платя пиячката. Ела с мен и се забавлявай! Виж как живее другата страна!

Както и преди, когато Стефани го бе поканила в Галъп на обяд в модерната закусвалня, Бегача не можеше да отрече, че бялата наченка в него бе любопитна да види какъв живот би водил, ако Леонида и Мъдреца не го бяха взели и отгледали.

Почувства, че можеше да докаже нещо на Адам и да го накара да остави навахите на мира. Ако беше по силите му да понесе алкохола по-добре, може би щеше да успее да помогне на баща си повече, отколкото по всеки друг начин.

— Ще дойда с теб — каза той и погледна Адам строго. — Но само за малко. Съвсем скоро ще трябва да проверя как е Стефани.

— Мислех си, че може би си забелязал — каза Адам, докато слизаше от коня и го връзваше за предназначения за това прът, — че сестра ми е способна да се грижи за себе си. Колебаех се дали да й позволя да ме придружи в Аризона. Сега си мисля, че понякога тя дори се справя по-добре и от мен!

— В това аз изобщо не се съмнявам — отговори Бегача. Като слизаше от коня си, той едва се усмихна на Адам.

— Е? Готов ли си да опиташ, стари приятелю? — попита Адам и рискува да сложи ръката си върху рамото на индианеца. — Нека поне за малко се престорим, че никога не сме имали причини за противопоставяне. Ние пак сме момчета, пак преодоляваме предизвикателствата, които сами си измисляме, и това ни доставя голямо удоволствие.

Навахът хвана решително поставената на рамото му ръка и я отмести. Двамата се спогледаха, после се отправиха към „Голямата палатка“.

Спряха веднага след входа и огледаха задименото помещение. Беше пълно с похотливи жени и мъже, които или пиеха, или играеха карти, или пък вършеха и двете едновременно. Бегача се заслуша и почти веднага се намръщи. Никога преди не се бе срещал отблизо с такава простащина, непочтеност и богохулство. Не можа да се сдържи

да не помисли, че това, което чуваше и виждаше в „Голямата палатка“, можеше да отвори дори и най-твърдите мъже. Очевидно бе, че тук не се идваше само за да се пие уиски, това място бе убежище на разбойници и крадци от всякакъв калибър.

— Не съм дошъл само за да зяпам! — прекъсна мислите му Адам и му кимна да го последва. Двамата си запобиваха път към бара, който бе зареден с всякакви разновидности алкохол и пури, чаши и едно огромно, красиво огледало, което отразяваше всичко — като че ли помещенията бяха две, а не едно.

Адам разблъска с лакти изправените до бара мъже, за да направи място за себе си и Бегача.

Барманът бе от другата страна. В единия ъгъл на устата му димеше тлъста пура. Той излъска една чаша, след това я остави настрана и като подпря ръцете си на бара, погледна първо Бегача, а след това и Адам.

— Какво да бъде, господо? — попита той и придъвка пурата към другия ъгъл на устата си.

— Двойно — като за начало — отговори Адам и потърси дребни пари из джобовете си.

— А за Белия индианец? — попита барманът и насочи сивите си, кривогледи очи към наваха. — Ти си този, когото наричат Белия индианец, нали? Напълно отговаряш на описанието!

Всяко мускулче по лицето на Бегача се напрегна, но той не каза нищо. Само изгледа свирепо бармана. Адам нервно запристъпва от крак на крак.

— Въобще не мисли за това как наричат приятеля ми — извика той и удари монетите в плота. — Дай му едно! И по-чевръсто! Чуваш ли? Или се изнасяме оттук!

Бегача обърна гръб на бара и отново се огледа около себе си. Напрегна се, като видя двамата млади навахи в далечния край на палатката. А когато разбра, че вече са изпили твърде много, сърцето му се сви. Тези млади храбреци бяха на възрастта на брат му. Заедно с него ходеха на училище. Можеха да четат и пишат, а това би трябвало да им осигури много по-добро бъдеще.

Като пълнеха стомасите си с уиски, то и умовете им не оставаха незасегнати, така че утре щеше да им бъде невъзможно да отидат на училище и да научат каквото и да било. Можеше само да гадае колко

често идваха в „Голямата палатка“ и какво бяха продали, за да имат пари.

— Бегачо — извика му Адам и го сръчка с лакът. — Ето ти питието! Хайде! Да си намерим маса!

Бегача погледна за последно двамата навахи, а вътрешно кипеше от ярост. Обърна се към Адам, изгледа го свирепо, а след това изби чашите от ръцете му.

Той настръхна, очите му яростно заблестяха.

— За какво, по дяволите, го направи? — изкрещя той. Постави ръце на бедрата си и се вторачи в счупените чаши и разлятото им съдържание. — Ти дойде тук доброволно. Знаеше, че очаквах от теб да пиеш. Защо, за бога, направи тази глупост?

Барманът се приближи до тях с метличка и бърсалка в ръка. Погледна яростно Бегача, след това коленичи и започна да почитства.

— Изведи Белия индианец оттук! — изсумтя той през стиснатите си зъби. — Веднага! Или, кълна се, ще наредя да ви изхвърлят и двамата.

— Мамицата ти, индианецо, виждаш ли какво направи? — извика Адам, но като погледна към мястото, където допреди малко бе приятелят му, откри, че вече го няма.

Потърси го с поглед и го намери да разговаря с младите навахи. Видя го как се ядоса още повече, когато онези двамата отказаха да напуснат, напук на всички увещания.

— Махни се от пътя ми! — изфъфли единият от тях и вместо да пристъпи напред, каквито бяха намеренията му, се стовари върху близкия стол.

Бегача се наведе, вдигна го от пода и започна да го изтласква към изхода, сякаш беше чувал с картофи.

Но нямаше възможност да довърши това, което бе намислил. Само намек за бой бе достатъчен на мъжете наоколо да започнат многобройни юмручни схватки. В този случай те прорастваха в масово сбиване, при което някои от масите бяха преобърнати, а други — използвани за проверка здравината на най-коравите глави.

— Виждаш ли какво направи? — дереше се Адам и с мъка отбягваше сипещите се удари.

Нечий юмрук го удари в дясното око, той изрева и се срина на земята. Почти веднага някой стъпи върху слабините му, Адам изпищя

и се сгърчи.

Навахът видя всичко това, но предпочете да не му обръща внимание. Беше хванал двамата младежи за яките. Извлече ги навън, а зад гърба му „Голямата палатка“ бе наполовина разрушена по негова вина.

— Бегачо, не искам да си ходя толкова рано — упорстваше единият от навахите с пиянски глас. Лицето му изглеждаше озадачено, погледът му — помрачен. Той избърса с длан устата си, погледна с копнеж към входа на палатката и продължи. — Искам още уиски!

Белия индианец погледна момъка със симпатия и почувствува как в сърцето му съчувствие измести гнева. Той се бе ядосал, защото младежите се бяха опозорили пред толкова много бели.

Младите навахи утре щяха да навеждат срамежливо глави.

— Не! — прозвуча категоричният глас на Бегача и той ги поведе към вързаните коне. — Сега ще си вървите вкъщи. Ще се наспите. А утре ще отидете на училище. Когато другите видят, че се измъчвате заради тазвечерното си безгрижие, те едва ли ще последват примера ви.

Един по един той ги качи на конете. Нагласи юздите в ръцете им и като се увери, че са седнали стабилно на седлата, плесна конете по задниците им и ги изгледа как се отдалечават.

— Господ да те убие! — извика Адам, като излизаше от палатката и се вкопчи в ръката на Бегача. Накара го да се завърти, така че погледите им се срещнаха. — Виж ме! Окото ми е насинено! Дори може да са ми избили някой зъб. И всичко това заради теб! Би трябвало да те познавам по-добре и никога да не помисля, че можеш да се държиш като нормално човешко същество. С нищо не превъзхождаш другите жестоки езичници, с които живееш.

Яростта бавно обладаваше наваха. Насили се да не реагира на обидите, защото добре знаеше, че ако изтървеше нервите си, Адам нямаше да се отърве само с едно насинено око и вероятността някой от зъбите му да бъде избит.

— Нямах ли какво да кажеш? — подигравателно извиси глас Адам. — Бегачо, ти въобще не мислиш като бял човек. Не си го правил, откакто помагаш на навахите. А даже не си никакъв подъл и хитър мелез. Ти си бял. Защо не можеш да се държиш като такъв?

Индианецът изкриви устните си в горчива, иронична усмивка, но не отрони нито дума. Реши да се махне от Адам. Беше видял и чул достатъчно, за да осъзнае, че миналото си беше минало.

Отдавна. Забравено. Мъртво.

В Адам той не можеше да открие нищо, което да му напомняше за някогашния му приятел.

Това бе последният път, когато Бегача се опитваше да забрави враждата си с Адам. Беше невъзможно. Адам с нищо не бе по-добър от Деймън Стаут.

— Да не би да си тръгваш? — извика Адам и пристъпи напред. — Как се осмеляваш! Не съм приключил с разговора. Чуваш ли ме, въшлив индиански свалячо? По-добре ще е да привикнеш към мисълта, че със Стефани повече няма да се виждате? Нещастен глупак! Ти даже не знаеш кога те мамят. Стефани легна с теб само за да те използва. И изобщо не те обича. Преструвала се е само за да ми помогне да постигна целите си. Мислиш ли, че една сестра не би направила това за брат си?

Тъмна сянка покри лицето на Бегача. Той се обърна към Адам. В погледа му се четеше само мъртва студенина.

Адам се разсмя толкова силно, че въобще не разбра какво го бе сполетяло, когато навахът го цапардоса през устата. Ударите се сипеха един подир друг. Скоро двете тела тупнаха на земята.

Тогавя Адам протегна умолително ръцете си.

— Спри! — дори и по гласа му можеше да се разбере колко силна болка изпитва, без да се гледа плувналата му в кръв уста.

Индианецът го възседна. Държеше китките му опрени в земята.

— Кажи ми истината — изсъска през зъби той. — Кажи ми, че това за Стефани е лъжа!

Очите на Адам бяха толкова подути, че той почти не можеше да повдигне клепачите си.

— Аз... не... те... излъгах! — едва чуто промълви той, като въртеше главата си напред-назад. Отвращението и омразата към Бегача сега бяха толкова силни, че той почти повярва на лъжата си.

Навахът остана вторачен в него още около секунда, после се изправи несръчно. Като се клатушкаше напред-назад, той се отдалечи от окървавения Адам. Но индианецът далеч не бе за завиждане. В кръв бе обляно неговото сърце. Той напълно бе повярвал на жена, която

само го бе използвала. Не беше сигурен, че ще успее да превъзмогне горчивата истина. Той се метна на коня си и уморено се отдалечи от Галъп.

Стефани падна на колене близо до купчината прясно преобърнатата почва. Беше откъснала цветовете на няколко кактуса.

— Какво мога да кажа? — прошепна тя, като поставяше цветята на гроба на Шарън. — Познавах те съвсем малко и въпреки това скърбя, като че ли цял живот сме били заедно! — и тя изтри сълзите от лицето си с опакото на ръката. — Всичко е толкова трагично. Как се случи това? — Тя наново подреди цветята. — Толкова съжалявам за Джими. Обещавам, че никога няма да го забравя. Може би някой ден пътищата ни отново ще се пресекат. Ако това наистина стане, ще му разкажа за майка му, която умря в името на своя син.

Шумът от приближаващи се стъпки накара Стефани да потрепне. Тя бързо извърна глава и като видя Деймън Стаут, скочи на крака.

— Ти си силна жена — каза той с пресеклив глас. — Ти изпълни моя дълг. Но аз я изоставих много отдавна.

— Махни се оттук — каза Стефани, като се приближи към него. — Сестра ти не би искала да бъдеш близо до гроба ѝ и аз не ще го позволя.

— Тръгвам си! — отговори Деймън, като гледаше засрамено в земята. После бързо премести поглед върху Стефани. — Но искам да знаеш, че никога не съм пожелавал на сестра си подобно нещо!

— Малко е късно да мислиш така, нали? — горчиво му отговори Стефани, като постави ръце на бедрата си.

— Ти не си запозната с цялата история — продължи Деймън и се опита да погледне Стефани в очите.

— Знам достатъчно — отвърна тя и кимна към коня на Деймън, който бе вързан малко по-надолу. — А сега си върви! Не мога да ти позволя да оскверниш гроба на сестра си!

— Преди да я изгоня от къщи, тя съвсем не бе кротка като ангел — продължи Деймън. — Откакто се помня, тя беше една крадла. Осемгодишна я хванаха да краде от съседска къща. Тя просто влязла и взела скъпите украшения на съседката. Когато дойде да живее при мен, след като родителите ни починаха на изток, започна да краде и от мен.

Нямах друг избор, освен да я накарам да си събере багажа. Три четвърти от живота ми преминаха в събиране на пари, с които да си купя ранчо. Нямах да разреша на сестра си да разруши всичко, което ми бе коствало толкова много усилия.

Стефани го слушаше унесено. Усети, че започва да съчувства на Деймън. Историята, която разказваше, не ѝ изглеждаше достатъчно гладка, за да не бъде истинска. Тя се съмняваше дали той бе отварял сърцето си пред някого.

Стефани погледна още веднъж към гроба и осъзна, че не познава жената, за която скърби. Но без значение какво бе правила Шарън приживе, тя не заслужаваше да умре от такава насилствена смърт, нито пък да бъде принудена да води именно този живот, за който Стефани знаеше. Особено пък след като имаше дете, за което да се грижи.

— Много искам нещата да бяха по-различни — каза Деймън, като мина покрай Стефани. Той отиде и падна на колене до гроба.

Стефани остана безмълвна, като го видя да простира ръце и да се опитва да прегърне купчината пръст, а после се разрида сърцераздирателно.

Тя се чувстваше така, сякаш се натрапваше в най-личните и истински минути от живота на този мъж. Като видя, че скръбта му е искрена, тя се измъкна тихичко настрана, после изтича до коня си и се качи на седлото.

Объркана и изоставена, тя се насочи към влака. Надяваше се, че ще успее да се усамоти в купето си.

Като минаваше покрай Галъп, погледна през рамо към „Голямата палатка“. Част от нея искаше да насочи коня ѝ именно нататък, за да помоли Бегача да се прибере с нея. Но останалата част, която искаше дружбата между старите приятели да се възобнови, я накара бързо да се отдалечи.

Стефани погледна право напред, а вятърът подхвана дългата ѝ коса.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

*Обичах те, когато лятото започна
в месец юни,
а тези честни, искрени, мечти на
младостта
бяха истински, макар опасни и
реалистични,
тъй както Ендимион целува самотната
луна!*
В. Саквил Уест

Адам непрестанно стенеше и сумтеше, докато конят му го отвеждаше към една скрита пещера, където си бяха уговорили среща. Тъй като не искаше Стефани да го види целия окървавен, той не се отби в купето си.

Пък и едва ли имаше достатъчно сили да отиде и на двете места. Надяваше се поне малко да се освежи във виещата се около пещерата река. Водата бе достатъчно студена, за да го извади от трансa, без значение, че той му бе причинен от някакъв хамалски бой.

— Ще се справя с него, ако ще това да бъде последното нещо в живота ми — изръмжа шепнешком Адам. — Той може да си мисли, че ме е надвил. Но това е сега. Почакай само и ще те довърша! Няма да разбере какво го е сполетяло.

И той мрачно се усмихна. Искаше да запечата в паметта си завинаги лицето на Бегача в мига, когато чу, че Стефани го бе подвела. Че не го обичаше, а само си играеше с него заради любимия си брат.

Но като си помисли за реакцията на Стефани, усмивката му помръкна. Можеше да го намрази завинаги. Но рискът си заслужаваше. Без значение какво щеше да обясни на Бегача, за да

отрече казаното от Адам. Индианецът нямаше лесно да ѝ повярва, камо ли отново да ѝ се довери.

Той се наклони напред и сграбчи гривата на коня си. Болката го замаиваше. Изглежда цялото му лице и глава се бяха превърнали в пулсираща нервна топка. Очите му бяха толкова подути, че той едва виждаше. Може би студената речна вода щеше бързо да му донесе желаното облекчение.

Конят му се движеше само с половината от обичайната за тръса скорост. Адам тежко дишаше.

— Колко ли още ми остава? — зачуди се той, но не помисли за спиране.

Струваше му се, че бе яздил цяла вечност. Когато бяха избирали мястото на срещата, те се съобразиха с това, то да е по средата на разстоянието между домовете им. Сега му се искаше да я бе накарал да дойде по-насам, което щеше да намали страданията му. Но нали и в най-налудничавите си мисли не си бе представял, че е възможно да се докара така.

— Проклет да е! — промълви отново той. — Проклет да е Велия индианец и кучи син!

Най-накрая той забеляза пред себе си блестящата повърхност на водата. Оттласна се до седящо положение и макар че силно се клатушкаше, направи опит да се изправи върху седлото при срещата си с Недокоснат цвят.

Изкриви погледа си и видя светлина от огън пред себе си. Почти бе пристигнал.

Чакаше го жената, която караше сърцето му да подскача от възторг. Тя сигурно бе постлала одеялата, на които щяха да се любят. Надяваше се, че няма да я разочарова твърде, когато тя разбере, че тази вечер не е във форма.

Почувства се късметлия, че бе останал жив.

Никога нямаше да забрави дивите пламъци в очите на Бегача, докато го млатеше с юмруци. Това бе доказателство, че навахът го мрази достатъчно, за да го убие.

На бледата лунна светлина той успя да различи човешка фигура, която бягаше към него. При мисълта за близостта на Недокоснат цвят сърцето му се размекна. Със сигурност тя можеше да накара и най-

коварния убиец да се почувства като честен човек. Любовта, с която даряваше мъжа, извираше направо от нейното невинно сърце.

Внезапно го връхлетя една мисъл и раменете му се разлюляха тревожно: Бегача. Той щеше да ѝ забрани да го вижда повече. Адам добре знаеше, че брат ѝ няма да скрие от нея истината за тазвечерния бой.

Той сведе поглед и стегна гърдите си с ясното съзнание, че тази бе последната му вечер с Недокоснат цвят. Дори и да не ѝ забранява да се среща повече с него, Адам сам разбираше, че любовта им бе обречена. По-добре да се сложи край сега, вместо да се отлага за по-късно. Така щеше да бъде по-лесно и за двамата.

— Адам! — извика младата индианка, още докато бягаше. Тя махаше с ръце над главата си за поздрав. — Скъпи! Вече си мислех, че няма да дойдеш! Какво те забави досега? Толкова ли добре прекарахте с брат ми, че да не можете да се разделите? Мисля, че това е чудесно, Адам! Така желая ти и брат ми да бъдете отново приятели.

На Адам му прималя. Бе забравил, че Недокоснат цвят знаеше за срещата им. Сега той нямаше друг избор, освен да ѝ каже истината... или пък бързо да измисли някоя хитра лъжа.

Лъжата щеше да го избави от неловкостта поне за тази вечер. Той можеше да остави черната работа за Бегача.

Недокоснат цвят го наближи и Адам спря коня си. Меката лунна светлина ѝ бе достатъчна да забележи мигновено колко силни бяха пораженията върху лицето му.

Въпреки че коленете едвам му позволяваха да се задържи прав, Адам се плъзна от седлото и протегна ръце към Недокоснат цвят. Любимата му изглеждаше така, сякаш всеки момент можеше да припадне.

Без да се замисля, тя опря бузата си в окървавената му риза. Прегръдката му бе всичко, което искаше. Уви ръце около тялото му и го притисна към себе си.

— Били са те толкова жестоко — промълви тя с несигурен глас и се прилепи плътно до него. — Как стана? Кой те подреди така?

Адам се напрегна. Тя се отдръпна лекичко назад и го погледна право в очите, доколкото позволяваха подутите му клепки. Адам протегна ръка и я погали по гладката като коприна буза.

— Сбих се в „Голямата палатка“ — каза той, като повдигна рамене. — Това е всичко.

— Моят брат? — меко го попита тя. — Не си ли се бил с моя брат?

Клепачите му потрепнаха. Адам почувства, че в гърдите му намира омраза, но тя изчезваше толкова по-бързо, колкото по-искрено и невинно го гледаше жената, която обичаше.

Знаеше, че не би могъл да я излъже. Нито сега, нито когато и да било.

— Да — каза гърлено той. — Наистина бе твоят брат. Просто се сбихме.

Недокоснат цвят изпусна тежка, уморена въздишка.

— А аз очаквах толкова много — промълви тя. — Всичко приключи, така ли е, Адам? Невъзможно е вие двамата да бъдете отново приятели.

— Никога! — отговори Адам и потръпна, когато тя нежно докосна окото му с пръст.

— Не съм знаела, че брат ми е събрал толкова омраза в себе си — продължи тя и бързо отдръпна ръката си, разбрала колко силна болка изпитва Адам. — Но омраза се крие в сърцата на много хора. Белите... — само ако можеха всички да бъдат почитени и мили като теб. Тогава моят народ никога повече няма да има причини да мрази.

Адам почувствува как в гърдите му възелът на ненавистта отново започна да се стяга. Той хвана юздите на коня си с една ръка, а с другата притисна нейната малка длан в своята. Тръгнаха към реката. Всяка стъпка му причиняваше остра болка. Сега усети, че може би някое от ребрата му бе счупено.

„Още една причина да мразя Бегача“ — горчиво си помисли той.

Когато стигнаха до мястото, където огънят хвърляше своята мека топлина — на самия вход на пещерата, Адам завърза коня си на един по-нисък клон и се обърна към Недокоснат цвят.

— Помогни ми да се съблека! — помоли я той с провлачен глас.

Индианката очевидно бе шокирана.

— Но, Адам, в това състояние сигурно не мислиш да се любим — започна тя. — И аз напълно те разбирам. Тази вечер просто ще си седим до огъня. А след като прегледам раните ти, ще ти попея.

— Това ми звучи обещаващо. Но, все пак, помогни ми да се съблека!

Тя му се усмихна.

— Каквото и да поискаш, аз ще го направя — и тънките ѝ пръсти започнаха да разкопчават копчетата на ризата му.

Когато дрехата бе отхвърлена настрана и Недокоснат цвят видя отоците по гърдите на Адам, тя отново ококори очи.

— Брат ми е човек, когото очевидно не познавам — промълви тя с провлачен глас. — Собственият ми брат? Как е могъл да направи това?

— Скъпа моя, нима не осъзнаваш, че самият аз също съм си виновен? — започна Адам. — Ние, мъжете, имаме свои собствени степени на яростта, от които понякога трябва да се ръководим.

Когато Адам бе напълно разсъблечен, той погледна реката, а след това и индианката.

— Ще дойдеш ли с мен във водата? — тържествено я попита той. — Съмнявам се, че сам ще имам сили да измия кръвта от тялото си.

Недокоснат цвят погледна към реката и очите ѝ потрепнаха. Тя добре знаеше колко студена е водата и това я плашеше. Ставите ѝ и без това я боляха. А ако се изложеше на тези ледени талази, колко ли още щеше да страда? Но тя също знаеше, че за болките на Адам все някой трябваше да се погрижи. И то веднага. Тя трябваше да забрави своите собствени.

— Да, ще дойда с теб — промълви тихо, а ръцете ѝ вече бяха започнали да развързват шарената ѝ рокля.

Не след дълго, хванати ръка за ръка, те нагазиха в реката. Недокоснат цвят потръпна, щом костите ѝ започнаха да измръзват. Но тя продължи да държи Адам с едната си ръка, а с другата едновременно галеше и измиваше от кръвта тялото и лицето му, докато останаха само отоците, за които се нуждаеше от известно време, за да ги изцери.

Тялото ѝ бе толкова примамващо близко, а и той я желаше така отчаяно. Адам почувства как се разгоря от желание. Той обви ръце около талията ѝ и я придърпа плътно до себе си. Всичко — от глава до пети — го болеше, а и както бяха целите във водата, той не можеше да види, но почувства как членът му, опрян в нейното бедро, започна да се

втвърдява. В него той усещаше пулса си дори по-силно, отколкото в смачканото си лице.

— Адам? — прошепна Недокоснат цвят и нежно го целуна. — Наистина ли мислиш, че трябва да го направим? Няма ли да те заболи твърде много?

— Истинската болка идва от това, че те желая — отговори Адам и застана по-стабилно на скалистото дъно в един малко по-плитък участък на реката. Повдигна я, така че лесно можеше да проникне в нея. Тя инстинктивно обви краката си около тялото му.

Гласъците следваха един след друг, а тя държеше главата си извита назад и стенеше. Той затвори очи и вече не чувствуваше никаква болка. Навътре... навън.

Паяжината на удоволствието ги обгръщаше изцяло и те скоро изпаднаха в екстаз. Страстните им стонове, хлипове и въздишки изпълниха нощния въздух. В далечината, сякаш им отговаряше, избуха призрачно сова.

Адам се чувстваше напълно изтощен. Двамата излязоха от водата и той се тръшна върху одеялото. Легнал по гръб, той дишаше тежко.

Недокоснат цвят метна върху него друго одеяло и започна да се облича. Усети толкова силна болка, както никога преди. От краищата на пръстите ѝ към тялото се носеха остри, пулсиращи вълни. Възелът на гърба ѝ сякаш гореше, а от него надолу — по гръбнака ѝ — болка излъчваше всяка клетка на младото ѝ тяло.

Опита се да възпре напиралците сълзи. Но докато се облече, болката нарасна неимоверно и усилията ѝ бяха предварително обречени. Тя седна до огъня и покри раменете си с едно одеяло. Разрида се. Цялата се тресеше.

Звукът накара Адам да отвори очи. Той се приближи до нея и я прегърна.

— Защо плачеш? — попита я с провлачен глас.

— Пръстите ми — изхлипа Недокоснат цвят и жално го погледна. — Гърбът ми. Толкова ме болят. Студената вода. Тя е причината.

Тръпка на вина премина през Адам. Той прокара пръсти през дългата ѝ коса.

— Съжалявам — прошепна той. — Аз съм причината.

Ръката му се плъзна надолу. В следващия миг той неволно я отдръпна, беше открил големината на бучка в основата на врата ѝ и това му подежда шокиращо.

Проблеснаха му спомени за една друга млада жена в едно друго време, но със същото име. Другият Недокоснат цвят, който за кратко време се бе превърнал от красавица в грозна старица.

Той си спомни също така какви огромни страдания бе преживяла тя, мъките ѝ от болките в пръстите и другите стави.

Ето как щеше да изглежда неговият Недокоснат цвят един ден. Като си помисли за това превъплъщение на жената, която сега обожаваше, болката му стана наистина нетърпима. Но по-страшна от физическата бе душевната му болка.

И все пак трябваше да приеме фактите такива, каквито са. Сега знаеше, че това ще се случи. Освен това знаеше, че нямаше да бъде непосредствен свидетел на промяната. Тази вечер щеше да бъде последна. Те заедно щяха да ѝ се наслаждават, да се... обичат и да... мечтаят.

— Толкова те обичам, Адам — прошепна тя и се притисна към него. — Ти не обръщаш внимание на грозното в мен. От теб се излъчва такова състрадание. Такова разбиране.

След тези нейни думи Адам разбра единствена възможност да скъса връзката си с нея. Трябваше това да стане по начин, който да я нарани така жестоко, че тя да не вижда никаква възможност за продължаване на връзката им. Тя щеше да го намрази. И така наистина трябваше да бъде.

— Недокоснат цвят, ти преценяваш хората често неправилно — каза ѝ той. — Особено що се отнася до мен.

Тя се изплъзна от ръцете му и го погледна предпазливо.

— Какво имаш предвид? — попита го тихо, а очите ѝ се разшириха в напрегнато очакване.

— Доверяваш се твърде лесно. — Адам се протегна да оправи падналия на челото ѝ кичур. — И твърде лесно се раздаваш за другите — тук той направи пауза и с усилие продължи: — Прекалено лесно се отдаде и на мен!

— Какво говориш? — ахна индианката и се дръпна като попарена. Тя се разтрепери, но не мразовитата нощ бе причина за това, а страхът. И не страх от Адам, а страх да не го загуби.

Той взе ръцете ѝ в своите и ги обърна, без да сваля поглед от тях. — Познавах твоята леля Недокоснат цвят — каза той. — Както и нейните, така и твоите ръце скоро ще се изкривят така, че дори и ти няма да се познаеш.

Той се протегна и поглади бучката на тила ѝ.

— Скоро това тук ще бъде толкова грозно, че ще ми се повдига само като те видя.

Силен шок се четеше в очите ѝ. Тя сухо преглътна, за да задави надигащото се ридание.

— Не, не искам да свързвам бъдещето си с някаква грозна и отблъскваща жена — продължи Адам тържествено. — Трябва да си тръгнеш още сега. Не мисля, че мога да те гледам дори и минута повече.

Останала безмълвна и наранена до дъното на душата си, Недокоснат цвят мислеше само за това, което бе планирала да му каже тази вечер. За тяхното дете.

Само преди няколко дни разбра, че е бременна. Мина достатъчно време, за да е сигурна в това.

Тя очакваше това дете на любовта с такова блаженство. Очакваше, че остатъка от живота си ще прекара с Адам. Дори бе решила да напусне селото си, ако положението ѝ на негова съпруга го изискваше.

Сега той никога нямаше да узнае, защото тя ще отгледа детето като свое собствено. Подигравките, че бъдещият ѝ син или дъщеря са от неизвестен баща, нямаше да я накарат да промени решението си, нито пък да се срамува от това.

В този момент детето и неговото щастие бяха всичко, за което можеше да мисли.

Без да му мисли повече, Недокоснат цвят цапна Адам през лицето и дори се изсмя, като разбра, че му бе причинила по-силна болка, отколкото любимият ѝ брат по-рано същата вечер.

— Брат ми с право те е подредил така — каза тя, като скочи. Сграбчи одеялото си, дръпна го, а Адам се изтърси настрана, като едва не се изгори. Тя навигавката на кълбо и я пхна в кожената чанта отстрани на седлото.

После се върна до Адам и го заплю.

— Ето какво мисли тази грозна и отблъскваща жена за теб — и тя яхна коня си.

Очите на Адам се овлажниха, като я видя да се отдалечава. Той бавно размаза плюнката ѝ по цялото си лице с ясното съзнание, че именно това бе заслужил.

Недокоснат цвят успяваше да потуши напиралите ридания, докато се отдалечи достатъчно, за да бъде сигурна, че Адам не ще я чуе. Чак тогава се предаде на сълзите, които според нея никога нямаше да може да спре.

— Адам — прошепна тя и се разхълца само като произнесе името му. — Как можа? О, как можа да си толкова жесток? Толкова... толкова... коравосърдечен?

Стефани нервно крачеше напред-назад в обляното от светлината на газовата лампа помещение. Отиде до прозореца и се вторачи в сенките на нощта. Нито Адам, нито Бегача се бяха върнали от Галъп. Тя можеше само да се чуди дали това е добре, или е като предзнаменование.

Тя нямаше никакво доверие на брат си. От друга страна, Бегача без проблеми се справяше с такива като него. И все пак тя искаше поне единият от тях да се върне.

Тя се поразхожда още известно време, а след това нуждата ѝ за сън надделя. Като въздъхна, тя облече нощницата си. Постави газовата лампа на масичката до леглото си, настани се удобно и се опита да почете някакъв роман.

Очите ѝ постепенно се затвориха. Скоро и книгата се изплъзна от ръцете ѝ и Стефани се отпусна в прегръдките на съня.

Сънуваше Бегача и се усмихваше. Застанали на върха на някаква могила, те се прегръщаха, съвсем сами и само вятърът и луната им бяха свидетели.

Въздухът бе хладен и свеж. Планините се мерзелееха на фона на небето. Ето ги — верига след верига, с надвиснали над тях облаци, величествени. Потокът в падината изглеждаше като блестяща, виеща се панделка, отразяваща лунната светлина.

Бегача стоеше сам на върха на една могила, а погледът му се рееше в небесата. От известно време той не бе помръдвал дори най-малкото мускулче на лицето си — молеше се и медитираше. Не беше сигурен, че ще може да приеме това, което бе чул от Адам. Молеше се за сила. Молеше се за своето бъдеще, а в него нямаше място за никаква Стефани.

Той започна да пее, а гласът му бе пропит с благоговение и увереност...

*Глас свише,
Ти, гръмовен глас,
Говори от тъмата на облаците!
Глас земен,
Ти, глас на скакалците,
Говори от зелените тревни!
Води ме по правилния път в живота...*

Навахът затвори очи, за да свърже своя ум, воля и дух с майката-земя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

*Можеш ли да отдръпнеш ръката си все
някога*

*И да отговориш на молбата ми,
За вярата и грешката от днес
Не теб е трябвало да обвинявам?
Адълейд Ан Проктър*

Слънцето тъкмо беше изгряло, а Стефани вече бе изпила третата си чаша кафе. Още преди зори тя се сепна в съня си — внезапно си спомни, че след срещата им в Галъп не бе виждала нито Адам, нито Бегача.

Събуди я и огромното желание да отиде до Каньон де Чели. Колкото по-назад във времето оставаха думите на Бегача-индианец, че поради религиозни причини тя не бива да посещава това място, толкова повече се разрастваше любопитството ѝ да го види. И не само да го види, но и да го фотографира.

Бе решила още днес да помоли Адам да я придружи дотам.

Щеше да направи снимките, да прояви плаките и да ги изпрати заедно с Адам, когато той се върнеше в Уичита. Така никой никога нямаше да узнае.

Просто не съществуваше никакъв начин Бегача да разбере как щяха да бъдат използвани тези снимки. Тази възможност щяха да имат само хора, които живееха на стотици мили оттук. Пощенски картички и плакати с красивите снимки от Каньон де Чели щяха да примамят повече пътешественици да се качат на железниците „Санта Фе“, а не на някои други в тази страна. Защото от „Санта Фе“ щяха да предлагат наистина уникална възможност да се надникне в живота на древните индианци.

Само мисълта, че можеше да измами Бегача, я караше да се срамува. Тя знаеше, че той има основателни причини да изисква това от нея, още повече че сама виждаше как навахите и другите племена, населяващи Аризона, бяха използвани и как се злоупотребяваше с тях. И все пак тя мислеше, че ако използваха науката и прогреса, те щяха да живеят далеч по-добре. С пристигането на туристите, те щяха да продават все повече и повече одеяла, гоблени и украшения.

„Не може да не е за добро!“ — спореше тя със себе си. С парите, които щяха да получат от продажбата на стоките си, навахите можеха да си купуват храна и облекло, а останалите им от древността методи за обработване на земята щяха да заместят с по-модерни.

„Няма да си позволя да се чувствам гузна заради това, което ще направя“ — каза си Стефани и остави празната си чаша на масата.

Тя се обърна и погледна малкия часовник с махалото, който стоеше на една етажерка над дивана.

— Скоро ще стане седем — прошепна тя, като наблюдаваше махалото. То се движеше равномерно напред-назад и отмерваше времето. — До Каньон де Чели ще ни трябват поне два дни. Трябва да събудя Адам още сега и да не губим повече време.

Изтегли косата си назад и бързо започна да провира пръстите си през нея, докато на гърба ѝ не падна една дълга плитка. Метна кобура около кръста си и го стегна, после се отправи към вратата и нагласи пистолета си.

Като се погледна как бе облечена, се намръщи. Започваше да ѝ омръзва да носи тези ужасни прави поли и блузи с дълъг ръкав. Копнееше да поноси нещо мекичко. Мисълта за дългите и широки велурени поли и блузи, които носеха жените от племето навахи, я накара да се усмихне. Тя скоро щеше да носи същите тези дрехи.

— Ще се омъжа за Бегача — промълви тя и тази мисъл я въодушевяваше. — Но преди това трябва да направя тези последни снимки — допълни и решително отвори вратата. Усмихна се наново. — Запазила съм най-хубавото за десерт!

Лъхна я свежият, хладен утринен ветрец и Стефани се спря, преди да почука на вратата на Адам. Щорите все още бяха дръпнати.

— Все още спи — прошепна тя.

„Но защо“? Тя го бе чакала, а също и Бегача, чак до полунощ. И нямаше представа кога след това можеше да се е прибрал. Дори не

беше сигурна, че щеше да се съгласи да я придружи до Каньон де Чели.

Влезе направо, без дори да помисли да почука. Пък и нямаше защо. За да събудиш Адам, беше нужно да го разклатиш няколко пъти. Стефани все пак се надяваше, че нямаше да ѝ се наложи да бъде толкова груба — затова решително подръпна щорите, като се надяваше, че и шумът можеше да свърши работа.

Но когато това не стана, не ѝ оставаше нищо друго, освен да пристъпи към вече изпитания метод. Тя се надвеси над леглото му — той беше се покрил с одеялото от глава до пети и спеше съвсем спокойно. Всичко за пътуването, с изключение само на брат ѝ, бе готово.

Без значение какви аргументи щеше да изтъкне, за да не я придружи този ден — тя нямаше да приема отказа му. Беше му предоставила достатъчно време, за да приведе личните си дела в ред, и сега трябваше да ѝ помогне да свърши нейните.

Като се наведе над брат си, Стефани нежно докосна рамото му и го разтърси.

— Адам? — извика лекичко тя и го разклати още веднъж. — Събуди се! Искам да дойдеш с мен на едно място! Адам? Събуди се!

Адам изстена. Потръпна при най-малкото движение. Това бързо му напомни за пердаха, който си бе изпросил предната вечер. Оттогава той бе забравял за болките може би само когато правиха любов с Недокоснат цвят.

Той се намръщи отново, като си припомни какви лъжи бе наговорил — първо на Бегача, а след това именно на Недокоснат цвят. Той съжаляваше до смърт, че трябваше да я нарани толкова дълбоко.

Що се отнася до лъжата, с която бе озверил наваха...

— Адам, престани да се туткаш — прекъсна мислите му Стефани. Тя нетърпеливо скръсти ръце на гърдите си. — Искам да дойдеш с мен на едно място. Белия индианец никога не би ме завел до Каньон де Чели. А ти? Там мога да направя няколко върховни снимки на древните стенописи. Толкова много неща трябва да се фотографират, Адам. Хайде! Ставай! Приготвила съм всичко. Трябва само да се избръснеш, да хапнеш и сме готови за тръгване.

— Каньон де Чели? — измърмори Адам, а очите му светнаха. Той знаеше колко ще им отнеме пътуването дотам и обратно. И това

най-лесно щеше да отложи момента, в който Стефани трябваше да открие какво бе казал на Бегача.

Той щеше да бъде далеч от сестра му през цялото пътуване дотам и обратно, значи нямаше да може да ѝ иска обяснение за това, което бе научил. Освен това, като отидеше да снима свещения Каньон де Чели, Стефани щеше да го накара окончателно да я намрази.

С тази омраза в сърцето си щеше да живее навахът оттук насетне, а не с любовта към Стефани.

— Времето минава, Адам — каза Стефани и дръпна одеялото. Той лежеше с гръб към нея, облечен в атлазената си пижама с монограм. — Ставай! Веднага!

Адам се претърколи и се обърна с лице към сестра си. А тя, като го видя, почувствува как внезапно гърлото ѝ пресъхна.

— Мили боже, Адам — ахна тя. — Лицето ти! — и тя клекна до него и нежно докосна отоците около окото му. — Как се случи това? Кой те подреди толкова жестоко?

Адам примигна. После бързо се изправи.

— Ако искаш да тръгнем скоро, отивам да се избърсна — каза той и прокара пръсти по бакенбардите си. Потрепери като установи, че дори и най-малкото движение му причинява болка. Челюстите също го боляха. Трябваше да вложи големи усилия, за да говори.

Но Стефани не се предаваше толкова лесно. Тя хвана Адам за ръката и го дръпна отново към себе си.

— Каж ми какво се е случило — настоя тя. — Предната вечер бяхте с Бегача, нали? Моля те, кажи ми, че не той е виновен за тези отоци.

С цялото си сърце и душа тя не искаше да повярва, че в индианеца може да се крие толкова злоба. Когато е с нея, той е толкова мил, толкова грижовен мъж.

И все пак тя знаеше, че Адам е способен да настрои човек срещу себе си до крайност. Тя бе присъствала на Събранията на съвета в „Санта Фе“. На тях Адам натрапваше своето мнение до такава степен, че се стигаше до скандали. Може би същото се бе случило и между него и Бегача.

— Нали знаеш как стават тези неща в баровете — отговори Адам, като повдигна рамене. — Стана бой. Ние просто имахме неблагоприятното да се окажем на лошо място в лошо време. Пък и

„Голямата палатка“ се слави с доста жестоки сбивания. По моя преценка, снощи бе едно от най-жестоките.

— Значи не си се бил с Бегача? — настоя Стефани и отново зяпна, когато Адам смъкна горнището на пижамата си, при което се откриха отоците и разрезите по гърдите му.

Адам я погледна с присвити очи с ясното съзнание, че ако не прибави към много си лъжи веднага още една, не ще успее да мръдне Стефани оттук през целия ден. Тя щеше да изтръгне от него само верните отговори и дори можеше да реши да отиде при наваха, за да изясни нещата.

Колкото по-дълго се измъчваше старият му приятел заради загубата на Стефани, толкова по-добре, реши Адам. Колкото по-дълго я проклинаше в сърцето си, толкова по-силни щяха да станат емоциите му и по-замъглен разумът.

Адам желаше силно да задържи сестра си далеч от индианеца. Гледаше на него като на звяр, чиято окраска на кожата лъжеше човек. Белия индианец не заслужаваше жена като Стефани!

— Адам, мълчанието ти ме плаши! — продължи да го атакува Стефани. — Каж ми! С Бегача ли си се бил, или не?

— Стеф — започна той и хвана ръцете ѝ в своите, — всички на това проклето място се сбиха. Така че престани да се тревожиш за любимия си. Става ли?

Стефани тежко въздъхна.

— Става — промълви тя и се отдръпна. — Ще оседлая конете и ще приготвя мулето — тя спря и отново го погледна. — Всъщност ти още не си ми казал. Ще ме придружиш, нали?

— Да, идвам с теб — отвърна Адам и ѝ се усмихна, но болката го принуди веднага да се хване за челюстта.

— Сигурен ли си, че ще можеш? — попита го Стефани и огледа още веднъж раните му. — Сигурно трябва да те боли цялото тяло.

— Дългото яздене ще ми се отрази добре — отговори Адам, като издърпваше чиста риза от задната част на един шкаф. — Ще подейства успокояващо на костите ми.

Стефани тръгна отново да излиза, но пак се спря.

— Мразя да питам — промълви тя, — но трябва да го направя. Искам да знам дали Бегача е толкова зле, колкото си ти. Дали са го подредили също така жестоко?

Адам притисна устните си една в друга.

— Не съм съвсем сигурен — каза той, като погледна настрани. — По време на боя се разделихме. След като най-накрая успях да изляза извън палатката, се огледах за него и като не го открих наоколо, се прибрах вкъщи.

— Може би трябва да отложа пътуването си до Каньон де Чели и да отида да проверя добре ли е той — каза Стефани сякаш сама на себе си. Адам се замисли как да я убеди да тръгнат още днес, когато тя наруши мислите му. — И все пак ако не тръгна днес — промърмори тя, — може никога друг път да не ми се отдаде този шанс. Ако Бегача разбере, той ще се разяри и ще направи всичко възможно, за да ме спре. — Тя кимна и се упъти към вратата. — Ще те чакам, Адам, всичко ще бъде готово. Моля те да не се бавиш прекалено дълго. Вече пропиляхме толкова много от най-хубавото за пътуване време.

Адам кимна, а след това избърса потта от челото си. Въздъхна с облекчение. С помощта на лъжи и измами той бе взел добро предимство. Но дали скоро нямаше да го застигнат.

Страхуваше се, че в бъдеще — след като разбере докъде бе стигнал с лъжите — Стефани щеше да му обърне гръб. А да загуби уважението и любовта ѝ означаваше да загуби половината от живота си. Обичаше я повече, отколкото можеше да обича някой друг, и то именно с любовта, която се разпалваше между брат и сестра. Но част от сърцето му отдавна му подсказа, че нейната любов към него нямаше да бъде вечна. Пък и той винаги изпитваше търпението и обичта ѝ малко повече от нужното.

Доколкото му позволяваха мускулите, Адам продължи да се облича, избърсна се и излезе навън. Дари Стефани с усмивка, когато тя му подаде чаша кафе и една франзела.

— Винаги мислиш за всичко — каза ѝ Адам и с радост прие закуската.

— Така е и ти не трябва да го забравяш — подразни го Стефани. — Какво ли, за бога, ще правиш, ако ме няма?

При тези думи Адам рязко се извърна настрани, а очите му леко потрепнаха.

Бегача бе прекарал цялата нощ на могилата в молитви, медитация и мрачни мисли. Най-накрая заспа неспокоен сън. Събуди го крясъкът на орел, прелетял ниско над него.

Слънцето изпълзяваше иззад планините в далечината. Усамотението му го освежи, но не го успокои. Нищо не можеше да отнеме болката, която чувстваше.

Стефани. Не можеше да отпъди образа ѝ от съзнанието си. Не можеше да възпре постоянно връхлитащия го спомен за върховното щастие, което бе достигнал онази вечер заедно с нея. Той никога нямаше да забрави какво му бе казал Адам — че просто е бил мамен от Стефани. Но вероятността Адам да му беше казал истината, а тя все пак съществуваше, го възпря. Ако Стефани вече го бе направила на глупак, защо трябваше това отново да се повтори?

От друга страна — ако Адам го е излъгал и Стефани, осъзнала, че нещо не е наред, щом не отива да я види, щеше да дойде при него и да го попита какво става. А ако не дойдеше — това щеше да бъде доказателство, че не я е грижа и че всичко, казано от Адам, е истина.

Още като влезе в селото си, индианецът забеляза майка си и баща си пред своя хоган да говорят с жената, която изпълняваше ролята на учител в резервата. Като се приближи до тях, разбра, че нещо в цялата тази работа не е наред. Лицето на баща му бе потъмняло от гняв, а очите на майка му бяха тъжни.

Той спря до тях и слезе от коня. Дори не му се наложи да пита родителите си каквото и да било. Баща му първи се обърна към него и му даде бързо нареждане.

— Ястреб днес отново е избягал от училище — каза Мъдреца и сви ръцете си в юмруци. — Ти знаеш къде скита той. Върви! Намери го! Доведи ми го! Тази последна проява на непочтителност преля чашата на търпението ми. Леонида забеляза отоците по лицето на сина си.

— Скъпото ми момче, да не би да си се сбил? — попита го тя и нежно го докосна. — Знам, че снощи си бил с Адам. Той ли ти причини това?

Леонида веднага замълча. Тя влезе в дома си и бързо започна да приготвя храна. Знаеше, че той даже не бе и закусвал.

Когато се върна и му подаде кожена чанта, ухаеща на прясно опечен хляб, Бегача я дари с ослепителна усмивка и пое храната.

— Ти си такава добра майка — каза ѝ той и се наведе да я целуне по бузата. — И жена, която заслужава уважение. Бих искал да имаше повече такива жени.

Леонида му отвърна също с целувка и се зачуди какво точно се криеше зад думите на сина ѝ. От впечатленията за връзката му със Стефани, тя мислеше, че той би казал същото и на нея.

И все пак нещо в гласа и очите му днес ѝ подсказваше, че той вътрешно се измъчва, но Леонида не бе сигурна, че причината е боят му с Адам.

Тя знаеше, че е по-добре да не се опитва да се намесва. Синовете им имаха начини, чрез които успяваха да опазят тайните си. Това я натъжаваше, макар че тя отдавна бе привикнала, а обичта ѝ към тях не бе намаляла ни най-малко.

Бегача постави храната във вързаната на седлото чанта и се метна на коня си.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да открия брат си — каза той, обърна коня си и потегли на път.

Язди в продължение на няколко часа, като дори стигне до мястото, където намери Ястреб онази късна нощ, но сега от него нямаше и следа.

Продължи да язди. Спираше се само колкото да освежи коня си в някой поток или да хапне малко от хляба, който майка му бе приготвила толкова вкусно. След това продължаваше отново напред и се оглеждаше на всички страни.

Когато окончателно се увери, че в търсенето си бе достигнал много по-далеч, отколкото бе нормално за брат му, той реши да обърне коня си и да тръгне назад. В следващия момент забеляза двама конници и това го накара да спре зад прикритието на близък храсталак. А като забеляза движещото се зад тях товарно муле, чак червата му се свиха.

— Стефани и Адам! — изсъска гневно той през зъби. Продължи да ги наблюдава предпазливо. Не след дълго те минаха покрай него, без да разберат присъствието му. Посоката на движението им означаваше само едно-единствено нещо — те бяха тръгнали към Каньон де Чели. Адам водеше сестра си да фотографира места, за които Бегач обясни, че са свещени.

Значи тя се противопоставяше на желанието му и не трябваше да мисли дълго, за да се досети защо се чувстваше свободна да го направи. Брат ѝ сигурно ѝ бе казал за направените от него признания. И след като знаеше, че истината бе излязла наяве, тя очевидно нехаеше за чувствата на Белия индианец. Тя бе свободна да прави, каквото си пожелае.

За наваха това бе доказателство, че любовта ѝ към него никога не била истинска. Но тя нямаше да успее да фотографира нещо, което той считаше за свещено.

— Малка бяла женичке, ще се погрижа за това — каза Бегача, а лицето му почервения от гняв.

След като се отдалечиха достатъчно, той започна да ги следи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

*А тя е още по-девствена,
сладка, честна и пряма
от градините, горите,
ливадите и реките!*
Андрю Марвъл

Ястреб яздеше гордо изправен на своя жребец, а зад себе си водеше още няколко коня. Той изпитваше противоречиви чувства — сладостта на очакването се бореше с обхващащия го все повече страх. Селото на Танцуваща с облаците вече се виждаше. Той с нетърпение очакваше срещата им, но все пак страховете, че може да бъде отхвърлен не само от баща ѝ, но и от самата нея, не го оставяха на мира. Тя нямаше откъде да знае, че той пристига в селото ѝ с намерение да поиска ръката ѝ. Оставаше му единствено да се надява, че правилно е прочел погледа ѝ, когато се бяха виждали на многобройните празненства.

Той погледна през рамо конете зад себе си. Едни ги бе намерил да се скитат, други бе откраднал от Деймън Стаут. Погледът му последователно обходи всички животни.

— Петнадесет — прошепна той. — Със сигурност са достатъчни като чеиз.

Трябваше да са достатъчно. Това бяха всички коне, които му се бе удало да хване или пък да открадне и закара в тайната си кошара.

Той бавно приближаваше селото. Беше станало твърде опасно да се крадат още коне от Деймън Стаут. До Ястреб бе достигнало съобщение, че Деймън е ходил във форт Дифайънс, за да подаде оплакване срещу навахите. А това означаваше най-малкото, че конете му щяха да бъдат охранявани много по-строго.

— Петнадесет — повтори той. — Дали това ще задоволи вожда Червена луна?

И като си спомни за бащата на Танцуваща с облаците, той се намръщи. Вождът Червена луна бе известен надлъж и нашир като жесток водач, който не знае никаква пощада към враговете си. Неговите войни пазеха очарователната му дъщеря и денем, и нощем като свят и недосегаем символ.

Ястреб се замисли. Красотата ѝ не можеше да се опише с думи, а и бе толкова нежна, че сърцето му се топеше само щом я погледнеше.

— Тя е само на петнадесет зими — разтревожи се той гласно. Опасяваше се, че това можеше да бъде един от аргументите на вожда Червена луна, за да не разреши дъщеря му да се омъжи. — Моята собствена възраст също може да бъде проблем — продължи Ястреб. По време на досегашния си живот той бе свидетел само на седемнадесет зими. А в традицията на навахите бе обичайно мъжете да се задомяват на много по-късна възраст.

„Но нали не всеки мой връстник е в плен на толкова силна любов — успокояваше се той. — И не всеки храбрец на моята възраст е принуждаван да посещава училището на белия човек. Веднъж като се ожена, ще трябва да поема ролята на съпруг. Никой повече не ще ми натрапва глупостта на образованието, все едно съм малко дете.“

При тази мисъл решителност замени страха му. Той трябва да направи добро впечатление. Трябва да си тръгне от това село заедно с Танцуваща с облаците на коня си. През тялото му премина тръпка, като си помисли как може да го посрещнат в собственото му село, като се върнеше заедно с нея. Той вече бе измамил родителите си, като избяга от училище вчера, за да поеме този кръстоносен поход. Но сигурно като видеха причината — че беше ходил да поиска ръката на една девойка, и като се имаше предвид коя именно бе тази девойка — те повече нямаше да му се сърдят.

Всички обожаваша Танцуваща с облаците. Кой тогава нямаше да поиска да я приеме в семейството си?

И все пак, помисли си той и отново потръпна, ако вождът Червена луна го изпратеше към къщи с празни ръце, какво ли извинение щеше да измисли за пред родителите си? За да се извини, щеше да му се наложи да посещава училище много, много седмици без отсъствие.

— Танцуваща с облаците ще бъде моя — шепнеше той сам на себе си и все повече приближаваше селото.

Накрая вече навлезе в него — с ясното съзнание, че представляваше наистина внушителна гледка. С всички тези красиви коне зад него, а тропотът на копитата им удивително напомняше за миниатюрна гръмотевична буря, той положително се гордееше, че прави такова зрелище.

Усмиваше се и кимаше на хората, които излизаха и заставаха на вратите на своите хогани. Галеше по главите малките деца, които бягаха край него, смееха се и се протягаха, за да го докоснат. В техните очи той изглежда бе истински герой. Дано ентусиазмът им да става все повече и да се предаде на вожда Червена луна.

Ястреб изведнъж го забеляза да излиза от своя хоган. Босоног, вождът бе висок повече от шест фута и тежеше не по-малко от триста паунда. Но колкото и импозантна да бе фигурата му, безспорно, най-силно впечатление правеше лицето му. Тъмните му очи бяха разположени навътре зад гъсти, черни вежди. Носът му наподобяваше човка на ястреб, кокалестата му челюст преминаваше в стърчаща брадичка, а над нея — две тънки, прави устни.

Вождът Червена луна носеше велурена риза и брич. Отстрани на брича му и нагоре върху ризата му блестяха сребърни копчета. Дългата му черна коса падаше над раменете, а червена велурена лента откриваше челото му.

Намръщената му физиономия и скръстените му ръце накараха Ястреб отново да застине от страх. Със сигурност можеше да се каже, че вождът не бе така впечатлен от смелия млад мъж с вързаните зад него коне, както децата.

В следващия миг сърцето на Ястреб едва не падна в петите, тъй като до баща си застана Танцуваща с облаците, а тъмните ѝ очи бяха широко разтворени и радостно играеха. Тя бе забелязала кой приближава и явно знаеше защо: конете — те бяха доказателство за намеренията на Ястреб в този слънчев ден на късното лято.

Ястреб впери поглед в нея. Носеше прибрана рокля и велурена блуза, които разкриваха тънката ѝ талия и прелестни форми. Лицето ѝ бе съвършено изваяно от Великата Невидима Сила.

Както винаги, усмивката ѝ плени Ястреб и той не можеше да откъсне погледа си от нейния. Пулсът му се ускори — те двамата още

веднъж разкриваха чувствата си един на друг, без да са промълвили дума.

Възбуден отново от извънземната ѝ красота, на Ястреб започна да му вие свят. Но тъй като чувстваше върху себе си стоманения поглед на нейния баща, просто бе невъзможно, а и не бе разумно, да се поддава за по-дълго на емоцията.

Щом наближи достатъчно, той рязко дръпна юздите и спря. От дясната страна на вожда нямаше никой, тъй като съпругата му се бе поминала преди две луни от силна треска.

Ястреб слезе от коня. Бе облякъл най-хубавите си дрехи — бричове с пискюли, тънморавата велурена риза със сребърни копчета и лента в същия цвят, която да задържа дългата му черна коса. Той кимна в знак на благодарност на един млад воин, който тъкмо поемаше юздите от ръцете му и застана почитателно до коня.

С изправени рамене и пресъхнало гърло Ястреб направи няколко стъпки към великия вожд, а сърцето му туптеше дяволски силно само при мисълта за физическата близост между тях двамата.

Като застана на необходимото разстояние, той притеснено поздрави вожда, а след него и дъщеря му — само че много по-сърдечно. Тя му се усмихна смирено, а след това, сякаш още по-срамежливо отпреди, се загледа в земята.

— Защо си дошъл? — попита направо вождът Червена луна, без да губи време за повече официалности. Дори не го покани да влезе в жилището му. — Защо си довел толкова много коне?

Танцуваща с облаците повдигна глава само колкото да дари любимия си с нежна усмивка, и отново се наведе смирено.

— Довел съм ти петнайсет коня — отговори Ястреб и ги посочи с ръка, като че ли да покаже, че само временно е загубил способността си да се движи. — Не виждаш ли, че всички те са красиви? — Той отново се обърна, за да погледне вожда. — Считаш ли, че са достатъчно като чеиз? — от страх гласът на Ястреб бе станал провлечен и леко писклив.

— Чеиз? — и вождът Червена луна го погледна сърдито. — Чеиз... за кого?

Ястреб пристъпи нервно от крак на крак, после прочисти гърлото си. Погледна замислено Танцуваща с облаците и едва тогава се реши

да отговори на вожда, който сякаш се опитваше да го изпепели с поглед.

— Ястреб води тези коне на вожда Червена луна като отплата за привилегията да се ожени за неговата красива дъщеря — изстреля той наведнъж.

Около тях се бяха насъбрали много хора. Някои от тях шептяха и се побутваха един друг, а други се бяха промъкнали близо до конете и ги галеха по шиите.

Когато Ястреб огласи своите намерения, сред тълпата изведнъж настана гробна тишина. Той можеше да чуе единствено хрипкавото си дишане, а може би дори и ударите на сърцето си.

Вождът Червена луна пристъпи към дръзкия младеж. После бавно се завъртя около него и отново застана на мястото си до своята дъщеря.

— Ти все още си твърде млад за женитба — каза той подигравателно. — Вземи конете си и тръгвай обратно!

Във въздуха около Ястреб се понесоха множество въздишки, но неговата собствена бе най-тежка. Той не можеше да допусне, че вождът Червена луна му бе отказал така бързо онова, което той желаше толкова отчаяно.

Тогава Танцуваща с облаците повдигна очи и смело го погледна. След това също толкова смело и решително се обърна към своя баща.

— Татко, аз не искам той да си тръгне — прозвуча твърдият ѝ глас, тя явно нямаше намерение да се преструва на смирена и срамежлива дори минута повече. — Не и без мен.

Внезапно в очите на вожда Червена луна просветнаха пламъчета. Притиснал устните си една в друга, той се вторачи невярващо към дъщеря си.

— Татко, твоята дъщеря не желае някой възрастен мъж да стане неин съпруг — продължи тя. — Танцуваща с облаците желае това да бъде Ястреб.

При това признание Ястреб почувствува как коленете му омекнаха от изненада и щастие. Сега той със сигурност знаеше, че бе разчел правилно погледа ѝ многото пъти, когато се бяха виждали по време на гостуванията на семействата си. Знаеше, че тя бе мечтала за него, както и той за нея.

В тази минута той се чувстваше, като да изживяваше наяве някакъв свой сън. Бе желал тя да го приеме като свой съпруг, но се страхуваше това да не стане само неосъществен копнеж. С идването си днес и със смелото си предложение той предприе твърде опасен ход.

Сега изглеждаше, че правилно се бе доверил на сърцето си. Не можеше да си представи как вождът ще се противопостави на избора на собствената си дъщеря. Та нали цялото село бе свидетел на нейното признание.

Вождът Червена луна нежно постави ръце на крехките рамене на своята дъщеря.

— Дете мое, откъде знаеш какво повелява сърцето ти? — тихо я попита той. — Ти никога не си оставала сама с Ястреб. Никога не ти е било позволявано да останеш сама с мъж. А той дори още не е мъж. В моите очи е само едно дете.

При тези думи Ястреб изправи още повече раменете си, изпъчи гърдите си и вдигна с достойнство брадичката си. Трябваше да докаже своето мъжество. Надяваше се, че по някакъв начин в него се отразява благородството на Мъдреца — нали приличаше на баща си по толкова много неща. Само да можеше вождът Червена луна да види не младока, който стоеше пред него, а бъдещия войн.

Вождът Червена луна не можеше да не съзнава, че младежът, който искаше ръката на дъщеря му, един ден можеше да бъде властен и силен вожд на навахите. Много поколения преди баща му негови кръвни родственици са били навахски вождове.

Ястреб добре знаеше това. Бегача също щеше да изяви претенции към титлата. Но това беше далеч в бъдещето. Мъдреца още бе духовно и физически млад.

— Татко, когато нашият народ се срещаше с народа на Ястреб по време на празненства и чествания, аз го виждах — каза Танцуваща с облаците. — Той също ме виждаше. С погледите си ние разкривахме чувствата си един на друг. И сега Танцуваща с облаците е толкова доволна, че е разчела правилно съобщението на Ястреб: че той ме обича, както аз обичам него. Не искам нищо повече на света — само да бъде негова съпруга.

Ястреб леко ахна. Той никога не бе очаквал, че чувствата й към него могат да бъдат толкова силни. Това надминаваше всичките му

мечти. Ако тя бе до него, всичко друго щеше изглежда незначително и дребно. Сега той я желаше повече от самия живот.

Повече нямаше да го тормозят с никакво училище. Ще се грижи само за съпругата си, а тя недвусмислено щеше да подкрепи решението му да бъде собственик на огромни стада овце. Заедно с нея той щеше да изживее мечтата си.

Вождът Червена луна продължи да гледа слисано дъщеря си още секунда или две, после нежно я прегърна.

— Дете мое, твоят баща никога не е забранявал на дъщеря си нещо, което нейното сърце е пожелало — каза ѝ той с тих, гальовен глас. — Това няма да се случи и сега!

— Ние с Ястреб ще си направим собствена сватба — осведоми го Танцуваща с облаците.

В първия момент баща ѝ не отговори нищо, но сетне кимна.

— Ако такова е вашето желание, да бъде! — каза той и отново я прегърна, а после направи крачка встрани.

Танцуваща с облаците погледна вторачено своя любим, после се втурна към него и се хвърли в обятията му.

— Аз наистина те обичам — прошепна тя, така че само той можеше да я чуе.

Блаженството на мига сякаш разтопи Ястреб. Той я задържа още малко, после я изгледа как влиза в своя хоган. Добре знаеше, че тя отива да си приготви всичко необходимо.

Усещането, че изпитва нещо нереално — като че ли истина и сън се преплитаха в единно цяло — го караше да се чувства замаян. Усмихна се някак неловко на вожда Червена луна, а той се упъти към конете, за да ги провери. След като одобри всеки от тях, жребците бяха отведени в кошарата му.

Вождът Червена луна пристъпи към Ястреб, потупа го по гърба, после го изгледа от глава до пети, сякаш го оценяваше. След това погледна право в очите му.

— Конете са от добра порода и са гледани също така добре — каза спокойно той. — Не ще рискувам да те питам как си се сдобил с тях. Независимо от това, аз ги приемам. — Вождът Червена луна се изхили и удари Ястреб по рамото. Сетне се наведе близо до него, така че само той можа да чуе следващите му думи. — Аз също съм се

осмелявал да прониквам във владенията на Деймън Стаут — прошепна той. — И също като теб съм обогатявал стадото си за негова сметка.

Очите на Ястреб се разшириха невярващо, после си размениха заговорнически усмивки с вожда.

Без да му мисли повече, момчето се хвърли в крепката прегръдка на вожда. Оттук нататък той щеше да се радва на приятелство, а още повече, че бе и зет на този властен и могъщ вожд. Те имаха толкова общи черти.

Танцуваща с облаците излезе от хогана, а в ръцете си държеше две огромни кожени торби и две навити и вързани едно за друго одеяла. Когато видя баща си и бъдещия си съпруг прегърнати, през нея премина чудна тръпка на облекчение.

— Ястреб? — гласът ѝ прозвуча свеж и напевен.

Ястреб и вождът Червена луна се разделиха. Младият мъж се упъти към Танцуваща с облаците и я освободи от тежкия ѝ товар, за да го постави на коня си. Щяха да яздят седнали на едно и също седло и той лесно можеше да придърпа крехкото ѝ тяло към себе си.

Сърцето му биеше до пръсване, когато тя прегърна баща си за последно. Не беше очаквал всичко да се уреди толкова лесно.

В действителност той бе дори зашеметен. Да се ожени толкова бързо! И така скоро да може да захвърли учебниците и омразното едностайно училище! И то завинаги!

Танцуваща с облаците смирено пристъпи към него. Усмихна му се срамежливо, а той я хвана и я вдигна на коня си.

Сетне дари вожда Червена луна с широка усмивка на признателност и сам се метна на седлото зад годеницата си. Обгърна с ръка талията ѝ и когато тя се наклони назад към него, почувствува как сърцето му закипя от бурно желание.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

*Тя така измъчва мислите ми,
че губя всичките си сили!
А когато духне вятър,
тя ми се изплъзва като платноход!
Анонимно (17 век)*

След два дни непрестанна езда Стефани и Адам стигнаха до Каньон де Чели. Стефани слезе от коня и се опита да обхване с поглед величествените розово-червени скали. В сгушените между стърчащите ридове каньони с дълбочина от над хиляда фута, върху несигурните пясъчници някога са били домовете на древните анасази пуеблоси. Умопомрачителните гледки от върха на отвесните скали правеха пътуването до Каньон де Чели незабравимо.

Стефани откри отдавнашното убежище на духовете. От гънките на земната кора, право нагоре, стърчаха омайващите червени стени. Надзърна в един от коридорите. Усещането бе, че лабиринтът те поглъща мигновено.

Момичето бе нетърпеливо да отиде до дъното на каньона, да погледне отблизо безбройните каменни паметници и внушителните стени, да снима скалните рисунки, за които се знаеше, че изобразяват пристигането на испанските конници.

От проучванията за района, които бе направила предварително, Стефани бе наясно, че навахите харесват конете и овцете на испанците, но не и техните обичаи. Испанските войници бяха водили битки с индианците. Бяха ги заробвали и използвали като слуги.

По различно време навахите, пуеблосите и апахите се бяха обединявали, за да отблъснат испанците. Навахиите и апахите бяха съумели да останат свободни и сега продължаваха да се бият с нашествениците, да ограбват стадата им.

Адам не бе чак толкова очарован от великолепието на каньона. След дългото пътуване се чувстваше изморен до смърт. Искаше му се да направят снимките възможно най-бързо и да тръгнат обратно. Той имаше свои собствени планове. И що се отнасяше до тях, нямаше да позволи нито на сестра си, нито на когото и да било друг да промени мнението му и избрания начин на действие.

— Адам, ще хапнем ли първо или веднага да се захващам със снимките? — попита Стефани, като пристъпи към товарното муле. Адам вече бе измъкнал триножника и го поставяше до самия ръб на каньона. Тя отвори една от чантите и извади фотоапарата и няколко плаки.

— Можем да ядем и по-късно — изсумтя той. — Нека свършим с това. Искам да се върна обратно във влака. Тук почти съм уредил нещата по възможно най-добрия начин. Скоро ще можем да тръгнем към Уичита, да се явим на събранието на съвета и заедно да докладваме за свършената работа.

Стефани нарочно се бавеше с нагласяването на фотоапарата върху триножника. Тя все пак трябваше да осведоми Адам за плановите си да се омъжи за Бегача. Искаше ѝ се да го отложи, докато просто не ѝ остане друг избор, освен да му каже, че няма да се върне с него до Уичита. Не желаше да дава възможност на Адам да спори с нея. Тя вече бе твърдо решила. И никой не можеше да я разубеди.

— Стефани? — подвикна Адам, като се наклони към нея. — Чу ли ме какво казах? Ще дойдеш на събранието на съвета с мен и ще се изкажеш въодушевено за моя град, нали? Или Бегача вече е успял да те разубеди за всичко, на което държа? Прогресът, Стефани! Ето на какво залагам аз. Както и ти. Нали нямаше да си навличаш всички тези грижи, за да снимаш чак тук, ако не желаше железниците „Санта Фе“ да използват труда ти, за да примамят хората да пътуват на запад с тях.

— Не ми напомняй какво правя днес! — каза Стефани и се наведе да фокусира лещите. — Ако някога Бегача разбере, той ще ме намрази завинаги. — Тя осъзна какво бе казала в секундата, в която думите се изплъзнаха от устата ѝ. Обърна се и строго погледна брат си. — Недей да използваш това срещу мен! — каза му тя направо. — Ако му споменеш, че съм била тук, за да го настроиш против мен в служба на собствените си интереси, никога няма да ти простя. Ясно ли ти е!

Адам ѝ се усмихна печално. Тя дори не подозираше, че навахът вече я бе намразил. Но тя щеше да узнае... скоро. Тогава нямаше да има друг избор, освен да остане прикрепена към брат си. В противен случай щеше да остане сама в една огромна територия и можеше да разчита единствено на милостта на влака, който я бе докарал дотук.

Машинистите щяха или да я изоставят, или да я качат — но и в двата случая Адам щеше да им даде нареждания какво да правят. Те му бяха длъжници. Помогнал им бе да се избавят от натрупаните на комар дългове.

— Разбира се, Стеф — отговори ѝ той и сложи ръце на бедрата си. — Съвсем ясно ми е.

Стефани забеляза странна сянка в погледа на Адам, но се обърна с въздишка към апарата си. После почувства, че може би това е моментът, в който трябваше да поднесе изненадата на Адам. Двата дни път до влака щяха да му бъдат достатъчни, за да я превъзмогне.

Ако му съобщеше след връщането, то реакцията му щеше да бъде напълно непредвидима. Но тя положително не искаше да го види как препуска към селото на навахите. Той вече имаше достатъчно синини и отоци по тялото си. Нямаше нужда да дава повод да получи нови такива.

Като се отдалечи от апарата, Стефани се обърна към брат си.

— Адам, мисля, че е време да спра да те разигравам — каза му тя и забеляза как веждите му се повдигнаха, а челюстите му се сковаха. — Аз няма да се върна с теб в Уичита. Мисля да остана тук. И да се омъжа за Бегача.

Адам колебливо отстъпи назад. Мъртвешки блед и с разширени от учудване очи, той я гледаше вторачено.

— Какво каза? — зяпна той.

— Сигурна съм, че ме чу достатъчно добре — отговори му Стефани с ръце зад гърба си. — Ще се омъжа за Бегача, Адам! Аз го обичам! Той също ме обича!

Адам бе ужасен от думите ѝ. Но после бавно се успокои. Дори трябваше да положи усилие, за да не ѝ се усмихне самодоволно, тъй като знаеше, че планираната от сестра му женитба нямаше да се осъществи. С хитрата си, добре пресметната лъжа той вече се бе погрижил за това.

— Така че, Адам, оттук нататък всичко зависи от теб. Ти ще отидеш на съвещанието на съвета без мен. И бих искала да занесеш там снимките, които ще направя сега. Трябва да ми направиш тази услуга. Не искам никой да си помисли, че не съм заслужила възнаграждението си.

— Така да бъде — изръмжа Адам.

Стефани бе озадачена от начина, по който той приемаше новината за женитбата ѝ. Бе очаквала поне да ѝ се развика. А вместо това той бе толкова спокоен, като да му казваше, че ще се омъжи за някой богат милионер от Ню Йорк.

— Адам, нима не те е грижа, че Бегача е моят бъдещ съпруг? — попита тя меко.

— Знаеш, че не е така.

— И защо тогава не се държиш по подобаващ начин?

— Какво очакваш от мен, Стеф? Да те завържа за кревата?

— Не, не точно.

— Стеф, отсега нататък не мисля да правя нищо друго, освен да гледам собствената си работа. Най-малко пък имам намерение да се меся в твоя личен живот.

Стефани дълго го гледа, като се опитваше да отгатне какво се крие зад странното му поведение. Но скоро повдигна рамене и се върна към триножника. Тъкмо го бе нагласила и фиксирала апарата, когато стъпки на приближаващ се конник я накараха отново да се извърне. Остана зашеметена при откритието си кой препускаше така бясно към нея и Адам.

— Бегачо — ахна тя и неволно се хвана за гърлото. Внезапно я бе обхванал панически страх. — О, господи, та това е той. Той ние следил!

Адам пребледня. Той тревожно се заоглежда около себе си. Нямаше накъде да избяга от гнева на индианеца. Зад него се намираше отвесна пропаст. От двете му страни — високи скали. Бе попаднал в капан.

Погледна крадешком към Стефани. Нямаше да сбърка, ако кажеше, че тя се чувства заклецена също като него. Докато навахът ѝ се гневеше, задето бе дошла в Каньон де Чели против волята му, той нямаше да се сети за нищо друго.

Адам отново погледна конника и сърцето му започна да ускорява ударите си. Бегача дръпна юздите, скочи от коня и приближи с присвити от гняв очи.

Погледът му срещна този на Стефани и тя почувствува как коленете ѝ омекнаха. Никога не го беше виждала такъв. И преди е била свидетел на гнева му, но сега имаше чувството, че в жилите му вместо кръв тече отрова. А на всичкото отгоре тя изглежда бе единствената мишена за яростта му. Той дори не забеляза, че и Адам е там.

Белия индианец профуча толкова близо край нея, че тя внезапно подскочи. Като осъзна какви бяха истинските му намерения, тя ахна от изненада и чак след няколко секунди се опита да му попречи. Но той вече бе успял да свали фотоапарата от триножника и да издърпа плаката.

Стефани изпищя, когато индианецът хвърли апарата и плаките на земята, а после ги затисна стока си. Сякаш имаше желание да ги стрие на прах и макар че не успя напълно в намеренията си, от скъпото оборудване останаха само непотребни парчета.

Стефани само безмълвно гледаше така ценните за нея вещи. Подскочи разтревожено, когато Бегача се наведе и започна да събира парчетата, после се изправи срещу нея и ги хвърли в ръцете ѝ.

Той все още не бе обелил и дума. Само изгледа Адам свирепо, насочи се решително към коня си и се метна на седлото.

Като че ли трябваше да се отдалечи малко, за да може Стефани да се изтръгне от шока, в който изпадна. Тя пусна парчетата на земята и бързо яхна коня си. В пушилка прах препусна след Бегача.

Когато най-накрая го застигна, му викна да спре. Той не обръщаше внимание, но изведнъж рязко дръпна юздите. Стефани направи същото и скоро срещна отровния му поглед.

— Разбирам, че имаш право да ми се сърдиш, но никога не съм си мислила, че може да се разстроиш толкова много — изрече на един дъх Стефани и приближи коня си към неговия. — Съжалявам. Моля те да ми простиш. Сгрехих. Въобще не трябваше да идвам по тези места. Моля те, ще ми простиш ли? Обичам те! Обичам те с цялото си сърце.

— Ти ме предаде повече от веднъж, а сега се осмеляваш да ме молиш за прошка? — изсмя се саркастично той... — Връщай се обратно при любимия си брат. Ти имаш същите разбирания като него. Като че ли и душите, и сърцата ви са също напълно еднакви. — И той

се наклони към нея. — Има едно нещо, което не мога да разбера. Как можах да бъда измамен толкова лесно от човек като теб, който използва един мъж, за да донесе слава на брат си?

Стефани пребледня, а думите му я накараха да онемее. В тях тя не виждаше никакъв смисъл. Те с нищо не я обвиняваха, че тъкмо се бе опитала да снима едно свещено за навахите място.

— Какво означава това „слава на брат си“? — попита провлечено тя. — Какво имаш предвид, като казваш, че съм човек, който използва мъжете, за да донесе слава на брат си? Никога не съм била виновна за нещо подобно!

— Лъжеш умело! — изсъска сърдито Бегача. — Аз, аз си позволих да се влюбя в теб. Съмнявам се, че повече ще повярвам на друга жена дотолкова, че да се влюбя отново.

Стефани бавно тръсна главата си.

— Нямам представа за какво говориш — отвърна тя плачейки. — Единственото нещо, в което имаш право да ме обвиняваш, е идването ми в Каньон де Чели, за да го снимам. Всичко останало, което ми каза, просто няма никакъв смисъл. Как можа да си помислиш, че бих могла да направя нещо, с което да те нараня при положение, че толкова често съм те уверявала в искрената си любов? — Тя изтри сълзите от лицето си. — Наистина ли си мислиш, че може да съм се преструвала, когато се любихме? — попита го тя и се задави от напирещите хлипове. — Ако е така, то значи съм сбъркала професията си. По-добре щеше да е, ако бях станала актриса.

— Добра идея — отговори ѝ навахът и отново се разсмя. — Той смушка коня си, после се обърна и я изгледа мрачно за последен път. — Адам ми каза истината за вашите общи интриги, които целят да привлекат подкрепата на навахите за неговия град — просъска той през стиснати зъби. — Когато Адам ми каза, че само ме използваш за тази цел и че само се преструваш, че ме обичаш, аз не исках да му повярвам. Но сега те виждам тук против моята воля и това е достатъчно доказателство, че брат ти не ме е излъгал.

Стефани пребледня още повече. Беше ѝ трудно да възприеме това, което чу току-що. Можеше ли наистина Адам да стигне до такава низост, за да държи Бегача далеч от нея?

— Брат ми ти е наговорил безброй лъжи — каза му тя с умолителен поглед. — Ти трябва да ми повярваш! Аз никога не бих те

използвала. Никога! Искам да бъда твоя съпруга! Моля те да ми повярваш!

— Никога! — той бе по-категоричен от всякога. Продължи пътя си, полагайки върховни усилия да не чува хлиповете ѝ.

Част от него искаше да обърне коня си и да се върне при нея. Но друга част се страхуваше, че Адам му бе казал истината. Тя взе превес, за да продължи напред. Вече бе загубил доста време с тези двамата. И въпреки че успя да им попречи да снимат свещения каньон, той все още не бе открил брат си.

А той му бе далеч по-ценен от тази бяла интригантка и лъжкиня.

След като Стефани възвърна спокойствието си и изтри сълзите си, тя се върна при Адам. С едно бързо движение слезе на земята. Пристъпи към него и го цапардоса през лицето.

— Ти си измамник и лъжец, страхливец и истински кучи син — изкрещя тя. — Бегача ми каза за историята, която си съчинил — че съм била участник в някакъв заговор и само съм го използвала. Как можа, Адам? Не знаеше ли, че ще разбере? Как си очаквал да реагирам? Трудно ми е да повярвам, че си се унижил дотолкова, че да ме използваш за собствените си сребролюбиви цели?

— Стеф, аз... — заекна Адам, докато триеше с ръка пулсиращата си буза.

— Забрави извиненията — отвърна му Стефани и се насочи към триножника, а полите на роклята ѝ се удряха в стройните ѝ крака. Ядосано то вдигна и го захвърли долу в каньона. После събра парчетата от фотоапарата и ги запрати по него.

— Стеф, недей! — Адам я спря тъкмо пред мулето. — Ще съжаляваш, ако захвърлиш още нещо. Сега може би си разгневена, но когато отново започнеш да размишляваш трезво, ще съжаляваш, че си изхвърлила всичко, което ти е толкова ценно.

— Току-що загубих най-ценното, което имах — извика му Стефани и избухна в плач. А когато Адам се опита да я прегърне, тя решително го отблъсна. Гледаше го през поток от сълзи. — Адам, не искам повече да те знам — изкрещя тя. — И стигнем ли веднъж до Уичита, да не ми се мяркаш пред очите!

— Стеф, ти нямаш това предвид — умоляваше я Адам. — Аз съм твой брат...

— Слана богу, че това е само по име — отвърна Стефани. — Щях да се намразя, ако имах кръвна връзка с теб и подобните ти. Щях да живея в постоянен страх, че някой от грозните ви, интригантски планове може да ме засегне.

— А какво ще кажеш за акционерите на железниците „Санта Фе“, които чакат за снимките ти?

— Да вървят по дяволите „Санта Фе“ и всичките им акционери — разгневи се тя и отново яхна коня си. — Ако зависеше от мен, щях да ви натоваря всичките в някой влак за ада!

И без да обръща внимание на виковете му, тя се отдалечи. Решена бе да намери начин да оправи нещата. Не можеше да си позволи да губи толкова лесно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

*Най-кристалната истина
и най-искреното доверие във Вселената —
За мен те бяха в целувката на едно момиче.
Робърт Браунинг*

Ястреб влезе в селото си, а Танцуваща с облаците бе все така притисната в него, сякаш тъкмо бяха тръгнали. Той се опитваше да събере всичкия си кураж, за да се появи пред родителите си с новината, че вече не е просто техен син. Сега той имаше свое семейство. Бяха спрели по средата между двете села — и бяха изпълнили простичка церемония, с която се обрекоха във вярност един на друг.

Сега му предстоеше да разкрие всичко пред родителите си. И колкото повече се приближаваха до хогана им, толкова по-силно биеше сърцето му и толкова по-ясно осъзнаваше, че се бои от предстоящата среща много повече, отколкото от срещата с вожда Червена луна. Нямахме какво да размени за одобрението на майка си и баща си.

„Може би имам какво да им предложа“ — почти веднага се коригира той.

Тяхната снаха.

И все пак това можеше да бъде и главната причина да му се сърдят. Не толкова, защото бе отишъл да поиска ръката на една жена, а защото поради това бе пропуснал два последователни учебни дни. А и щеше да му се наложи да обяснява как се е снабдил с конете за чеиза. Собственият му баща често се бе изказвал против кражбата на коне.

Но като си спомни последното нападение над стадата на Деймън Стаут, водено не от някой друг, а именно от Мъдреца, той бавно се усмихна. Това автоматично означаваше, че баща му не може да го проклина за тази кражба.

Ястреб повдигна високо брадичката си. Той считаше, че причината, заради която бе пристъпил към кражбата, е достойна за уважение. Знаеше, че в историята на навахите много често за чеиз са служили именно откраднати коне.

Той изтръпна и гърлото му пресъхна, като видя, че родителите му излизат от хогана си. Бяха още доста далеч, но Ястреб можа да прочете изненадата и озадачението им от факта, че Танцуваща с облаците язди заедно с него.

— Ястреб, страх ме е — каза му тя и го погледна с тъмните си очи. — Какво ще правим, ако не ме приветстват с „добре дошла“? Ако ме отпратят? Ако ни отпратят и двамата? Искане ми се да им беше казал, че мислиш да се ожениш за мен. И ако идеята не им се беше понравила, аз въобще нямаше да разбера. Сега щях да съм си в моето село, да си стоя удобно край огъня и да плета.

— Имах основания да не им кажа по-рано — отговори Ястреб и я притисна още по-силно към себе си. Докато говореше, не отделяше поглед от баща си. — Надявах се, че родителите ми и особено баща ми, ще ти спестят гнева си, но забелязвам как той ни гледа все по-ядовито. А майка ми? В началото ще бъде като зашеметена, а после ще те приеме с отворени обятия. А не след дълго те и двамата ще те заобичат. Пък и може ли някой да устои? Ти си най-красивата и най-нежната девойка в целия свят.

Това откровение накара Танцуваща с облаците да се разсмее и отново да се отпусне.

— В целия свят? — подразни го тя и го погледна игриво. — Нещо те е заслепило, съпруже мой!

— А ти наблюдавала ли си се някога достатъчно дълго, за да видиш истинската си красота? — попита я дрезгаво Ястреб. — Подобна на нея няма дори и в небесата. И аз съм благословен, че те поисках, преди някой друг да бе решил да го направи.

— Ти не си първият, който доведе коне на баща ми — отвърна Танцуваща с облаците и нежно го погали с фината си ръка по бузата. Тя бе забелязала как за момент гняв освети очите му. — Но аз ги отпращах. А не баща ми. И когато те видях да приближаваш с конете си, едва повярвах на очите си. Често се бях молила на Великата Невидима Сила да дойдеш за мен.

— Молитвите ти са стигнали не само до Великата Невидима Сила, но също и до Ястреб — усмихна ѝ се той. — Ти ми махна с ръка. И аз дойдох. Сега сме свързани един с друг като едно цяло. И никой не може да ни раздели.

Момичето бавно се огледа около себе си. Изтръпна, като видя как ги очаква Мъдреца. Тя го познаваше и отпреди — нейният баща на няколко пъти бе обединявал силите си с тези на Мъдреца.

До този момент го помнеше като сърдечен и ласкав мъж. Но днес като че ли виждаше някакъв друг човек. И ако не знаеше, че по душа той бе изключително внимателен и че нямаше да стори нищо, с което да я нарани, тя би се изплашила до смърт.

Що се отнасяше до Ястреб, не знаеше какви бяха истинските взаимоотношения между баща и син. В тази минута тя се чудеше дали не би трябвало да е по-добре запозната с характера на своя съпруг. И дали трябваше да се довери само на красивото лице и нежна усмивка, когато му се обрече?

Ястреб спря коня си на няколко стъпки от родителите си. Не бързаше да слезе на земята. По челото му изби пот, като видя, че от околните хогани започват да излизат хора и да приближават към тях. Някои от тях идваха съвсем близо и с почуда заничаха. Той знаеше, че всеки я познава, всеки я обожава.

След като си пое дълбоко въздух, Ястреб се плъзна от седлото си. И като пренебрегна всички останали, хвана Танцуваща с облаците за талията и ѝ помогна да слезе.

— Толкова съм нервна — прошепна му тя вече на земята.

— А не трябва — също така шепнешком ѝ отвърна Ястреб.

Хвана я за ръката и заедно се обърнаха към родителите му. После пристъпиха напред към тях.

Спряха на почтително разстояние и Ястреб неловко се усмихна.

— Танцуваща с облаците? — възкликна Леонида, като гледеше младата жена. После отправи въпросителен поглед към сина си. — Ястреб, защо тя е с теб? — едва чуто попита тя.

Мъдреца пристъпи напред. Постави ръката си на рамото на Ястреб.

— Синко, дължиш обяснение за доста неща — започна той. — Продължаваш да не ходиш на училище. Нямаше те цели два дни. — И

като погледна момичето, добави: — А сега се връщаш с дъщерята на вожда Червена луна.

Той погледна покрай тях към намиращия се на коня багаж. Добре знаеше чий е той. Това бяха женски, а не мъжки пътни чанти. И нямаше начин да не принадлежат на Танцуваща с облаците. А това означаваше едно-единствено нещо: че неговият син, който едва бе достигнал възрастта, на която сам можеше да взема решения, си бе взел жена.

И той отново погледна сурово Ястреб.

— Занесъл си чеиз за тази млада жена? — попита го той провлечено.

Леонида пребледня.

— Чеиз... за...? — ахна тя, но все пак разбираше, че това беше самата истина. Тя знаеше, че вождът Червена луна наблюдава дъщеря си като ястреб и не разрешава на никой мъж да остане близо до нея. Той никога не би й разрешил да напусне селото им без собственото му одобрение.

Ястреб прихвана бъдещата си жена около талията.

— Много коне бяха оставени в селото на вожда Червена луна — проговори той и гордо повдигна брадичката си. — Петнайсет на брой. Те бяха достатъчни като чеиз. И сега Танцуваща с облаците е моя жена.

— Виждам, че е така — за миг Мъдреца се усмихна на снаха си, а после отново се намръщи на Ястреб. — Помисли ли добре, преди да вземеш това съдбоносно решение? Или го направи прибързано? Синко, има ли нужда да ти напомням, че ти все още ходиш на училище? И как мислиш, че ще можеш да изпълняваш задълженията си на съпруг? Къде ще живеете? Как ще се прехранвате?

— Част от овцете са мои — отговори Ястреб. Той се почувства облекчен, като разбра, че поне за кратко баща му нямаше да настоява да разбере как се бе сдобил с конете. Мъдреца бе толкова учуден от поведението на сина си, че в момента за него училището бе по-важно от кражбата на коне. — Татко, само преди една луна ти ми даде овце, за които мога да кажа, че са мои — продължи Ястреб. — Ще се погрижа те да се умножат. Така ще храня себе си и жена си. Що се отнася до жилище? Ние заедно ще си построим хоган. А до тогава ще

живеем в палатка на края на селото. Одобряваш ли това мое решение, татко?

И той погледна към Леонида.

— А ти виждаш ли нещо нередно, майко? — попита я той загрижено.

Леонида избърса сълзите от ъгълчетата на очите си. Ала те съвсем не бяха поради волностите на детето ѝ. По-скоро заради факта, че бе станала свекърва. И то на най-красивата девойка, която можеше да съществува.

Дълбоко в сърцето си тя бе доволна, че момичето е оценило тази страна на нейния син, която Леонида добре познаваше, но която бащите никога не можеха да видят. Нежността, грижовността и обичта, които един мъж не можеше да разкрие пред баща си, за да не си помисли той, че са проява на слабост.

— Аз приветствам Танцуваща с облаците с „добре дошла“ в нашето семейство — заяви Леонида и лекичко избърса сълзите си. Приблужи до своята снаха, прегърна я искрено и топло, целуна я нежно по бузата. След това се върна и отново застана до мъжа си.

— Аз обичам вашия син — започна Танцуваща с облаците. — От много лунни сърцето ми му принадлежи. Още като дете, когато нашите семейства се срещаха по специални поводи, разбрах, че искам вашият син да стане мой близък приятел. А като пораснахме и погледите ни станаха посмели, аз вече знаех, че след време той ще бъде мой съпруг. — И тя го хвана под ръка. — Сега той наистина е. Ние вече изговорихме думите, които ни правят мъж и жена.

Леонида замислено погледна сина си.

— Ще се радвам да подготвим истинска сватбена церемония — каза тя с пресекващ от вълнение глас.

— Жена ми искаше нещо по-простичко — отвърна Ястреб и се усмихна.

— А училището ще обсъдим утре — намеси се Мъдреца и този път се намръщи и на двамата млади. Но като видя как усмивката на снаха му изведнъж помръкна, той внезапно осъзна, че все още не бе я приветствал с „добре дошла“. Затова пристъпи напред и я прегърна. — Добре дошла в семейството ми — каза той, но все още се чудеше как синът му бе могъл да направи нещо толкова глупаво, каквото безспорно бе ранното му задомяване. Но вече всичко бе свършило.

Налагаха се някои промени, за да може Танцуваща с облаците да заеме подобаващо място в живота им. Но това, което Мъдреца със сигурност нямаше да позволи да бъде оспорвано, бе решението му Ястреб да получи завършено образование. Ако синът му имаше някакво друго мнение по въпроса, то на сутринта той щеше да бъде изненадан. Училището отново го очакваше, независимо от женитбата. Но Мъдреца смяташе да му каже това по-късно тази вечер. А сега синът му трябваше да започне да изпълнява съпружеските си задължения. А първото от тях бе да въведе жена си в спалнята. Той ѝ дължеше любов до края на живота си.

— Синко, тази вечер аз и майка ти ще останем при Недокоснат цвят — каза той. — За тази нощ искаме да ви предоставим усамотението на нашия хоган. Но утре ще трябва да се погрижите за свое собствено жилище.

Ястреб ахна.

— Ще направите това за нас? — попита той.

Никога не бе предполагал, че баща му е толкова щедър и тактичен. Може би именно женитбата му щеше да се окаже извинението, от което имаше нужда, за да не ходи повече на училище.

— Не одобрявам, че се ожени толкова млад. — Мъдреца прегърна Леонида, преди да погледне усмихнато към снаха си. — Но не мога да не одобря избора ти.

— Благодаря ти, татко! — сияеше Ястреб. Всичко, абсолютно всичко работеше в негова полза. За повече не можеше и да мечтае.

— Вече съм поставила гърне с овнешка яхния на огъня — намеси се Леонида и се сгуши в мъжа си. — А в печката има прясно изпечен хляб. Чувствайте се свободни да изядете своя дял! А ние ще хапнем при Недокоснат цвят.

— Как да ви благодаря? — чудеше се Танцуваща с облаците и отново прегърна свекъра си и Леонида. В това време Ястреб снемаше чантите ѝ от коня. Той предаде юздите на един от малките бойци, за да отведе благородното животно в кошарата. После хвана за ръката жена си и двамата избързаха към хогана.

Веднага щом влязоха, почувстваха радостните тръпки на уединението си. Ястреб остави багажа настрана и притегли жена си в обятията си. Погали я първо по бузите, а след това спусна ръцете си по дългата ѝ чак до талията черна коса.

— Знаеш ли откога чакам този момент? — попита я той дрезгаво.
— Любима моя, копнея за теб!

Тя се хвърли в прегръдките му. Устните им се срещнаха. Отначало се чувстваха малко неловко, но скоро се подпали искрата на всепоглъщащата страст и те започнаха да се разсъбличат един друг.

След като Танцуваща с облаците бе напълно гола, Ястреб отстъпи назад. Тя бе единствената жена в живота и леглото му. Чувствата му към нея бяха толкова дълбоки, че не можеше дори и да си представи, че ще легне с друга.

А сега тя цялата бе негова и никое от среднощните му видения не бе и наполовина толкова прекрасно. Нежната ѝ фигура и вълнуващите ѝ, стегнати гърди не подлежаха на описание.

Сърцето му започна да бие по-силно и той докосна набъбналите зърна. Обхвана едрите ѝ гърди, а по гръбнака му премина чувствена тръпка. В слабините му се запали неподозиран досега огън. Почувства как разгорещеният му член нараства и тупти.

Притисна я плътно към себе си, след това я положи на покрития с меки овчи кожи сламеник до огнището. Ръцете му изследваха и галеха разкошното ѝ тяло. А когато я целуна, тя изстена и го привлече върху себе си.

Тя инстинктивно разтвори краката си. В следващия миг пое дълбоко въздух. Бе почувствала как едрият му, силен член започва да намира своя път точно в пулсиращия център на нейното желание.

Ястреб продължи да я обсипва с целувки и когато с един последен тласък превзе онази защитна стена, която всички жени съхраняват, докато бъдат обладани за първи път. Целувките му не ѝ разрешиха да почувства болката, а ръцете му нежно масажираха гърдите ѝ. Накрая влезе още по-дълбоко в нея и започна ритмичните си тласъци.

Плътно прилепнала към него, тя движеше бедрата си заедно с неговите и Ястреб разбра удивен за дарбата ѝ не само да го приема като любовник, но и да му се отплаща за това.

Той бързо откри, че когато бе избрал за жена тази красива и влюбена в него млада жена, той бе направил по-мъдър избор, отколкото бе очаквал. С нея той се изкачваше на такива страстни висини, за които дори не бе подозирал, че съществуват.

Той доближи устни до едната ѝ гърда и опита сладостта ѝ. Тя прокара пръсти през косата му и изстена.

— Ястреб, досега не съм знаела какво е рай — прошепна тя.

Той я погледна замаяно.

— Ще бъда добър към теб.

В ума му проблесна споменът за омразното училище, но той също толкова бързо го отпъди. Училищната стая принадлежеше на миналото му.

— Любима моя — прошепна той, като леко отдели устните си от нейните, — аз ти дължа повече, отколкото можеш да си представиш.

Той направи един последен и продължителен тласък, след което те едновременно почувстваха върховното удоволствие.

Недокоснат цвят се бе проснала на леглото си — пребледняла и изтощена. Държеше се ту за стомаха, ту за гърлото си. Вече бе спряла да брой безкрайните си отивания до задната част на хогана, за да повръща. Чувала бе да наричат състоянието ѝ „утринна болест“.

От днес тя страдаше именно от нея. Беше твърде зле дори за да излезе и поздрави Ястреб и жената, която бе довел.

Макар и шокирана от това, че брат ѝ не обсъди решението си предварително със семейството, тя не се чувстваше пренебрегната. Що се отнасяше до своеволията, тя бе не по-малко виновна от него. Ако споделяше всичко с родителите и братята си, сега нямаше да бъде бременна.

— Как само мразя Адам — каза си тя на глас и заудря с юмруци по одеялата, върху които бе легнала. — Как можа да се държи толкова жестоко? Толкова коравосърдечно? Ще му покажа аз на него. Детето в моето болно тяло ще бъде свършено във всяко едно отношение. Все някой ден ще му отмъстя. Ще му се изсмея в лицето и няма да му дам дори да докосне рожбата си.

Тя внезапно се обърна, когато Мъдреца и Леонида влязоха в хогана ѝ. Опита се да стане, за да не разберат, че е болна, но беше твърде късно. Вече я бяха видели.

Тя дори не си направи труда да се изправи. Пък и не смееше. Повръщаше всеки път, когато се опиташе да стане и да повърви.

Колкото по-спокойно лежеше, толкова по-малко ѝ се гадеше и толкова по-кратко щеше да боледува.

Леонида бързо изтича до леглото ѝ. Мъдреца се забави, докато изтърколи още няколко пъна в огнището, сетне застана до Леонида и двамата загледаха притеснено дъщеря си.

— Скъпа, какво ти е? — попита Леонида и приседна до нея. — Толкова си бледа. Ти си болна. Кажи ми какво те боли, миличко. Ще се опитам да ти помогна.

Недокоснат цвят погледна предпазливо първо майка си, а след това и баща си. Тя не желаше те да научават цялата истина. Затова се дръпна настрани и се вторачи в стената.

Но с нищо не можеше да спре напирещата в гърлото си горчивина. Още повече, че този път тя се оказа неподготвена и не успя да избяга навън. Само се наклони към другата страна на леглото си, а не към тази, където стояха родителите ѝ, и повърна навсякъде по прилежно преметения под.

Леонида пребледня и хвана дъщеря си за раменете. Не я пусна, докато всичко премина.

— Донеси леген с вода и кърпа! — нареди тя през рамо на мъжа си.

Той побърза с изпълнението на поръката, после остана безмълвен, докато Леонида измиваше лицето на дъщеря им с хладната, влажна кърпа.

— От бледостта ти съдя, че си повръщала доста често тази сутрин — каза провлечено майката. — Да не би да е от храната, скъпа? — Тя хвърли поглед към печката. — Ще се погрижа всичко, което си готвила напоследък, да бъде изхвърлено.

Недокоснат цвят знаеше, че щеше да ѝ бъде съвсем лесно да накара родителите си да мислят, че неразположението ѝ е причинено от храната. Но идеята за отлагането на неизбежното далеч не ѝ се нравеше. Каквато си беше слабичка, бременността ѝ щеше да си проличи съвсем скоро. И тогава никакви извинения не ще можеха да скрият истината.

— Майко, татко? — започна Недокоснат цвят и отмести кърпата от лицето си. Изправи се до седнало положение и прокара пръсти през дългата си, отпусната коса. — Не е честно да крия истината от вас дори и минута повече.

Изведнъж стана толкова тихо, че тя дори чуваше, когато родителите ѝ си поемаха въздух. Виждаше и загрижеността в очите им и все пак знаеше, че нищо от това, което си мислеха, не отговаряше на истината. Още повече, че тя включваше и Адам.

— Аз нося дете в утробата си — без заобикалки им каза тя и изтръпна, като видя изпълзяващия в очите им ужас.

— Ти... си... бременна? — промълви Леонида, а сърцето ѝ сякаш изведнъж натежа като олово.

Мъдреца бе така зашеметен, че въобще не можеше да намери думи, с които да изрази неверието си.

— Да, бременна съм — отвърна дъщеря им и като се хвърли в обятията на майка си, внезапно и неудържимо се разрида. — И семето в утробата ми не бе посято от човек, който ме обича. По онова време, си мислех, че не е така. Но сега знам, че само ме е използвал. Срамувам се от себе си. Ужасно се срамувам.

— Този мъж — започна Мъдреца и сви ръцете си в юмруци. — Как се казва той?

Недокоснат цвят замълча. Погледна свенливо баща си.

— Няма да ме намразите, като ви кажа истината, нали? — попита тя с прекъсващ от вълнение глас.

— Аз никога не бих могъл да те намразя — каза баща ѝ и седна до Леонида. След това успокоително прегърна дъщеря си. — Този мъж те е използвал. Ти си невинна. Може би си се влюбила твърде лесно, защото ти е било за първи път. Кажете името му, дете мое. Кой е той?

— Адам — едва чуто прошепна Недокоснат цвят, но и двамата разбраха.

Леонида пребледня.

Мъдреца се почувства така, сякаш току-що бяха изтръгнали сърцето му. Той бързо се изправи и напусна хогана, като пренебрегваше молбите на бягащата зад него Леонида. Тя го познаваше достатъчно добре, за да предвиди със сигурност следващите му действия. Той бе твърдо решен да намери Адам и да го бие и мачка, докато не заприлича на пихтия. Бе отвратен от самата мисъл, че дъщеря му е спала с този мъж; не толкова, че в утробата си носеше неговото дете. Адам се беше възползвал от простодушието на Недокоснат цвят.

Вождът яхна коня си и потегли. През целия път до влака яздеше в галоп. Когато най-после пристигна, скочи на земята и се хвърли към частните купета. Като не бе сигурен кое от тях е на Адам, той отвори една от вратите и влезе.

— Къде си? — извика той. Разбра, че тук нямаше никой и се насочи към другото купе.

За негово огромно съжаление то също бе празно. Изкушаваше се да потроши всичко пред себе си и после да го подпали, но успя да спре тази мисъл навреме. Почувства, че ще бъде по-добре да направи това по-после. Гневът му ставаше неконтролируем. И искаше да го запази такъв до късно, когато щеше да сграбчи Адам в ръцете си.

Имаше нужда да успокои сърцето си от болката на дъщеря си и реши, че ще е най-добре да открие някое високо място, на което ще може да се моли за закрила.

Трябваше да поразмишлява за това къде бе сбъркал като баща или какво можеше да направи отгук нататък, за да може съдбата да не му обръща повече гръб.

Никога преди не се бе чувствал толкова безпомощен. Неговата единствена благословия, както винаги, бе неговата жена — Леонида. Тя винаги го поддържаше. И винаги щеше да го прави. Тя бе негово минало, настояще и бъдеще. В нея той щеше да намери самотата, от която се нуждаеше. И вместо да отиде да се моли сам в планините, по-добре бе да се върне при нея.

И Мъдреца отново яхна коня си и потегли. Но този път съвсем бавно и с наведена глава.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

*Когато нея я няма,
аз не както преди намирам наслада!*
Джордж Литълтън

Изтощена до смърт, тъй като бе спирала само колкото да си разкваси устата в реките и да преглътне малко от храната, Стефани приближаваше селото на Бегача.

Тя не бе го виждала от момента, в който той препусна в бесен галоп от Каньон де Чели. Твърдо реши да го накара да я изслуша. След като изостави Адам, тя следваше една-единствена посока: селото на навахите. Белия индианец щеше да е пристигнал там преди нея и трябваше да го принуди да я изслуша. Ако се наложеше — дори и с насочен пистолет.

С треперещи пръсти попипа оръжието в кобура. Стефани обичаше Бегача. Не можеше да го изгуби така бързо, още повече, че виновник за това беше нейният брат с жестоките си интриги.

Главата ѝ клюмаше. Беше ѝ изключително трудно да стои будна, въпреки че все още възприятията ѝ не я изоставяха напълно. Тя усещаше как навсякъде, където минеше, наставаше гробна тишина и наизлезлите от хоганите си хора я гледаха така, сякаш виждаха призрак.

Стефани не се бе къпала от два дни, косата ѝ разбъркано падаше върху лицето. Като прокара език по изсъхналите си устни, усети само прахоляк и солена пот. Дори можеше да помирише потта по блузата си.

Бе направо комично, че се осмеляваше да дойде при Бегача в такова състояние. И то при положение, че най-много от всичко желаше да му даде да разбере, че приема любовта му. За миг дори се усъмни, че който и да е мъж щеше да я погледне такава, камо ли да ѝ се обясни в любов.

Но ако той наистина я обичаше, както я бе уверявал толкова пъти, щеше да забрави външния ѝ вид и лъжите на Адам и да я вземе в обятията си.

— Още малко — прошепна тя сама на себе си, след като видя, че хоганът на Бегача не е чак толкова далеч.

Погледна встрани и почувства как стомахът ѝ се свива, като видя, че от хогана на Недокоснат цвят излязоха Мъдреца и Леонида.

Въпреки мъглата, през която гледаха уморените ѝ очи, Стефани бе достатъчно близо, за да забележи, че Леонида плаче. Страните ѝ бяха зачервени, а очите — подпухнали.

Стефани уплашено потрепери, като видя яростта в погледа на Мъдреца, и се зачуди на какво ли се дължи. Нима я мразеше толкова много, че се разгневяваше само щом тя се появеше?

След това усети как сърцето ѝ нервно прескочи. Погледна отново към хогана на Бегача. Той със сигурност бе пристигнал преди нея и им бе съобщил всичко.

И тя отново се уплаши — този път от неизвестността. Дали не ѝ бяха разгневени дотолкова, че да я скалпират? И все пак, защо вождът да е толкова ядосан? Той и без това не искаше да се оженят с Белия индианец.

Не, имаше нещо друго.

След като най-после стигна до Мъдреца и Леонида, Стефани дръпна юздите и трмаво се свлече от коня. Усети как коленете ѝ се подгъват, протегна се към седлото и с помощта на ръцете успя да се изправи.

После замаяно се облегна на коня си и сякаш потъна в дълбок мрак. Пое си дълбоко въздух и в следващия миг падна неподвижна на земята.

— Боже мили! — възкликна Леонида и се втурна към нея. Коленичи до младата жена и положи главата ѝ в скута си. — Стефани! Събуди се, Стефани! Какво има?

И като видя каква ужасяваща гледка представляваше бялата красавица, потръпна. Изглеждаше така, сякаш току-що се връщаше от ада. Леонида бе сигурна, че нещо важно я бе довело тук, но какво точно, не знаеше.

Приблужи и Мъдреца. Погледна я с въздишка, после я сграбчи със здравите си ръце и я отнесе в хогана на Бегача.

Леонида го последва. „Денят бе един на милион“ — мислеше си тя все по-разтревожено. Първо Ястреб ги изненада със снаха. След това неприятностите с дъщеря им, които едва ли щяха да свършат скоро. А сега и това? Тя се отчайваше все повече. Въпреки че Стефани не бе член на семейството, самият факт, че пристигна в това състояние, означаваше, че я бе водила съдбата.

А причина за това не можеше да не е Бегача.

Тя наля вода в един леген, взе кърпа и седна на леглото, а през това време Мъдреца вече бе разкопчал двете горни копчета на ризата на Стефани, за да ѝ бъде по-лесно да диша.

Леонида нежно започна да мие лицето на припадналата.

— Чудя се къде ли е била? Изглежда така, сякаш е пропътувала много мили и не е имала време нито да спи, нито да се храни нормално — и тя погледна мъжа си. — А ти какво мислиш? Не намираш ли всичко това за твърде странно? Стефани не прилича на човек, който се държи неразумно.

— Сигурен съм, че има нещо общо с големия ни син — отвърна вождът и се настани удобно до огъня. След това започна да слага дърва на решетката, като ги нареждаше така, че да бъде най-лесно да се възпламенят. — Само се надявам, че синът ни е добре. Тя може да ни носи новини...

— За Бегача? — Леонида довърши изречението вместо мъжа си. Пусна кърпата във водата и отиде при него. Коленичи и нежно докосна бузата му. — Скъпи, възможно ли е да е дошла да ни каже, че нашият син има някакви неприятности? Не можа да ни каже нищо, преди да припадне. — Леонида закри лицето си с ръце. — О, господи, дано не е така! — промълви тя. — Ако нещо се е случило с момчето ни...

— Татко? Майко? — през вратата влезе именно Бегача — също така разчорлен и разпуснат като Стефани.

Леонида скочи на крака и изтича до него. Прегърна го поривисто.

— Благодаря ти, Господи — извика тя. — Мислех си, че нещо ти се е случило.

Навахът погледна над рамото ѝ. Като забеляза Стефани, смръщи вежди. Въпреки че ѝ бе сърдит и наранен от измамите ѝ, той се разтревожи, като я видя да лежи така бледа и неподвижна. Дрехите и косата ѝ изглеждаха така, сякаш току-що се бе измъкнала от жестока битка.

И все пак той трябваше да се държи настрана. През ума му за пореден път преминаваха думите на Адам. Тази жена бе лъжкия. Измамница. И той въобще не можеше да мисли как се чувства тя.

Но тя бе тук. Бе го изпреварила, тъй като той се спира, за да поговори с Великата Невидима Сила. В противен случай отдавна щеше да е намерил спокойствие между стените на своя свещен хоган.

— Какво прави тя тук? — попита най-накрая той, като се освободи от прегръдките на майка си.

— Не съм сигурна, че знам! — каза Леонида и погледна разтревожено към мъжа си. Той все още не бе погледнал към Бегача. Без да мига, наблюдаваше как огънят набира сила и хвърля топла, златиста светлина.

— Какво ѝ се е случило? — попита отново Бегача и се приближи към леглото. Надвеси се над нея и като че ли остра стрела прободеше сърцето му. Безпомощна и нещастна, тя му се стори съвсем невинна. И без значение какво научи за нея, му бе трудно да устои на порива на сърцето си.

Но през ума му за сетен път преминаха думите на Адам и навахът само са застоя над Стефани, без да предприеме нищо друго.

Леонида дойде при него и го хвана под ръка.

— Но скъпи, ти изглеждаш така, сякаш си пропътувал същия път като нея. Не си спомням да съм те виждала небръснат от детските ти години. Не знаеш ли, че брадата ти е набола? Косата ти е разчорлена и одухана от вятъра. Дрехите ти са мръсни. Къде си ходил? Сигурно не си отсъствал толкова дълго само за да търсиш Ястреб.

— Ходих до Каньон де Чели и обратно — отвърна Бегача глухо и монотонно. — Това е и маршрутът на Стефани.

Мъдреца погледна строго през рамо, после бавно се изправи.

— Отишла е с фотоапарата си до свещените обиталища на нашите прадеди? — попита той и се намръщи.

— Да — кимна Бегача. — Точно там намерих нея и Адам.

— И ти им нареди да се махнат оттам? — и Мъдреца погледна изпитателно сина си.

— Да! — отвърна той. — Освен това счупих апарата и плаките.

Вождът се усмихна, видимо доволен.

— Добре си сторил, синко!

— Значи затова е дошла в селото ни? — намеси се Леонида и отново коленичи до Стефани и избърса с мокрия влажен парцал челото ѝ. — Защото ти се е разсърдила? И това я е накарало да препуска така бясно дотук? Не разбирам. Със сигурност е можела да ти каже какво мисли и когато сте се видели в каньона. Защо ѝ е трябвало да идва дотук? Да повтори думите си?

— Ние приказвахме и за други неща. Не само за фотография — каза Бегача и се отдалечи. Изхлузи ризата през главата си и я хвърли на земята. Сграбчи една кърпа и се упъти към вратата. — Отивам на реката! Ще се изкъпя и обръсна. Ако се събуди, ѝ кажете да си тръгва! Не искам никога повече да говоря с нея.

Мъдреца му се усмихна и кимна. Леонида намръщено изглежда сина си. После погледна съпруга си.

— Между тази жена тук и нашия син има още доста неща за доизясняване — каза тя.

Гласовете бяха разбудили Стефани. Тя разтърка очите си, премигна, после се повдигна на лакът и се огледа неразбираемо около себе си.

— Къде се намирам? — запита се тя, но след малко Мъдреца влезе в полезрението ѝ и тя разтревожено подскочи.

След това забеляза наведената над нея Леонида, с кърпа в едната си ръка и смесени чувства в очите.

— Как съм попаднала тук? — попита Стефани и предпазливо се огледа.

— Припадна — отговори ѝ Леонида и пусна кърпата отново в легена. Изправи се и го изнесе навън. Спря се и си пое нервно дъх. Разкъсваше се от противоречия за това как да се държи със Стефани. Искаше ѝ се нещата между нея и Бегача да потръгнат. Върна се вътре и пак коленичи до леглото. — Ще ти донеса малко храна, за да се подкрепиш и да можеш отново да ходиш. Мисля, че трябва да си вървиш, Стефани. Бегача ти е ужасно разгневен. Даже се съмнявам, че и да останеш, ще говори с теб.

— Значи той е тук? — попита Стефани и пусна краката си на земята. Отново я обхвана слабост и тя се отпусна на леглото, дишайки тежко.

— Ще се върна с яхнията — каза Леонида и излезе. Тогава над Стефани се надвеси Мъдреца.

— Искам да се нахраниш и след това веднага да си тръгнеш — нареди ѝ направо той. — Ти и брат ти донесохте само неприятности на народа ми. И особено на моя син. Той си позволи да се влюби в теб. А сега ще му се наложи да се научи как да излезе от това състояние, тъй като ти далеч не го заслужаваш.

— Освен ходенето ми до Каньон де Чели не съм направила нищо лошо — започна умолително Стефани. — И съм невинна за всичко друго, което Адам е наговорил по мой адрес. Адам е лъжец. И аз го презирам. Моля те да ми вярваш, като ти казвам, че намеренията ми към Бегача и твоя народ са искрени и почтени. Моля те, дай ми шанс да го докажа!

— Моят син не би се разгневил на никого до такава степен, ако нямаше основателна причина за това — отговори ѝ спокойно Мъдреца. — Така че говори с него.

Когато той си тръгна, Стефани се почувства напълно изтощена. Леонида ѝ донесе голяма купа овча яхния, тя стръвно се нахвърли върху нея. Не забравяше и прясното козе мляко, така че Леонида едва смогваше да напълни чашата.

С възвръщането на силите ѝ се върна и желанието ѝ да говори с Бегача. Стефани скоро стана от леглото.

Леонида се отстри. Тя изпитваше силно желание да ѝ каже, че се прекланя пред независимостта ѝ, но запази чувствата за себе си. Между Стефани и сина ѝ се бе образувала пропаст и никой нямаше право да се меси, особено пък тя като майка.

— Искам да ти благодаря за грижите — нежно ѝ каза Стефани. — Аз съвсем не съм такава, за каквато ме мислите. Брат ми ме е наклеветил. Той е излъгал Бегача. Но сега не мога да ти обясня всичко. Твърде е сложно. — Стефани направи пауза, после добави: — Но искам да знаеш, че обичам от все сърце вашия син и никога не бих направила нещо, с което да го нараня. Най-малко пък бих се преструвала, че изпитвам чувства към него, за да помогна на Адам да осъществи планове си. Не се налага да помогна на Адам да осъществи планове си. Но се налага да убедя Бегача, че това е така — завърши Стефани с прекъсващ от вълнение глас.

— Ще го намериш долу при реката — каза ѝ Леонида. — Трябва вече да се е изкъпал.

Тя съчувстваше на Стефани. Инстинктът ѝ подсказа, че младата жена бе искрена, а Адам само я бе използвал.

„Този позорен Адам — помисли си Леонида. — Той бе толкова мило дете, а се е превърнал в измамник и срамен мъж.“

Забравила изцапаните си дрехи и неприятна миризма, Стефани прегърна Леонида, после изтича навън. На крачка от входа се блъсна в Бегача.

Погледна го и прочете пълно презрение в погледа му. Това я накара да се почувствува като разкъсана на милион малки частици.

Но дори и това не можеше да я разубеди да се откаже от това, което бе намислила. Той трябваше да разбере. Трябваше да ѝ повярва.

— Моля те, помисли разумно — започна тя и внезапно подскочи, тъй като Бегача изглежда бе решил да я прегази по пътя си към хогана.

Стефани се обърна в почуда, после отново се отдръпна. Навахът бе излязъл на вратата и я гледаше намръщено.

— Не искам нито да те слушам, нито да те виждам отново — заяви ѝ той направо. — И независимо какво ще ми кажеш, аз не ще променя решението си. Така че повече не ми губи времето!

— Бегачо... моля те — започна Стефани и протегна умолително ръцете си към него. — Адам те е излъгал. Защо не можеш да разбереш? Направил го е нарочно, за да ни раздели. И успя. Искал е да ме намразиш. — Очите ѝ се насълзиха. — Аз винаги ще те обичам — завърши тя.

Той само я гледаше презрително сякаш бе най-нисше животно.

— Качвай се на коня си и се махни от селото ми — изсъска той през зъби. — И никога не помисляй да се върнеш! А ако Адам отново покаже лъжливото си лице насам...

— Спри! Спри! — внезапно изпищя Стефани. — Ще си тръгна. Само те моля да не бъдеш толкова разгневен. В това състояние ти не си способен да размишляваш правилно. Грещиш, като ме мразиш. Ако се довериш на чувствата си и прецениш думите на Адам със сърцето и душата си, ще разбереш, че си направил грешка, като си ме отпратил. — И тя избърса сълзите си с опакото на ръката си. — Аз ще те чакам, скъпи — промълви вместо сбогуване. — Без значение колко дълго ще трябва да го правя, аз ще те чакам!

Стефани се обърна, отиде до коня си и скочи на седлото. Без да поглежда назад, тя се отдалечи от селото.

Почувства горчив вкус в устата си при мисълта за Адам и за неприятностите, които ѝ причини. Тя не бе човек, който мразеше лесно, но в този момент омразата към брат ѝ представляваше изгарящо сърцето ѝ отвращение. С цялото си същество изпитваше погнуса от него. Все някак той трябваше да си плати.

И тя щеше да намери начин да го накара.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

*Бързо седмиците отминават
годините са кратки, а любовта
разцъфва и увяхва като цвете.*
Едуард Роуланд Сил

Стефани се събуди изведнъж. Нещо разтърси релсите и купето почти подскочи. Като се надигна на лакът, тя разбра, че причината е силен взрив. Дори и в момента продължаваше да чува нови серии експлозии.

— Какво става, за бога? — запита се тя шепнешком, докато бързо ставаше от леглото. Приблужи се до прозореца и видя отблясъците на голям огън недалеч. Експлозия. „Нещо беше взривено“ — отговори си сама и мислено проследи къде точно можеше да бъде огънят. Бързо разбра, че беше около мястото, където линията на влака правеше завой, за да влезе в Галъп. Неприятна мисъл мина през главата ѝ. За момент затаи дъх.

Новата отбивка на линията! Някой я беше взривил!

Можеше да е и по-лошо. Ако това бяха релсите на новия влак, за момента той пътуваше само до Галъп. Там трасето свършваше.

Някой похлопа на вратата и това откъсна погледа ѝ от заревото. Знаеше, че най-вероятно и Адам беше събуден от взрива и затова идваше сега при нея, за да се увери, че тя е добре и е разбрала какво е станало. При мисълта, че ще трябва да го види, тя се вбеси. Независимо от причината, той нямаше право да я безпокои по това време. Отвън едва беше започнало да се зазорява. Заради него тя загуби единствения мъж, когото беше способна да обича. Затова беше казала на Адам, че не иска да го вижда.

Въздъхна тежко, защото знаеше, че той щеше да чука, докато му се отвори. Стана и дръпна рязко вратата.

— Адам, чух експлозията и видях огъня, затова веднага излизам и отивам там. Искам да разбера причината и дали някой не е пострадал. — Тя изстреля бързо всичко това, за да се отърве от него. — Смятам също да взема и фотоапарата и техниката със себе си — поне това, което е останало от нея. Сега ме остави. Не е нужно да идваш с мен. — И тя затръшна вратата пред лицето му. Знаеше, че му е казала всичко, за което той можеше да попита, и не очакваше да я безпокои повече тази сутрин. Забеляза глупавия му и притеснен поглед и това ѝ показа, че той е разбрал чувствата ѝ. Обеща си, че никога повече няма да се повлияе от момчешката му невинност. Още преди доста време тя осъзна, че това е само преструване и имаше за цел да задоволи собствените му желания.

Въпреки че все още беше леко схваната и уморена от дългата езда и неприятностите с Бегача, Стефани бързо облече нова риза и нахлузи ботушите. Среса си косата и сложи заредения малък пистолет на кръста. Където беше станала експлозия, несъмнено се криеше и някаква опасност. Всичките взривове по железопътните линии бяха преднамерени.

Светкавична мисъл мина през съзнанието ѝ и тя усети как я побиха тръпки: „Навахите мразеха линията и се бореха срещу нея. Тя се спря за момент, преди да влезе в тъмната стаичка. Изведнъж пребледня: «Господи, само дано това не е Мъдреца или някой от хората му!» С толкова много неща трябваше да се справят, а сега, ако си имаха проблеми и със закона, щеше да им бъде твърде трудно.“

Стефани се отърси от този страх, бързо взе това, което щеше да ѝ трябва, и излезе навън, където прекрасната зора разцъфваше. Само едно нещо разваляше сутрешната красота — миризмата на изгоряло и черният пушек откъм влака показваха, че огънят още гори.

— Може би целият влак гори — каза си тя, докато слагаше нещата си на гърба на мулето. Снощи беше твърде уморена, за да сваля седлото и юздите от коня си и затова сега той я чакаше готов за езда. Стефани не обърна никакво внимание на Адам, който дотича бързо, като в движение си слагаше ризата.

— Хей, почакай малко, сестричке! — извика той след нея, когато тя зави с коня си и се отдалечи. — По дяволите, Стефани, сега не е време да ми се сърдиш. Трябва двамата да разследваме това там! — Той се метна на собствения си кон и бързо я настигна. — Виж много

съжаливам за това, което сторих, но аз го направих за твое добро. Ти заслужаваш някой по-добър от Бегача. Вкъщи ще можеш да си избереш мъж. Някой сериозен човек, Стефани, и достоен за теб, а не такъв, който ще си играе на индианци през целия живот.

До този момент Стефани упорито не му обръщаше внимание, но последното, което той каза, я жегна болезнено и тя извърна глава към Адам. В очите ѝ се четеше гняв, но тя не каза нищо. Той не заслужаваше нищо. Извиненията му сега нямаха никаква стойност. Приказките му можеха да имат някакво значение само ако той отидеше и кажеше на Бегача, че е излъгал. Тя обаче познаваше Адам добре и знаеше, че той не би се унижил да го стори. Сега ѝ се извиняваше само защото искаше нещо от нея. Изглежда, ще си остане завинаги хлапето, което не може без кака.

Стефани смушка коня и препусна напред, съсредоточила мислите си върху това, което се беше случило на линията. Когато стигна достатъчно близко, видя, че целият влак беше пострадал от експлозията. Вагоните още горяха и се бяха наблъскали така, че в момента приличаха на цепеници в огнище.

Едно нещо все пак я накара да въздъхне с облекчение: влакът се намираще на самия край на трасето, извън Галъп. По това време сигурно нямаше никой в него. Е, поне този, който е заложил динамита — защото взривът беше от динамит — се е погрижил да няма човешки жертви.

Отново мислите ѝ закръжиха около Мъдреца и омразата му към железопътните линии, но тя тръсна глава, за да се отърве от тези предположения. Не искаше да смята, че вождът беше отговорен за всичко това. Но изведнъж друга мисъл проряза съзнанието ѝ: Бегача. При разследването той лесно можеше да бъде обвинен. Доста хора знаеха, че мрази Адам — защо пък да не бъде обвинен, че е взривил влака?

— О, не! — прошепна тя, защото се сети и за друго — твърде много бяха и онези, които видяха Бегача да участва в кавгата в „Голямата палатка“. Това също можеше да се използва срещу него.

Стефани не искаше да мисли, дори не искаше да предположи, че експлозията е негово отмъщение. Затова тя съсредоточи цялото си внимание върху снимките, които трябваше да направи при разрушения влак. Щеше да ги брани с цената на живота си, така че никой шериф

или съдия да не може да се докопа до тях. Щеше да направи снимките и после бързо да се върне при влака си. Там щеше да ги прояви и после да ги скрие.

Адам я настигна с коня си и се изравниха. Слязоха от седлата почти едновременно. Въпреки че Стефани не можеше да понеса близостта му, не каза нищо, когато той ѝ нагласи триножника и се отдръпна, за да не пречи на снимането.

Тя се стараеше да не обръща внимание на тълпите, които идваха от Галъп пеша или на кон, за да видят потрошения влак. Усещаше как те се събираха наоколо и ги обграждаха. Можеше да ги види през гъстия пушек и от другата страна на влака.

Смяташе да направи само още няколко снимки и после да се измъкне бързо отгук и да се прибере в купето си.

— Доста пръчки динамит са отишли, за да се направи такава поразия — каза Адам достатъчно силно, за да може да се чуе гласът му и се огледа леко усмихнат, доволен от това, че доста хора се обърнаха към него. Сложи ръце на гърба си и като продължи да изучава пораженията по влака, каза също така високо: — Чудя се как проклетите индианци са се докопали до динамит? — След това погледна предпазливо Стефани, а тя му хвърли ядосан поглед, но отново се зае с работата си и тъй като вече не го гледаше, Адам продължи: — Най-вероятно са го откраднали от складовете на строителните работници — каза Адам доста по-високо, като осъзна, че някои са се приближили не само за да гледат как работи Стефани, а и за да го слушат. Той потърка с пръсти брадичката си и продължи: — Чудя се кой ли индианец е направил това — каза той, като видя шерифа, който си пробиваше път с лакти през тълпата. — Дали е бил Бегача? Или Мъдреца? Може пък и непокорният му син Ястреб. С една такава постъпка той ще стане герой за своите хора. Това би му помогнало да си закачи още едно перо. Стефани чу достатъчно и се обърна рязко към Адам:

— Ще млъкнеш ли най-последно? — извика тя, а очите ѝ блестяха от гняв. — Как можеш да мразиш навахите толкова много? Преди да дойдем в Аризона, говореше с уважение за тях, а Бегача беше най-добрият ти приятел. Сега обвиняваш и него, и брат му?!

Изведнъж тя забеляза шерифа, който приближаваше насам, и усети, че стомахът ѝ се сви. Тогава хвана Адам за ръката и забързано,

шепнешком му каза:

— Помогни ми да си събера и натоваря нещата. Адам, побързай! Помогни ми! Не искам шерифът да ми конфискува негативите.

Макар и с нежелание, Адам ѝ помогна. Докато се отдалечаваше с коня си тя усети, че ѝ прилява, тъй като още чуваше злобните приказки на Адам срещу Ястреб. Олекна ѝ, когато чу, че шерифът иска още доказателства, че индианците са причинили експлозията, а тя знаеше, че Адам ги няма.

Пое дълбоко въздух и препусна в галоп. Беше направила доста снимки и знаеше, че в „Санта Фе“ ще са ѝ благодарни да ги имат, когато започнат разследването си.

Но изведнъж тя осъзна, че всичко е пусто и празно. Усещането за триумф вече го нямаше. Струваше ѝ се, че значимото в живота ѝ е изчезнало.

Без Бегача нищо друго нямаше значение.

Ястреб седна и се загледа в Танцуваща в облаците, която поднасяше закуската на майка му и баща му. Усмихна ѝ се щастливо, докато му подаваше една паница с царевична каша. Преди още да беше се събудил, тя вече беше станала, приготвила храната и сложила кафето да заври. Каза му, че това не е само да го изненада и да се покаже като добра съпруга. Искаше с тази първа закуска, след като тя и Ястреб бяха вече семейство, да направи впечатление на родителите му. Така тя им благодареше и за щедрия подарък, който бе получила за първата си брачна нощ. Бегача и Недокоснат цвят също бяха поканени. Тя обаче не се чувстваше добре и се отказа, може би заради това и брат ѝ също не дойде.

— Ти наистина си се постарала твърде много. Не е било необходимо чак толкова — каза Леонида, като се усмихна на Танцуваща в облаците, когато младата жена седна до съпруга си на бялата овча кожа до огнището. — За да приготвиш всичко това, ти би трябвало да си станала преди изгрев-слънце.

— Беше ми много приятно да приготвя тази изненада за моите нови родители — отвърна с искряща усмивка Танцуваща с облаците.

— Беше чудесна — каза Леонида. — Благодаря ти, скъпа.

— Танцуваща с облаците, храната е много добра — отбеляза Ястреб, като си вземаше парче сирене. То първо беше стопено, после нарязано и накрая опечено, така че сега приличаше на нападали сухи листа. — Майка ти, изглежда, те е научила много добре на изкуството да готвиш.

— Уке-хе благодари на своя съпруг — отвърна младата жена, като скромно сведе поглед. Все още не се чувстваше достатъчно спокойно и естествено сред тези все пак нови за нея хора. Притесняваше я най-много присъствието на Мъдреца, затова тя само побутваше храната в чинията си, без да я опитва. Надяваше се, че след като веднъж тя и Ястреб прекараха известно време в собствената си шатра, нещата щяха да се оправят. Тогава може би вождът щеше да одобри избора на съпруга на своя син и щеше да я приеме. Все пак тя с нищо не беше заслужила неговото пълно мълчание.

Усетил, че Танцуващата с облаците е напрегната и притеснена, Ястреб погледна баща си. Намръщи се, когато видя, че Мъдреца беше все още така сериозен, както и вчера, когато разбра за сватбата на сина си. Одобрението на баща му беше много по-важно за него, отколкото това на майка му.

— Мъдрецо? — обади се Леонида и сложи ръката си върху тази на своя съпруг. — Скъпи, не мислиш ли, че храната беше много добре приготвена? Нали синът ни си е намерил жена, която да готви прекрасно? Знаеш колко обича добре сготвено ядене.

Вождът отхапа още веднъж от хляба, а после остави чинията до себе си на овчата кожа и погледна Ястреб. Беше чакал достатъчно, за да му напомни какво трябваше да направи тази сутрин, а и всяка следваща, преди да е завършил образованието си.

— Сине, ти трябваше да заминеш за училището рано тази сутрин — най-после каза Мъдреца. — Още преди три дни трябваше да си там. Сега ще ти се наложи да се трудиш много по-усърдно, за да наваксаш това, което си изтървал, докато си търсеше жена.

Леонида се стресна и почти изтърва лъжицата си, когато синът ѝ внезапно скочи на крака, а чинията му падна на земята.

— Училище? — попита той, като гледаше невярващо към баща си. — Аз нямам намерение да ходя на училище нито днес, нито когато и да било повече. Сега моето задължение е жена ми! Не книгите!

Мъдреца се изправи бавно и като застана срещу Ястреб, сложи ръце на раменете му.

— Сине, жена ти няма нищо общо с това. Аз, твоят баща, бях решил още преди много време, че ти ще завършиш образованието си докрай. И аз няма да променя решението си!

— Аз вече съм женен — каза Ястреб, като се стараеше да не прекрочва границата на благоприличието. — Аз съм мъж — той видимо потръпна. — Само децата ходят на училище.

— Да, ти си мъж — отвърна бащата меко. — Но ти ще бъдеш много по-добър мъж, след като завършиш образованието си. — Той отпусна ръцете си и посочи към вратата. — Ако тръгнеш сега, ще имаш време да стигнеш.

Очите на Ястреб се разшириха. Знаеше, че всеки по-нататъшен спор щеше само да доведе до по-лоши последствия, а и не искаше повече да изглежда като глупак пред съпругата си. Не можеше да повярва, че това, което беше направил, остана без ефект, фактът, че беше вече женен, не означаваше нищо за баща му.

Погледна надолу към Танцуваща с облаците и знаеше с цялото си същество, че не съжалява за сватбата си с нея. Макар че беше планирал женитбата да бъде идеална, ето че сега имаше проблеми. Танцуваща с облаците беше всичко на този свят за него.

Тя се усмихна меко и хвана ръцете му.

— Съпруже, има нещо, за което искам да те помоля — каза тихо тя.

— Какво е то? — попита Ястреб, като се вглеждаше в очите ѝ и откриваше толкова много любов в дълбините им.

— Ти скоро ще тръгваш за училище — започна тя, като зениците ѝ се разширяваха, докато го гледаше.

— Така изглежда — отвърна ѝ той, а гласът му показва колко неприятно му беше това.

— Вземи ме с тебе — каза тя бързо. — Моят баща никога не би ми разрешил. Той не ми даваше такива възможности. Дори не ми позволяваше да излизам от селото без придружители. Много пъти съм мечтала да ходя на училище, да се уча от книгите. Моля те! Ще ме вземеш ли със себе си? Бихме могли да учим заедно.

Внезапно настъпи абсолютна тишина в шатрата.

След това Ястреб се засмя малко неестествено, а после се почувства щастлив. Не можеше да повярва на обратите, които събитията вземаха. Изведнъж, толкова бързо той осъзна смисъла да ходи на училище — жена му. През нейните очи той видя необходимостта от образованието. Щеше да бъде невероятно чудесно да учат заедно.

Ястреб се усмихна на Танцуваща с облаците и каза:

— Днес ти ще отидеш на училище със своя съпруг. — Той се усмихна на баща си, когато тя го хвана за ръката щастлива.

— Ще отида да приготвя два коня — каза Мъдреца, а очите му играеха весело.

След като той излезе, Леонида прегърна сина си, а после и Танцуваща с облаците.

— Тази сутрин ти направи чудо със сина ми и успя да спечелиш съпруга ми — каза ѝ тя тихо.

Младата жена също прегърна Леонида, доволна, че най-после са я приели и че имаше възможност да учи. Струваше ѝ се, че сватбата ѝ с Ястреб е най-доброто, което беше свършила през целия си живот.

Скоро двамата вече яздеха далеч от селото, като се смееха и говореха весело за това, което трябваше да стане днес. Той ѝ обясняваше всекидневието в училище и правилата там. Искаше да сподели с жена си толкова много неща, които дълго време беше таил в себе си. Повече не се замисли колко много мразеше училището. Вече всичко беше съвсем различно, щом тя бе с него. Те яздеха по пътя, като ту препускаха в шеметен галоп, ту намаляваха до съвсем бавен ход, за да могат да говорят отново.

Изведнъж настана напрегнато мълчание, когато видяха, че към тях се приближава група ездаци, а слънцето проблясваше по дулата на пушките им. Не им остана време дори да се почудят кои бяха тези бели, защото те бързо направиха стегнат кръг около двамата.

— Кои сте вие? — попита Ястреб предпазливо, като се колебаеше дали има смисъл да пресегне към пушката си. — Какво искате от нас? Пуснете ни да минем. Аз и жена ми отиваме на училище и не желаем да закъсняваме.

— Няма да ходиш на никакво училище днес, индианецо — каза един от мъжете — арестуван си.

Танцуваща с облаците пребледня. Ястреб като мълния усети как устата му изведнъж пресъхва.

— Арестуван? За какво? В какво ме обвинявате?

Огледа мъжете един по един и предположи, че са полицейски отряд. Разпозна един-двама от форт Дифайънс. Беше ги виждал и преди в такива групи. Но те обикновено преследваха дезертъори или бели престъпници. Ястреб като мълния не беше нито от едните, нито от другите. Изведнъж обаче стомахът му се сви, когато се сети за петнайсетте откраднати коня, които използва като подарък за сватбата.

Спомни си също, че Деймън Стаут беше подал оплакване за изчезнали коне. Не бяха обаче само тези петнайсет, но и другите, които бяха откраднати през нощта, когато баща му организира нападението.

Един от мъжете наоколо приближи и сложи белезници на китките му.

— За какво си бил виновен ли, индианец? Нека видим сега — каза той, като приближи грозното си лице пред очите на Ястреб. — Обвинен си в конекрадство, а после и в саботиране на влак. Сигурно доста си се озорил, докато отмъкнеш толкова динамит.

— Влак? — отвърна Ястреб, като повдигна вежди. — Динамит? Не знам нищо за това. Нищо.

— А така, сега ще имаш и обвинение за лъжа — каза белият, като сви рамене.

Танцуваща с облаците приближи коня си до този на своя съпруг и каза разплакано:

— Те не могат да те отведат! Моля те, кажи ми, че няма да те отведат.

Когато обърна очите си към нея, той разбра, че не може да ѝ даде думите, които тя искаше, за да опровергае това, което ставаше. Самият той не намираще логиката. Освен факта, че беше от навахите. За белите винаги беше лесно да прехвърлят вината върху тях.

— Красива госпожице, хващайте обратно пътя за вкъщи — каза един от мъжете, като плесна с ръка коня ѝ — или иначе и вие ще се окажете в незавидното положение на съпруга си. — Мъжът сви брадичката си и попита: — Кога си взе жена, Ястреб като мълния? Мислех, че си само ученик.

Трябваше да положи неимоверни усилия, за да не отвърне нещо рязко или да не се нахвърли върху тези мъже дори и с белезници на

ръцете си. Знаеше обаче, че това само щеше да навреди.

След това една мисъл мина през съзнанието му. Доказателство! Той можеше неоспоримо да докаже, че предната нощ не е бил край влака.

— Каза, че някакъв влак бил взривен снощи? — попита съвсем предпазливо, колкото да се увери.

— Тъхъ, и ти си свършил тая шибана работа — отвърна един от мъжете. — Там още се вдига пушек.

— В такъв случай не можете да ме арестувате за това престъпление — каза Ястреб и гордо вдигна глава. — Цяла нощ съм бил с Танцуваща с облаците.

Когато онзи мъж удари коня ѝ, тя само се беше отдръпнала на няколко крачки и оттам гледаше тъжно към съпруга си.

Един от белите се наведе към лицето на Ястреб и му каза:

— Мислиш ли, че ние ще приемем думите на една съпруга от навахите за доказателство? Или пък това, което би казал всеки от племето ти в случая? Вие всичките можете да си приказвате колкото искате, но ние можем да ви кажем само да се връщате в шатрите си — там, където ви е мястото.

Танцуваща в облаците се разтресе от ридания. Ястреб я погледна, като се чувстваше безкрайно унижен и напълно безпомощен.

— Добре, хайде да вървим, няма какво повече да чакаме — каза водачът на отряда. Завъртя коня си в посока към форт Дифайънс. — Ще го заведем във форта. Ще постои няколко дни там в карцера, а после ще го прехвърлим в по-голям затвор в Галъп. Скоро ще присъстваме и на обесване.

Един друг взе юздите на коня на индианеца и го поведе напред.

Ястреб погледна през рамо към Танцуваща с облаците и извика:

— Много съжалявам. Но ти си върви вкъщи! Кажи на родителите ми какво стана и стой при тях, докато всичко се изясни и оправи.

Тя избърса сълзите от лицето си и обърна коня в посоката, откъдето беше дошла. Това, което тъкмо се беше случило, ѝ изглеждаше невероятно. Струваше ѝ се, че всеки момент тя ще се събуди, за да открие, че всичко е било само един кошмар. Как беше възможно да спечели всичко, което желаше, за една нощ и да го загуби на следващия ден?

Загледа се известно време след Ястреб, докато групата се отдалечаваше по посока на слънцето. После се обърна напред и събра смелост да тръгне. Трябваше да намери помощ за съпруга си: Мъдреца или може би дори Бегача — братът на мъжа ѝ. Те бяха отговорът на въпроса ѝ. Те щяха да спасят Ястреб.

Надеждата се зароди в нея и тя пришпори коня си в галоп. Чувстваше се невероятно самотна. Никога преди не беше изпитвала такова усещане за самота. Баща ѝ не го допускаше. Чувстваше се уязвима не само защото никой не я придружаваше, но и затова, че беше без оръжие да се защитава, ако се наложи.

Вдигна лице към небесата и зашепна молитва към Великата Невидима Сила. Молеше се мъжът ѝ да не бъде следващата жертва на злите бели.

Стори ѝ се, че някаква нежна ръка леко докосна бузата ѝ и реши, че това е отговор на молитвата ѝ. Помоли се още веднъж на Великата Невидима Сила:

— Моля те, върни ми съпруга бързо! — изрече тя с мъка, като потискаше риданията, които напиреха в гърлото ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

*Сърцето, което истински е обичало,
Никога не забравя след кого е тичало.*
Томас Муур

Когато Стефани с облекчение стигна до собствения си вагон в съзнанието ѝ още бяха живи картините от горящия влак. Това, което я притесняваше обаче, беше върху кого щеше да падне вината за този саботаж.

Тя зави с коня си и спря доста озадачена. Когато си тръгна, Адам все още беше там и на висок глас изказваше мнението си кой можеше да е виновен. В момента обаче конят му беше вече завързан тук. В същото време до него имаше още един и Стефани се чудеше на кого ли би могъл да принадлежи.

Как ли пък Адам е успял да се прибере преди нея?

Висок смях идващ от вагона на Адам през полуотворения прозорец привлече вниманието ѝ. Тя погледна натам и видя силуетите на двама души, които изглежда все още не знаеха за пристигането ѝ. Тя леко се смъкна от седлото и безшумно се приближи до прозореца. Усети как стомахът ѝ се сви, когато чу гласа на Деймън и това, за което се говореше — унищожения влак.

Колкото повече слушаше, толкова повече ѝ приляваше, докато разбираше как стояха нещата. Тя се наклони напред, а ръцете ѝ бяха свити в юмруци, когато ги чу да се смеят на това как са направили мръсно на навахите чрез саботаж.

— Адам, всичко мина без проблем — чу тя Деймън да казва. — Не беше никак трудно да се заложи и взриви динамита, без да бъде видян, който и да е. Ще бъде интересно да видим как навахите ще се опитват да се измъкнат от тази каша — продължи Деймън. — Струваше ми се, че ще трябва да чакам цял живот, за да ги видя как ще

си получат заслуженото. Те са напълно безполезна тълпа. Овчари — най-нисшата форма на човешко същество. Проклетите им овце изяждат всичката трева, като не оставят нищо за говедата.

— Преброй ги — каза Адам. — Провери да не съм сбъркал. Трябва да са хиляда, нали така се бяхме разбрали. Мислиш ли, че наистина са достатъчно за риска, който си поел при взривяването?

— О, нямаше никакъв риск — каза Деймън през смях. — Беше чисто удоволствие. Даже по-голямо, отколкото да си легнеш с жена. Няма смисъл да броя парите, Адам. Вярвам ти.

— Все пак, увери се — продължи да настоява Адам с угоднически глас. — Не искам да дойдеш след време и да кажеш, че съм те излъгал.

— Приятелите не се лъжат. Сега предполагам, че най-добре ще е да си тръгвам вече. Няма да е полезно и за двама ни, ако ни видят заедно. Може да привлечем вниманието върху себе си, вместо върху навахите.

— Опитах всичко, за да накарам шерифа да арестува Ястреб — каза Адам, — но той изглежда не разбираше от дума. Смятам, че ще е чудесно да изпрати хора в резервата на навахите. Колкото до мене, мисля, че трябва да арестува цялото племе. Ха. Да не би да излезе, че са приятели. Най-вече с Мъдреца. Той май не ме хареса още от първия път, когато ни видя със Стефани да слизаме от влака.

— Къде е Стефани сега? — попита Деймън с подозрение. — Трябва да сме сигурни, че тя никога няма да разбере, кой е взривил влака. Бих се хванал на бас, че тя ще застане на страната на навахите и срещу теб.

— Стефани? — повтори Адам и замислено потърка брадичката си. После леко пребледня. — По дяволите Деймън. Тя тръгна от мястото преди мен. Аз минах по прекия път, който ти ми посочи, но тя трябваше вече да е тук.

— Добре, тогава аз тръгвам — каза Деймън и си сложи шапката.

Адам отиде с него до вратата, огледа се предпазливо навън, а после го изпрати до конете.

— Предполагам, че нещо я е забавило по пътя. Но какво ли може да я задържа? — каза Адам, като нервно разроши косата си, докато се взираше в далечината.

— Не се тревожи за нея — каза Деймън, като се метна на седлото. — Поне докато не знае плановете ни, какво може да направи?

— Да, какво може да направи тя? — повтори Адам. Помаха за довиждане на Деймън и после бавно се прибра. Не знаеше нищо за мулето зад вагоните, което Стефани беше оставила там заедно с фотографската си техника, докато се върнеше, след като предупредеше навахите за гадните планове, които крояха Деймън и брат й.

Като се радваше на предстоящата си победа над навахите, Адам отиде до барчето и си наля малко уиски. Вдигна чашата във въздуха и каза с ироничен жест:

— За Мъдреца, Бегача и цялото проклето племе на навахите. — Вдигна чашата и я изпи наведнъж. После си наля още една и още една.

Стефани яздеше бързо, все още невярваща на това, което чу. Беше отхвърлила близостта на брат си още когато чу какво е казал на Бегача, че го е използвала за свои лични цели. Не й трябваше много време за размисъл, за да реши какво трябва да направи днес. Нямахше да позволи навахите да излязат виновни за това, което бяха направили Деймън Стаут и брат й.

Трябваше да направи всичко, което беше по силите й. Знаеше, че съдът на белите спрямо индианците беше прибързан и суров.

Най-накрая тя стигна до селото на навахите и спря пред шатрата на Бегача. Тя влезе в селото на навахите, като умишлено вдигаше шум, затова Мъдреца излезе от хогана си и я видя точно когато тя влизаше при Бегача. Разбра, че нещо неприятно се е случило и затова я последва и чу това, което тя разказа за влака и за плановете на Деймън и брат й.

Вождът пристъпи безшумно напред и хвана Стефани за рамото. Тя се стресна и се обърна малко изплашено.

— Казваш, че Адам и Деймън са взривили влака и сега искат да обвинят моя народ за това? — попита Мъдреца, а вътре в него се надигаше буря.

— Да, докато бях при пожара, чух брат ми да се опитва да хвърли цялата вина за това върху Ястреб — каза тя, като го гледаше право в очите. — Съжалявам, иска ми се да знаех за това по-рано. Щях да направя всичко, за да го спра.

Бегача взе пушката си и мина край тях, но Мъдреца го хвана за ръката и го попита, като говореше през зъби:

— Къде си се разбързал, сине?

— Да убия Адам — беше съскащият му отговор.

— Не това е начинът да се справиш с човек като него — каза бащата и го пусна.

Стефани приближи Бегача.

— Не, моля те! Недей да правиш нищо прибързано. Властите ще се погрижат за Адам и Деймън, когато разберат истината. Нека отидем до форт Дифайънс. Аз ще разкажа там истината. Адам и Деймън ще бъдат арестувани и съдът ще реши какво да прави с тях.

Очите на наваха се разшириха и сърцето му заби учестено. Дали това беше вярно? Дали Стефани щеше да свидетелства срещу брат си заради навахите? Това не доказваше ли, че беше сбъркал, като повярва на брат й за всичко, което му бе наприказвал — че Стефани искала да го използва и да го излъже. Ако тя толкова уважаваше брат си защо сега беше в шатрата на Бегача, готова да защитава навахите?

— Ти би направила това за моя народ? — попита той.

— Да, за навахите и най-вече за теб. — Гласът й затрепери. — Скъпи, не виждаш ли? Аз бих направила всичко за теб. Дори ще обвиня брат си пред закона. Това не ти ли доказва, че си сбъркал, като си повярвал на приказките на Адам за мен.

Бегача я прегърна.

— Сбърках. Би ли простила тази моя грешка? Трябва да ти се извиня, че се съмнявах в честността и любовта ти към мен.

— Да, прощавам ти — каза Стефани и топли сълзи потекоха по страните й.

Тя се притисна по-плътно до него, когато устните им се сляха в целувка. Безкрайна радост изпълни Стефани, която най-последно отново имаше мъжа, когото обичаше.

Усмихна се на себе си, като си представи колко шокиран щеше да е Адам, щом разбереше, че плановете му са напълно провалени. Той беше помогнал по този начин на Стефани и Бегача да се съберат отново и този път връзката им щеше да бъде много по-здрава. Най-вече щяха да получат уважението на нормалните хора, които ще разберат, че те са жертви на алчността и болните амбиции на хора като Деймън и брат й.

— Трябва незабавно да тръгнем за форт Дифайънс — каза Мъдреца, като прекъсна целувката им.

Когато Стефани се пусна от прегръдката на Бегача и вдигна поглед, вождът се усмихна. Видя, че тя е човек, който е истински и искрено загрижен за народа му. Както беше забелязала Леонида, така и той разбра, че Стефани може да свикне с живота на навахите. Любовта ѝ към сина им беше достатъчно силна, за да я подкрепя, докато свикне с новия начин на живот и с новите хора.

Излязоха заедно навън и докато Мъдреца и Бегача доведат конете, Стефани обясни на Леонида всичко, което беше станало — саботажът на влака, тези, които щяха да бъдат обвинени и измамата на Адам.

— Преди много години аз познавах майката на Адам. Видях, че тя възпитава здрави морални ценности у него — започна Леонида, като гледаше в далечината и сякаш се опитваше да съживи отдавна миналите дни, когато и тя беше между пленниците, взети от съпруга ѝ. — Оpozнах Сали и Адам още по-добре, когато заедно бяхме заложници на Мъдреца. Адам и Бегача станаха много добри приятели. Адам можеше да различава доброто от лошото. Изглежда вече е забравил това, на което го е научила майка му.

— Сали ще бъде жестоко разочарована от него, щом веднъж научи истината — каза Стефани и изведнъж се обърна рязко, като дочу бързо приближаващ се конски тропот.

Сложи ръка пред очите си и тихо измърмори:

— Кой ли е това, Леонида? Някаква млада жена. Язди сама. Движи се доста бързо, сякаш нещо я притеснява.

Леонида също закри с ръка очите си от яркото слънце. Пое дълбоко въздух и уплашено каза с несигурен глас:

— Господи! Това е Танцуваща с облаците — тя преглътна и страх обхвана сърцето ѝ. — Но къде е Ястреб?

Лошо предчувствие премина през Стефани. Спомни си на кого Адам се опитваше да хвърли вината. Последното, което чу, беше, че шерифът не вярвал много, че Ястреб е виновен. Но ако после е размислил и само защото му трябваше изкупителна жертва, е решил да арестува наваха?

От тези мисли ѝ прилоша.

Конят на Танцуваща с облаците спря пред тях. Мъдреца и Бегача дотичаха и ѝ помогнаха да слезе от седлото.

— Брат ми, къде е брат ми — попита Бегача. — Защо не е с теб? Защо не сте заедно на училище?

Младата жена се разплака. Нервно стискаше ръцете зад гърба си.

— Бели мъже ни срещнаха по пътя за училището и арестуваха Ястреб — каза тя обезумяла. — Казаха, че е взривил някакъв влак — гласът ѝ премина в писък. — Какъв влак? Ние не знаехме нищо за никакъв влак. Бяхме в шатрата му цяла нощ. — Тя се обърна към Мъдреца, стисна ръката му и през плач каза: — Вървете във форта и им кажете, че той не е виновен. Страх ме е за него. Знаете, че белите ще се отнасят грубо. Моля ви, идете да го вземете. Те няма да ме послушат, вече им казах, че цяла нощ сме били заедно.

Стефани премести предпазливо погледа си от Мъдреца към Бегача. Видя, че и на двамата лицата са червени. Гневът им я притесняваше. Ако отиде във форт Дифайънс с намерение да освободят Ястреб, можеха дори да бъдат арестувани. И не само за това, че са искали да го освободят, но може и като негови съучастници.

— Ще отидем във форта сега! — каза вождът, като се метна на седлото. — Идвай, Бегачо. Нека съберем нашите смели войни. Белите ще разберат огромната ни сила само по броя ни, когато пристигнем. Те ще трябва да освободят сина ми, иначе — тежко им.

Стефани застана между двата коня и извика на мъжете:

— Недейте! Вие не трябва да правите това! Знаем, че искате да изведете Ястреб от затвора. Но моля ви — не по този начин. Сега сте твърде ядосани, за да говорите с властите там. Също така съм сигурна, че не желаете истински нова война. Нека отида да говоря аз. Надявам се, че ще успея да оправя нещата.

— Аз не съм дете, което се крие от отговорност — отвърна сърдито Мъдреца. — Синът ми е моята отговорност и аз отивам за него!

Стефани грабна юздите на коня му, вдигна гордо глава и посрещна погледа му, без да мигне.

— Чуй ме — започна тя. — Като мисля по-внимателно за всичко това, смятам, че ще е най-добре да отида да говоря сама. Ако вие сте с мен, когато аз отида да свидетелствам срещу брат си, те няма да ми повярват. Ще си помислят, че вие сте ме принудили да го направя. Не

трябва ни най-малко да изглежда, че съм свързана с навахите, за да ми повярват. Искам да ме приемат като сестрата, която не желае да крие грозните тайни на брат си от властите.

Вождът я изгледа, после вдигна очи към Бегача и му кимна. Дватамта слязоха от конете и се отдалечиха малко, за да обсъдят нещата насаме.

Стефани едва дишаше, докато напрегнато очакваше решението. Отпусна леко ръката си и освободи юздите на коня. Беше казала всичко. Ако не се съгласяха, тя не можеше да направи нищо друго, освен да чака дали няма да избухне война между навахите и войниците от форт Дифайънс.

Като си мислеше за Адам и всичко, което той беше й причинил, тя усети как сърцето ѝ се свива от остра болка. Дори се срамуваше от това, че беше част от мечтите му. А те се бяха превърнали в кошмари. Грозни, черни кошмари.

Леонида я потупа леко по ръката и тихо каза:

— Това, което предложи, е най-разумното. Най-вече за сина ми. Съмнявам се, че той ще издържи дълго зад решетките. За него беше трудно дори да стои на чина. А ако му се наложи да прекара дори и една нощ в затвора, това може да го съкруши.

Танцуваща с облаците дойде до Леонида и се хвърли хлипайки в прегръдките ѝ.

— Някой трябва да направи нещо. Горкият Ястреб! Горкият ми съпруг!

Леонида видя учудването в очите на Стефани, когато чу, че Танцуваща с облаците нарича Ястреб свой съпруг.

— Стефани, синът ми вече си има жена — каза тя меко. — Това е скъпата ми дъщеря.

Стефани понечи да каже нещо, но не можа — мъжете се върнаха с мрачни погледи. Бегача се обърна към Стефани и ѝ кимна:

— Върви! Кажете истината на белите мъже там. Аз и баща ми ще те последваме по-късно, за да се уверим, че са ти повярвали и да пазим Ястреб на връщане към селото.

Стефани му се усмихна.

— Благодаря ти, че ми даваш възможност да ти помогна.

После се прегърнаха, погледна към баща му, качи се на коня и тръгна.

Когато след малко Мъдреца и Бегача яхнаха конете си и тръгнаха в друга посока, Леонида сви вежди замислено. Не беше сигурна какви са плановете на бащата и сина, но се надяваше, че те няма да тръгнат веднага към форта. Изглежда, имаше нещо друго, което те възнамеряваха да сторят преди това. Но тя се чудеше какво може да бъде то.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

*Кой ли не може да си спомни
свойта първа среща вечерта,
когато на разходка по полята тъмни,
кълнеше се за първи път в любовта?
Чарлс Суейн*

Изпълнена със смелост, Стефани стигна до форта и влезе в двора. Не обръщаше внимание на погледите на войниците, когато спря коня си пред главната сграда. От задната ѝ страна бяха килиите на тези арестувани, които очакваха скоро да ги прехвърлят в по-големия затвор на Галъп.

Събрала кураж от любовта си, тя не се бави, преди да влезе в сградата. Когато слезе от коня, само хвърли един бърз поглед на огромните дебели стени и дълбоките, преградени с решетки прозорци в тях. Като знаеше колко важно беше да успее в това начинание, тя потръпна. Стомахът ѝ се сви и ѝ призля, като си помисли, че причината за всичко е брат ѝ и че скоро ще трябва да му обърне гръб.

Спомни си за последните няколко години, когато те двамата бяха преживели толкова приятни моменти заедно. Чувствата им един към друг винаги през това време са били напълно искрени. Напоследък обаче, той беше завладян от някаква нереална мечта. Искаше да създаде град, който да носи името му. Тогава тя вече забеляза, че взаимното им разбирателство започва да се разпада. Тя също искаше да има хубава мечта, която да се сбъдне, но не и ако това беше за сметка на някой друг.

В този момент осъзна, че няма да може да изпрати снимките. Не искаше да бъде причина за идването на нови бели хора в земите, които принадлежаха на навахите. С тези мисли в главата Стефани влезе в сградата.

Никой не се опита дори да я спре, защото в очите на войниците тя беше само жена и не представляваше никаква заплаха за когото и да било. Дори малкият пистолет, който висеше на кръста ѝ, не ги накара да я задържат. Те всички ѝ се усмихваха и флиртуваха с поглед. Тези, които бяха с шапки, леко ги повдигнаха в знак на уважение към нея. Други ѝ правеха път с леко закачливо покланяне, докато тя стигна до дъбовата маса, зад която стоеше един едър мъж, облечен в униформа.

Полковник Атли вдигна поглед като видя Стефани, и бутна листите с докладите настрани. Тънките му устни се разтеглиха в угодническа усмивка.

— Не е ли твърде смело, мис, да се разхождате наоколо сама? — попита я той, като сложи лактите си на бюрото и протегна пръсти напред. — Не се ли страхувате от индианци? — Той я огледа от горе до долу и очите му се спряха на едрокалибрения пистолет. После се вгледа в лицето ѝ и я попита, като се подсмиваше: — Не смятате ли, че това не е добро оръжие? Съмнявам се, че с него бихте убили дори заек.

— Не съм дошла тук да обсъждаме качествата на пистолета ми, нито пък се страхувам от индианци. Тук съм поради друга причина — изрече твърдо Стефани, събрала смелост.

— Тъй ли? И каква е тя? — попита я полковник Атли и се наведе напред към нея.

— Да ви кажа, че държите затворен не този, когото трябва. — Стефани усещаше как кръвта ѝ пулсира в слепоочията. Само след момент трябваше да обвини брат си в това, за което Ястреб беше арестуван. Надяваше се, че Сали няма да я намрази за това, но дори и да станеше така, Стефани нямаше друг избор.

— Какво казахте? — попита полковникът заинтересуван и се надигна от облечения с кожа стол. Стана от него и като заобиколи бюрото си, се изправи пред нея. — В момента имам много затворници. За кого да говорим?

Стефани преглътна трудно, но каза:

— Ястреб. — Тя трепна леко и премигна, забелязала изненадата и някакво предупреждение в очите на полковника. — Той не е взривил влака. Напълно съм сигурна, че той е невинен.

— А конете? — измърмори глухо Атли. — Можете ли да заявите със сигурност, че не е откраднал коне от Деймън Стаут?

Стефани пребледня леко, като чу, че има и обвинение за конекрадство. Никога нямаше да забрави онази нощ, когато срещна Бегача и другите навахи с откраднатите коне. Може би дори всичките бяха виновни за това. О, господи! Какво можеше да стори тя при това положение? Реши, че не трябва да се отклонява от темата за влака, да, трябваше да говори само за влака.

— А вие, сър, можете ли да кажете, че сте напълно сигурен във вината му? Ястреб е невинен и вие добре знаете това.

— Защо, по дяволите, ми говорите всичко това? — рязко каза полковник Атли и размаха ядосано ръка. — Той е напълно виновен!

— Грешите! — отвърна му Стефани смело. — Не сте прав!

— Докажете го! — измърмори той и се върна отново зад бюрото си. Вдигна си краката на масата, кръстоса ги и я погледна очакващо. — Има нужда от доказателство.

— Доказателство? — повтори Стефани и се наведе силно напред, като впери поглед в полковника. — Ще бъде ли достатъчно да ви кажа, че собствения ми любим брат е платил на някого да взриви влака, за да хвърли после вината за това върху индианците? Ако разследвате всичко достатъчно внимателно, сигурна съм, че ще се убедите, че брат ми има пръст и в обвинението срещу Ястреб. — Тя въздъхна и дръпна ръцете си от бюрото, където се беше опряла. Погледът ѝ се поколеба за момент и тя каза почти разплакана: — Никога не бих обвинила в подобно нещо собствения си брат, освен ако не съм напълно сигурна.

— Досега не ми се беше случвало подобно нещо — каза полковник Атли, като търсеше с поглед очите на Стефани. — Кажи ми как се казва брат ти.

— Адам — отвърна тя, но ѝ беше трудно да повярва, че това се случва в действителност. — Адам Джоунс. Преди няколко дни пристигнахме с влака по частната линия. А този, на когото брат ми е платил, сигурна съм, че много добре го познавате. Деймън Стаут.

Полковникът присви очи. Измести се в края на стола си, а пръстите му побеляха, като стисна облегалката.

— Деймън? Деймън Стаут? Естествено, че го познавам много добре. Твърде често идва тук с едно или друго оплакване.

— И всичките са от навахите, нали? — каза Стефани, а очите ѝ пламнаха от яд заради този зъл и подъл човек. — Не са ли всичките му оплаквания от Мъдреца, Бегача и Ястреб?

— Да, така е — отвърна полковникът. Лявата му буза се изду от тютюна, който дъвчеше. — Вече ни е дошло до гуша от него тук. Но сега ми се струва, че е трябвало да обръщам по-голямо внимание на това, което казваше той. Изглежда, знае за навахите много повече неща от мен.

— Как можете да говорите така след всичко, което ви казах? — попита го Стефани, като усети как търпението ѝ се изчерпва. Наведе се напред и каза в лицето му: — Вие нямате доказателство за нищо. Аз обаче имам. Чух брат ми и Деймън да се смеят за това, което са направили. А какво доказателство имате вие? Кажете ми? Имате ли някакъв сериозен аргумент срещу Ястреб?

— Не, не съвсем — отвърна полковникът, като се размърда нервно на стола си. — Но аз ще разбера достатъчно, за да обеся този проклет индианец.

— Не можете да държите някого арестуван, без да имате доказателство за вината му — каза Стефани и усети как челюстите ѝ се стягат. — Настоявам да освободите Ястреб.

— Вас пък кой ви направи такъв експерт по закона? — отвърна ѝ Атли.

— Знам, че брат ми и Деймън са виновни за експлозията — отговори тя остро. — Защо, за бога, ще казвам това за моя брат, ако то не е вярно? Бих направила всичко възможно, за да докажа, че той не е сторил такова нещо. Но не мога. Чух го да се смее за това заедно с Деймън. Знам, че Адам му е платил хиляда долара, за да свърши работата. Не е ли това достатъчно? Трябва да понеса цялата грозота на деянието на брат си и защо? Не можете ли да проумеете, че това, което ви казвам, е самата истина. Защо ми е да петня честта на семейството си?

— Всичко, което изприказвахте, звучи правдиво — каза полковник Атли, като изплю сок от тютюневите листа, които дъвчеше, в плювалника до бюрото си. — Също така си спомням и че някой ми каза за един, който се навъртал около горящия влак и непрекъснато разправял, че това е работа на индианците. Било доста очебийно, че той се опитвал да хвърли вината за саботажа върху навахите.

— Бях там — отвърна Стефани спокойно. — Чух го. Беше брат ми Адам. Сега вярвате ли ми? Ще пуснете ли Ястреб да си отиде? Аз ще поема отговорността за него.

Полковникът стана от стола си, обиколи бюрото, застана очи в очи със Стефани и като ѝ се усмихваше малко глупаво, я попита:

— Какъв е за тебе този индианец, между другото? Да не би да ти е някакъв... а? Спала ли си вече с него?

Стефани изтръпна. Знаеше, че този човек търси цялата истина защо тя е толкова упорита в настояването си да бъде освободен Ястреб. Ако разбереше, че тя смята да се омъжи за брат му, всичко, за което беше спорила досега, щеше да отиде на вятъра. Той щеше да си помисли, че тя не е напълно искрена и нямаше да повярва на нищо за Адам, дори то да беше истина.

— Е? — попита Атли.

Стефани усещаше гърлото си пресъхнало, като го погледна със суров поглед.

— Съвсем сигурно е, че не бих спала с този човек — отвърна тя меко. — Той вече е женен — тя се приближи още повече към полковника. — И вие знаете това. Танцуваща с облаците е била с него, когато сте го арестували.

Агли сви рамене, върна се до стола си и отново се отпусна в него.

— Вече си изгубих достатъчно време с вас — каза ѝ той, като я погледна безчувствено. — Ще се радвам, ако изчезнете оттук — той повдигна вежди въпросително. — Името ви? Ще ми трябва името ви. А също така ще уведомя хората си да не ви допускат тук отново.

— Стефани Хелгън — отвърна тя с нисък глас. — Но, сър, единственият начин, по който ще напусна форта, е насила. — Тя му се усмихна сладко. — И не смятам, че вие ще искате това, нали? Проявена грубост срещу жена, която е дошла да говори в защита на един невинен човек, може да ви се отрази зле на поста. Не мислите ли?

— Не е доказано, че е невинен — смотолени полковник Атли.

— Преди края на днешния ден той трябва вече да е свободен! — каза Стефани решително, като беше сложила ръцете на гърдите си. — Няма да мръдна оттук, докато не направите това, което трябва.

Полковникът отново изплю сока от тютюна, който дъвчеше. Отвори някаква голяма тетрадка и започна да пише, без въобще да ѝ обръща внимание, сякаш я нямаше.

Стефани го гледаше със суровост, която никога не предполагаше, че притежава. Не знаеше колко време ще издържи с този опърничав човек, но се надяваше да излезе по-упорита.

Бегача се загледа във вагона на Адам, докато двамата с Мъдреца слязоха от конете. Взе пушката си от кобура ѝ на седлото, а баща му извади голям ловджийски нож от канията си.

Размениха по един поглед, кимнаха си в знак на разбирателство и тихо се качиха на стълбите.

Когато застанаха пред вратата на Адам, Бегача бавно натисна бравата. Заедно влязоха в полутъмното помещение.

Все пак имаше достатъчно светлина, за да успеят да видят Адам — проснат по очи на леглото си. Той хъркаше шумно. Вътре се усещаше силна миризма на алкохол. Адам беше мъртво пиян. Доказателствата бяха в изпразнената бутилка и чашата на пода, а и в силното му хъркане.

— Забелязвам — каза с усмивка Мъдреца, — че има твърде много огнена вода в него.

Бегача се наведе над Адам и като го хвана за ризата, го дръпна рязко от леглото. Държеше го здраво, докато се събуждаше, а щом той отвори очи, веднага пролича уплахата му от тази неочаквана среща.

— Бегачо? — каза Адам, в очите му имаше нещо диво. — Мъдрецо? Какво правите тук? — Опита се да се измъкне от хватката на наваха, но безуспешно. — Пуснете ме! Чувате ли? Настоявам да ме пуснете!

— Аа, ти смееш да настояваш? — попита го Бегача през зъби. — Искаш да те пусна?

Той свали ръцете си от него и се засмя на себе си, но видя самодоволното изражение в очите на Адам.

— Е добре, а това повече ли ще ти хареса, вместо да те държа? — каза индианецът, като неочаквано стовари юмрука си в лицето му. Адам се смъкна на земята след удара. Бегача сложи ръце на кръста си, като стоеше изправен пред него, и му изръмжа: — Ставай, мръсен подлецо! Ставай сам, иначе ще трябва аз да те вдигна и после пак да те смъкна долу.

Главата на Адам се въртеше от удара. Той разтърка челюстта си и усети кръвта, която се стичаше от разбития му нос и цепнатата устна.

— Защо правиш всичко това? — попита той умоляващо, като вдигна уплашен поглед.

— Не ми се преструвай на невинен! — каза Мъдреца, наведе се и го вдигна на крака. — Ти си виновен за това, че по-малкият ми син е зад решетките. Но ти ще поправиш тази грешка. Веднага.

— Не разбирам за какво точно говорите — отвърна Адам, като се дръпна от тях двамата.

Бегача го настигна само с една крачка. Удари го отново, като този път направо го подхвърли назад.

После отиде до него и като стъпи на гърдите му, каза:

— Ако ти е скъп животът, ще дойдеш с нас до форт Дифайънс. Там ще повториш историята, която сестра ти вече трябва да им е казала — за това, че си платил на Деймън Стаут да взриви влака и после вината да падне върху навахите.

Мислите на Адам бяха доста объркани, защото чу да се споменава Стефани.

— Какво каза за Стефани? — попита той с мъка, като се опитваше да отмести крака му. — Да съм повторел историята?

— В момента тя трябва вече да е във форта и да им разказва какво си направил — каза Мъдреца, като се наведе на едно коляно до Адам. Хвана го за косата и го дръпна. — Нейното познанство с навахите не са лъжите, мръсен подъл братко!

— О, не, боже! — прошепна Адам.

Бегача свали крака си, обут в мокасин, от гърдите на Адам. Усмихна се, когато баща му вдигна отново белия на крака. Тогава опря дулото на пушката си в тялото му и каза спокойно:

— Ще тръгваш ли с нас или да стрелям?

— Толкова бързо ли забравяш дружбата ни от едно време? — каза умоляващо Адам, като очите му бяха приковани в оръжието.

— Ти първи я забрави — отвърна му навахът и го натисна силно с цевта.

— Добре, добре. Идвам — каза Адам, а челото му беше обляно в пот. — Само насочи това някъде в друга посока.

Бегача бавно измести пушката встрани, но все пак не напълно:

— Излизай навън, вземай си коня и заминавай за форт Дифайънс! — каза той бавно и отчетливо. — И недей да опитваш нищо, Адам. Тази пушка ще бъде насочена в гърба ти през цялото време.

Адам бързо излезе навън и нервно се метна на коня. Хвърли по един поглед и на двамата и каза заядливо:

— Веднъж да стигнем до форта, там ще ти вземат пушката и ще станеш за смях.

— Ти ще си този, на когото ще се смеят, но само ако те пуснат да излезеш от форта. Повече никога няма да можеш да яздиш сам през земите на навахите. Още първия път, когато те забележим, ще умреш. Дори и да не е от моята пушка, то от оръжието на някой друг навах. Може би собствената ти сестра ще дръпне спусъка, за да прекрати мизерния ти живот.

Адам пребледня, извърна поглед и се отдалечи, добре разбрал предупреждението, както и че всичките му мечти са били разрушени в момента, в който влакът е бил взривен по негова заповед.

Сълзи напиреха в очите му. Когато образът на Стефани се появи в съзнанието му, той не изпита никаква омраза към нея за това, което беше направила, а само съжаление, че беше станал причина да му обърне гръб.

Индианците яздеха зад Адам. Когато стигнаха до форта, известиха войниците с пушката. Един от тях дойде на кон и я взе грубо.

Бегача не се противи. Достатъчно беше, че Адам вече бе във форта и щеше да каже истината. Иначе щеше да умре по-късно, сам, без да знае кога.

Всички бяха въведени в кабинета на полковник Атли, където Стефани все още стоеше пред бюрото му. При влизането им тя се обърна и погледът ѝ срещна този на Адам. Разкъсваше се от противоречиви чувства. Болеше я, защото някога бяха толкова близки, но не го съжаляваше. Тя погледна Бегача и се усмихна. Той ѝ отговори. Двамата с баща му знаеха, че тя няма да може сама да освободи Ястреб. В този суров мъжки свят думата на една жена нямаше особена тежест. Затова и бяха тръгнали по друг път, когато тя се насочи към форта. Знаеха, че трябва да доведат Адам сами, за да признае.

Стефани се дръпна настрана, за да може полковник Атли да ги огледа добре.

— Не е необходимо да ми казвате нищо — измърмори полковникът глухо. — Довели сте този човек, за да го размените с Ястреб?

— Тук сме само защото Адам е виновен, а брат ми е невинен — каза Бегача, като погледна към Адам.

— Адам, какво можеш да кажеш за свое оправдание? — попита полковникът, като тупаше с пръсти по масата.

— Трябва да освободите Ястреб — каза Адам, уплашен за собствения си живот, ако не кажеше истината. — Аз съм този, чието място е в затвора — гласът му трепереше. — Аз и Деймън Стаут. Двамата направихме това.

За момент настъпи тежка тишина. Полковникът стана от стола си, заобиколи бюрото и като застана лице в лице с Адам, го попита:

— Осъзнаваш ли какво казваш? Правиш ли това, защото се страхуваш за живота си? Бил ли си насилван да дойдеш тук?

— Да, страхувам се за живота си — каза Адам, като преглътна шумно. — Но това, което казвам, е самата истина. Платих на Деймън да взриви влака. Съжалявам, не трябваше да го правя. Какво друго мога да кажа?

След това всичко стана много бързо. Адам беше отведен и скоро Ястреб беше освободен. Усмехнат, той прегърна всички — първо баща си, после брат си и накрая Стефани.

— Ти си свободен, сине — каза Мъдреца и се обърна към Стефани, като нежно я хвана за раменете. — Благодарение на теб синът ми е на свобода. Как мога да ти се отблагодаря за това?

— Като ме приемеш в семейството си и в твоя народ като жената, която скоро ще е съпруга на по-големия ти син — отвърна Стефани, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Много съжалявам за болката, която брат ми ви причини, както и за това, което аз ви сторих. Искам да знаете, че никога повече няма да донеса фотоапарат при хората ви. Дори смятам да унищожа всички снимки, направени по вашите земи. Надявам се, че тези неща доказват близостта и любовта, които изпитвам към вас — към сина ти и към твоя народ.

— Доказват! — Мъдреца се засмя. — Бяла жена, днешният ден беше най-голямото доказателство. — Той я придърпа в прегръдката си и каза: — Ще говоря със семейството си и моя народ. Ще им кажа колко горещо искам да станеш част от живота на моя син. Бегача ще е щастлив да те има за своя жена.

Стефани също го прегърна и се обърна към Бегача, но застина на мястото си. Той беше застанал пред решетките, зад които беше Адам, и

му говореше. Когато се вслуша, тя потръпна.

— Адам, не само сестра ти ще е щастлива, че се отърва от теб, но и Недокоснат цвят.

Адам се засмя пресилено, но отвърна заядливо, като се чувстваше на сигурно място зад решетките.

— Добре си поиграх с тях двете, не мислиш ли? Колкото до Недокоснат цвят, аз я будалках от самото начало — похвали се той. — Надявах се, че близостта ми с нея може да доведе до някакво разбирателство между мен и навахите, за да мога по-късно да построя собствения си град спокойно. Никога не съм обичал сестра ти. Търсех само изгодата, която тя щеше да ми донесе.

Под грубите думи обаче се криеше горчивата истина: сърцето му още кървеше, като си спомняше за онези времена, когато бе открил прекрасната душа на Недокоснат цвят. Той още я обичаше, но никога повече нямаше да може да се радва на близостта ѝ.

Изпълнен с гняв, Бегача го сграбчи и го придърпа по-близо към решетките:

— Ако въобще някога те пуснат на свобода, съветвам те да внимаваш много. Аз сам ще те откроя и тогава ще умреш.

При тези думи пот изби по челото на Адам от страх.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

*Ще те обичам както ярките звезди,
които светят в нощната тъма,
и любовта им става все по-силна,
щом те забравят своята тъга.*
Р. В. Реймонд

Пристигането в селото на навахите бе чествано като празник. Стефани яздеше до Бегача, а Мъдреца и Ястреб бяха пред тях горди и свободни. Всички ликуваха, приемайки поздравите на събралото се множество.

Стефани си помисли, че мълвата сигурно се бе разпространила веднага след като тръгна към затвора, където бе хвърлен Ястреб. Но се запита колко ли от хората в племето знаеха изобщо кой бе отговорен. Не знаеше дали това топло посрещане се дължеше на факта, че те не бяха разбрали за вината на Адам, или знаеха, че тя, доведената му сестра, се бе опълчила срещу него и бе застанала на страната на Ястреб.

Стефани бе завладяна от радостта, изписана на всяко лице. Всички бяха заразени от нея. В сърцето си почувства как я обзема спокойствие.

Чувстваше се много щастлива, въпреки че бе изминало твърде малко време от мига, в който тя се сбогува с миналото си. За нея сега бе важно приемането ѝ в племето на навахите.

Стефани се усмихна, като видя как Танцуваща с облаците се затича към Ястреб. Нещо трепна в сърцето ѝ, гледайки как индианецът пое в ръце съпругата си и я завъртя под звуците на щастливия ѝ смях.

Стефани изтри сълзите на радост в ъгълчетата на очите си и се усмихна топло на Леонида, когато я забеляза да се измъква от тълпата,

за да посрещне Мъдреца, който приближаваше с коня. Той също я видя, скочи от коня си и прегърна Леонида.

— Бях чул да се казва, че ако някой търпеливо чака достатъчно, нещата винаги си отиват на мястото — каза Бегача, хващайки юздата на коня на Стефани. Той слезе и отиде към нея, като протегна ръцете си да ѝ помогне да стъпи на земята. — Ти си причината нещата да бъдат отново такива каквито бяха. Скоро ти ще се присъединиш към мен и моите хора за „Церемонията на пътищата“ и тогава равновесието в живота на племето ми ще бъде възстановено.

Стефани скочи от коня и се озова в ръцете на Белия индианец. Той я прегърна през талията и я придърпа към себе си. Очите им се срещнаха и тя каза:

— Скъпи, никога не съм чувала за „Церемония на пътищата“.

— Същността на културата на навахите е поддържането на Хозбо, понятие, което отговаря в общи линии на английската дума „хармония“ — отговори навахът, като не свалеше очи от нея. — Всяка неправилна постъпка на наваха може да наруши деликатното равновесие между доброто и злото във вселената на нашето племе и да донесе нещастие на този, който го е направил. — Двата започнаха да си пробиват път през тълпата. — За да се възстанови отново разрушеният ред в нашето село, ние използваме „Церемонията на пътищата“. Всеки път има различни правила и е толкова сложен, че човек рядко успява да я извърши повече от два пъти в живота си. Всеки път е една отделна система на познания и свойства, които изискват понякога цели девет дни, прекарани в молитви или песни, които са свързани с историята на навахите. Тогава се възстановява и хармонията.

— Звучи толкова интересно — възкликна Стефани и в следващия миг трепна, тъй като през тълпата видя Недокоснат цвят да стои самотна на прага на хогана си.

Стефани можеше само да гадае колко от това, което се бе случило, знаеше Недокоснат цвят и дали бе разбрала за участието на Адам в извършеното престъпление.

Стефани се отврати при спомена за думите на Адам в затвора относно Недокоснат цвят. Колко подигравателно и цинично той бе казал, че никога не е обичал нежната девойка от племето на навахите.

— Бегачо, не е ли по-добре някой от семейството да каже на Недокоснат цвят какво се случи днес, преди тя да разбере всичко от някой, който няма да бъде толкова внимателен и тактичен. Кой знае как ще реагира? Много съм загрижена за нея. Мисля, че трябва да ѝ се каже. Как смяташ, скъпи? — погледна го Стефани.

Думите на Адам все още звучаха в ушите на Бегача. Те бяха обзели мисълта му и не даваха покой. Сърцето му се сви, виждайки сестра си да стои толкова самотна и изоставена на прага на вигвама си. Сигурно бе, че е чула достатъчно, за да е толкова тъжна. Омразата на Бегача към Адам избухна отново — по-силна от всякога, но засега той трябваше да я потисне. В момента най-важното бе да успокои сестра си.

— Нека отидем заедно и да обясним всичко на Недокоснат цвят — каза той и двамата, все още прегърнати, се отклониха от пътя си.

Когато приближиха, момичето само наведе глава и изчезна във вътрешността на хогана. Стефани и Бегача се спогледаха тревожно и последваха младата индианка вътре.

Бялата жена погледна към прекрасните одеяла, които покриваха стените. Те бяха целите изпъстрени с изкусно направени рисунки от историята на навахите. Недокоснат цвят бе седнала на стана и ловките ѝ пръсти превръщаха преждата в ново чудесно одеяло.

Бегача отиде до огнището и коленичи до сестра си:

— Недокоснат цвят, разбирам защо не се радваш заедно с другите. Ти мислиш, че си загубила повече, отколкото си спечелила, нали? — Той хвана нежно ръката на сестра си, като я накара да спре да тъче и да го погледне. — Чисто цвете, Адам не е човек, за когото си струва да се скърби — успокои я той. — Той е безполезна, интригантстваща и лъжовна душа. След време, мила сестричке, ще видиш, че друг мъж ще открадне сърцето ти. Но моля те, не чакай чак до тогава, за да покажеш прекрасната си усмивка. Усмхни ми се още сега.

— Казваш, че усмивката ми е прекрасна — най-накрая отвърна сестра му с треперещ глас. Тя протегна ръката си така, че Бегача да види как пръстите ѝ бяха започнали да се изкривяват. — Виждаш ли нещо прекрасно в ръката ми? — след това се обърна с гръб към него и повдигна косата си така, че да се открие гърбицата ѝ. — Виждаш ли нещо прекрасно в гърба ми? — тихо промълви тя и очите ѝ бяха пълни

със сълзи. — Никой вече няма да ме поиска — ридаеше индианката. — Дори Адам не ме желае, а само се преструваше.

Погледът на наваха стана стоманен. В него се четеше нарастващ гняв.

— Защо казваш това? — полита той с нисък глас. Не можеше да проумее как сестра му би могла да знае за истинските чувства на Адам към нея. Само неколцина бяха чули признанието му. Бегача знаеше също, че нито баща му, нито Стефани биха могли да й кажат досега.

Тогава оставаше само едно нещо и ако подозрението му се оправдаеше, той не бе сигурен, че ще може да се въздържа да не се върне и да убие Адам, като спести на белите съдебната процедура.

Очите на Недокоснат цвят бяха пълни със сълзи. Тя наведе глава и заплака толкова силно, че тялото ѝ се тресеше.

— Адам ми каза колко съм грозна. Как може да бъде толкова жесток? — ридаеше тя.

Стефани прехапа долната си устна, безмълвна и потресена от жестокостта на доведения си брат към индианката. Дълбоко в себе си започваше да се чувства виновна за всичко това. Въпреки че тя не беше причина за мъката на Недокоснат цвят, самият факт, че бе придружила Адам до Аризона, я караше да се чувства виновна. Ако Стефани бе разубедила брат си да не идва тук, всички тези ридания и сълзи щяха да бъдат спестени на момичето.

— Той... той ти каза? — попита Бегача с внезапно сух глас. — Той не само те нарани с тези лъжи, но той се опита да унищожи цялото племе на навахите, като плати да бъде взривен един влак, така че после да посочи нас за виновни.

— Как съм могла да обичам този човек? — простена Недокоснат цвят.

Навахът нежно ѝ каза:

— Сестричке, трябва да забравим Адам. Той не заслужава сълзите, които рониш.

— Тези сълзи не са за него, а за детето, което нося в утробата си. То е на Адам — каза Недокоснат цвят, като сложи ръка на корема си.

Бегача и Стефани размениха бързи погледи, а след това индианецът хвана нежно ръката на сестра си и я погали.

— Дете — каза благо той, — това е твоето дете Недокоснат цвят. То ще бъде обгърнато с любов и никога не трябва да научава какъв е

бил баща му, защото ще знае каква си ти — неговата майка. Какво повече би могло да иска едно дете, след като има теб?

— Нуждая се да остана сама за известно време — промълви Недокоснат цвят, като се изправи. — Моля те, не ме следвай, мой голям братко. Сега е време майката и детето да останат сами с Великата Невидима Сила.

Бегача трябваше да използва цялата си воля да не последва Недокоснат цвят. Тя оседла коня си и когато брат ѝ чу тропотът да се отдалечава, затвори очи и изрече тиха, спокойна молитва за благополучието на сестра си. Стефани стоеше пред него.

— Бегачо, мислиш ли, че трябва да я последваш?

— Ба-до-тано. Не. Тя отива да потърси утеха от Великия дух и трябва да направи това сама — каза той и като обви с ръка кръста на младата жена, я изведе от хогана на Недокоснат цвят. Стигнаха неговата шатра. Огънят хвърляше леки отблясъци по стените, а яденето тихо къкреше в едно голямо гърне над жарта. Навахът хвана ръцете на Стефани и я привлече към себе си. Погледна я в очите. — Бях се отчаял, че никога няма да ни се отдаде случай да останем сами — прошепна той и се наведе да я целуне нежно по устните, — но ето ни сами. Можеш ли да измислиш по какъв начин да го отпразнуваме?

— А ти, скъпи, какво би предложил?

— Аз съм гладен.

Стефани хвърли бърз поглед към гърнето над огъня.

— Да те нахраня ли? — попита предизвикателно тя.

— Да — дрезгаво отвърна той, докато ръцете му нетърпеливо се справяха с копчетата на блузата ѝ.

Когато навахът свали блузата, Стефани се усмихна прелъстително:

— Скъпи, ще трябва да те храня съблечена, така ли? — от устните ѝ се отрони тихо стенание, когато той се наведе и прекара език около едно от зърната ѝ.

Ти задоволяваш различен глад от този за храна — гальовно изрече той, като ръцете му се спускаха от талията надолу към бедрата.

— А ти ще задоволиш ли моя глад? — попита тя, като мъркаше, докато той продължи да я разсъблича. Накрая хвърли ботушките ѝ настрана.

— Скоро ще разбереш.

Бегача я хвана с две ръце, повдигна я и я отнесе на леглото.

Когато се изпъна разсъблечена по гръб, тя погледна към Бегача. Сърцето ѝ затупа по-бързо при гледката на събличащия се мъж. Внезапно изпита някакво угрисение за щастие, което сега споделяше с мъжа на мечтите си, докато Недокоснат цвят си нямаше никого.

А детето? Какво трябваше да бъде отношението ѝ към детето? Може би за Недокоснат цвят то бе един вид благословия, тъй като то можеше да е единственото същество, с което да сподели живота си оттук нататък.

Стефани прогони мислите си, тръсна глава и се отдаде на удоволствието, което изпитваше, докосвайки Бегача. Той легна върху нея, давайки ѝ топлината на своето тяло. С коляното си раздалечи краката ѝ, така че тя да може да почувства как мъжествеността му си пробива път точно там, където тя изгаряше от желание.

Той я целуна, а устата му бе толкова гореща, властна и прекрасна, че Стефани бе завладяна от дива страст. Обгърна го с ръце през врата, като по този начин го привлече още по-здраво към себе си. След това притисна гърдите си към неговите, наслаждавайки се на мускулестото му тяло.

Когато проникна в нея, тя го обви с крака и склучи глезените си около него. Тазът ѝ се движеше ритмично като на ездач. Заливаха я вълни от екстаз, които се увеличаваха и разпръсваха по цялото ѝ тяло.

Когато той се спусна с устни надолу и започна да обхожда гърдите ѝ с език, тя задържа дъха си, страхувайки се, че ако вдиша, ще развали магията от нежната, топяща се енергия, която се разливаше навсякъде по тялото ѝ.

Когато очите им се срещнаха, двамата усетиха приближаването на екстаза. Въздухът бе напоен с неизбежността на крайното удоволствие.

— Бе толкова отдавна — простена Стефани и прокара пръсти през гъстата си тъмна коса.

Бегача отново впи устни в нейните. Езиците им се срещнаха и опознаваха бавно, докато ръцете му търсеха гърдите ѝ, които се стоплиха под пръстите му. Палците му стискаха и мачкаха розовите ѝ набъбнали зърна, докато устата му я изследваше, оставяйки я без дъх.

Бегача чувства как тялото му се напрегна и как дълбоко в него се появи някакъв трепет, който се засилваше все повече и повече заедно с целувките, които ставаха все по-невъздържани и необуздани.

Той я хвана с ръце и я притисна към себе си, желаещ я жадно, докато отпиваше нектара от устните ѝ. Все по-бързите движения разпалиха огън в него и той почувства как една дива и сладостна вълна го изпълва целия. Ръцете му хванаха заоблени ѝ полукулба и я привлече към себе си, като я изпълни цялата с пулсиращата си мъжественост.

Стоновете започнаха да се изтръгват и от него и той почувства, че след миг ще настъпи мигът, който ще му донесе истинско блаженство.

Изчака за момент, опирайки бузата си до едната ѝ гръд, пое дълбоко дъх и тогава влезе за последен път дълбоко в нея, колкото винаги би желал да бъде. Държеше я здраво, докато телата им се извиваха и търкаха, а удоволствието ги заливаше и те се чувстваха като едно същество, една душа и сърце.

Стефани се притисна към него. Мина с език по врата му, целуна го и му прошепна:

— Искам да споделям това с теб всеки ден от живота си.

Той погледна надолу към нея и нежно обхвана главата ѝ с две ръце.

— Осъзнаваш ли какво казваш? — попита той. — Осъзнаваш ли от какво се отказваш?

— Скъпи Бегачо, аз ще спечеля всичко, което искам, само ако се омъжа за теб. Не го ли знаеш? Ти, само ти си моята страст — леко се усмихна младата жена.

— А страстта ти към фотографията? — попита я Бегача, търсейки по-скоро с очите си, отколкото с въпроса си истината.

— Понякога ни се налага да направим избор — отвърна Стефани и го погали по бузата. — Мисля, че аз направих своя.

— А камерата и оборудването?

— Не след дълго те ще принадлежат на друг.

— И ти можеш да се откажеш от това толкова лесно?

— Те ли са това, за което живея?! — възкликна Стефани.

— Надявам се, че не — промълви той.

— Обичам те, скъпи. Доброволно се отказвам от миналото си заради теб.

Той я погледна развеселено:

— Изглеждаш твърде независима, за да направиш това.

— Да, аз съм независима — каза Стефани, когато той слезе от нея и легна наблизо. — Именно моята независима логика направи избора, а той е — да се омъжа за теб и да бъда съпруга. Това ще е бъдещето ми и аз го избрах, защото го искам.

— Има само две неща, които помрачават щастието ми в момента — каза Бегача, галейки косите ѝ.

— Недокоснат цвят — мрачно промълви Стефани. — Нейната трагична връзка с Адам. — И като помълча малко, добави мъчително: — И малкият Джими.

— Да, Недокоснат цвят и малкият Джими — повтори механично Бегача, гледайки с празен поглед надолу към огъня.

Недокоснат цвят стигна до скала, която рязко свършваше и под нея се откриваше пропаст, дълбока около сто крачки. Някога тук бе минавала река, но сега само едно малко поточе ромолеше между валчестите камъни, разпръснати навсякъде. Индианката дръпна юздата и слезе. Завърза коня на едно ниско конопено стебло и седна до поточето.

Наведе глава към водата и се взря в отражението си, а след това яростно и без контрол започна да бие с малките си юмручета по водата. Сякаш искаше да изтрие образа си, но вместо това само успя да разплиска водата и образът ѝ изглеждаше дори по-зле в малките вълнички, които го накъсваха и изкривяваха.

— Мразя те! — изкрещя тя на отражението си. — Защо въобще си била родена?

Гърмящи звуци, точно зад нея, които тя добре познаваше, я накараха внезапно да се екове от страх. Когато се обърна да види къде би могла да бъде гърмящата змия, тя изпищя, тъй като влечугото се насочи мълниеносно към нея и заби отровния си зъб в един от глезените ѝ.

— Е-до-тано. Не — изпищя тя, докато змията се отдалечи в праха така бързо, както я бе нападнала. — Аз наистина не го исках. Не искам да умра!

Индианката се хвана за пулсиращия си крак. Вълна от слабост премина през тялото ѝ и тя започна да се гърчи на земята.

Затворените ѝ очи се отвориха за момент и замъгленото ѝ зрение видя ръка, която се протегна към нея.

Вдигната от две здрави ръце, тя се усмихна, тъй като разпозна човекът, който бе дошъл да я спаси. Тя бе благодарна, че цветът на кожата му беше като нейната. След като се влюби в Адам, тя някак си бе успяла да забрави този красив навах.

— Сива луна — прошепна тя и веднага съзнанието ѝ започна да потъва в някакъв тъмен тунел. Остана само тишината. И праха.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

*Любовта те хвана за ръка
и те доведе, скъпа моя,
тук, гдето съм и аз сега.*
Джон Никълс

Стефани вървеше бавно към коня си, осъзнавайки колко ѝ е трудно да напусне селището на Бегача. Тя се страхуваше, че ако навлезе в света, който познаваше преди, нещо може да я задържи там. Дори имаше вероятност да бъде изкушена да изпълни даденото обещание и да изпрати снимките.

Трябваше да докаже на самата себе си, че е достатъчно силна, за да се противопостави на изкушенията. Дълбоко в себе си знаеше, че любовта ѝ към Бегача бе много по-силно от влечението ѝ към фотографията. Навахът дойде при нея и ѝ помогна да се качи на седлото.

— Ще дойда с теб и ще остана, докато ти уредиш всички неща, преди да се върнеш окончателно — прошепна той, като я изпиваше с тъмните си като нощ очи. — Както знаеш, носят се слухове, че Деймън Стаут е избягал и сега се крие. Ще бъде опасно да останеш сама, докато той е свободен и може да разруши нашия живот.

Стефани пое юздите в ръка и се обърна към него:

— Зная, че се страхуваш за мен, но всичко ще бъде наред. Ти имаш задължения тук. Недокоснат цвят още не се е върнала. Не мислиш ли, че трябва да отидеш и да се увериш, че всичко е наред? Тя е много по-уязвима от мен.

Бегача погледна в далечината, точно там, накъдето бе тръгнала сестра му и замислено потърка брадата си.

— Наистина я няма твърде дълго. — Метна се на коня, пое юздите и погледна Стефани:

— Ще отида да я потърся. Ще дойдеш с мен, нали? След като я придружим обратно до тук, ще дойда да те изпратя до влака. — Като видя изражението на лицето ѝ, той ѝ се усмихна обезоръжаващо: — Съпруго моя, няма смисъл да спориш. Мъжът, който толкова много те обича, няма да те изпусне от око, докато Деймън Стаут не бъде открит и хвърлен обратно зад решетките.

Стефани отвърна на усмивката:

— Обичам да се чувствам защитена. Чудесно е, че си и толкова загрижен за сестра си. Хайде да тръгваме. Да отидем да я намерим.

Думите ѝ едва бяха излезли от устата, когато в далечния край на селото те видяха да се приближава конник, като за коня му с две дълги пръчки бе прикачена носилка.

— За бога, какво... — извика Стефани, но бе прекъсната от Бегача.

— Сива луна — прошепна той изненадан.

Те се познаваха добре. Сива луна бе син на един дългогодишен приятел на баща му — Петнисто перо, който се бе преместил в съседното село след оженването си за една от девойките там. Понякога Сива луна ловуваше с Бегача. Той бе идвал на празненства и дори без повод някоя вечер, за да поприказват и да се посмеят заедно.

Доста време бе минало оттогава. Не бяха се виждали и Бегача предполагаше, че Сива луна си бе взел съпруга и отговорностите и задълженията към семейството му изискваха да е близо до дома.

Но сега? Тази сутрин? Появяването му, най-малкото, бе доста странно. А и тези тревожни погледи, които хвърляше през рамо към носилката объркваха Бегача.

— Кого мислиш, че води? — попита Стефани и слезе от коня.

Спътникът ѝ също скочи от седлото и без да отговори, се затича да посрещне приближаващия се индианец. В очите на Бегача се четеше въпрос и по тревожния и уплашен поглед на Сива луна той разбра, че човекът в носилката означава много за неговия приятел.

Сива луна дръпна силно юздите и спря коня. Очите му за секунда се срещнаха с тези на Бегача, когато скочи и тръгна към носилката назад.

— Донесох сестра ти — каза той, като коленичи и започна да развързва въжетата, с които я бе превързал.

— Недокоснат цвят — невярващо попита Бегача, а паниката вече го обземаше. Той коленичи от другата страна на сестра си. Пръстите му трепереха, докато развързваше краищата на одеялото, което бе приютило индианката в топлата си защитна обвивка. Беше твърде уплашен, за да попита дали е мъртва. Твърде уплашен дори да я погледне.

Когато откри лицето ѝ и видя спуснатите мигли, бледите ѝ устни, неритмичното и накъсано дишане, той се вцепени и с мъка си наложи да не изкрещи от отчаяние и болка.

— Не е мъртва — помъчи се да го успокои Сива луна, развързвайки и последното въже. — Но е много зле. Намерих я, след като бе ухапана от гърмяща змия.

— Гърмяща змия! — погледна го Бегача неவிждащо, тъй като знаеше, че само неколцина са оживели след схватка с отровното влечуго.

— Може би ще се почувстваш по-добре, ако ти кажа, че раната не беше дълбока — изрече Сива луна, като коленичи до него. — Не мисля, че има много отрова в кръвта ѝ — продължи индианецът. — Когато я намерих, раната бе скорошна и аз изсмуках отровата. Тогава открих, че е ухапано месото, а не вената. Изглежда гърмящата змия е била още малка и неопитна.

През това време Стефани, Мъдреца и Леонида дойдоха до носилката, където вече се бяха скупчили доста хора от селото. Тримата все още се питаха какво става, но когато Леонида видя Недокоснат цвят, безжизнено отпусната, покри лицето си с ръце и изпищя, коленичейки до Бегача.

Мъдреца коленичи от другата страна и бързо взе Недокоснат цвят в ръце. Очите му бяха загрижени и сериозни, докато я пренасяше до хогана ѝ.

Стефани последва Бегача и Леонида с пълни със сълзи очи. Всичките също се отправиха към хогана на младата индианка.

Чувството на вина отново обзе Стефани. Тя не можеше да не се чувства отговорна отчасти за това, което се бе случило на семейството на Бегача. Не беше сигурна, че може да живее с тази вина и да бъде част от семейството им.

Внезапно тя се обърна и се затича сляпо към коня си. Чувстваше, че ще е най-добре за всички, ако никога не се върне. Ако Недокоснат

цвят оживееше след ухапването от змията, тя никога нямаше да забрави болката и унижението, които Адам ѝ беше причинил. Всеки път, когато погледнеше Стефани, щеше да вижда Адам.

Стефани се метна на седлото, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Препусна в бесен галоп, опитвайки се да напусне колкото се може по-бързо селото. Хората се разбягаха, да ѝ направят път да мине.

Бегача чу суматохата и се обърна. Очите му се разшириха и сърцето му прескочи при гледката на коня и Стефани, отдалечаваща се в галоп. Той разбра защо.

Леонида също се спря и погледна как Стефани се отдалечава. Старата жена се обърна към Бегача, сложи ръка на рамото му и каза:

— Върви след нея, синко. Баща ти и аз ще се погрижим за Недокоснат цвят. Ще изпратим някой да доведе жреца. Недокоснат цвят няма да умре — каза тя уверено и с трепереща усмивка погледна Сива луна, който се приближи и застана до тях. — Благодарение на Сива луна, сестра ти ще оживее.

Бегача остана още един момент втрепен в майка си и след това се отдалечи, тичайки.

С един скок се намери на коня и потегли в галоп след Стефани. Настигна я точно на излизане от селото и като приближи коня ѝ, грабна юздите. Успя да спре конете, които дишаха тежко.

— Няма причини да ни напускаш — меко ѝ каза той и я погледна нежно в очите. Протегна ръка и изтри сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. — Също така няма причина да плачеш.

— Как мога да не се чувствам виновна за това, което се случи на сестра ти!? — възкликна Стефани, подсмърчайки. — Адам е мой брат.

— Твой доведен брат, не забравяй това. Вие не сте кръвни роднини и изобщо нямате нищо общо. Така че как можеш да се обвиняваш за това?! Стефани, аз те обичам — продължи той. — Моите хора също те обичат. Трябва да се върнеш с мен и да присъстваш на церемонията по лекуването на сестра ми.

— Как можеш да ме обичаш и желаеш, когато Адам ти причини толкова много болка и нещастие — настояваше тя, все още не можейки да се освободи от чувствата, които я бяха обзели.

— Скъпа моя, ти не си можела да избираш брат си. Той просто е бил там — една насила прибавена част към живота ти. Не си виновна за отвратителните му постъпки. В себе си ти си събрала всичко

красиво и чисто от този отблъскващ свят — каза ѝ той и се наведе да я целуне леко по устните. — Ела, бъди част от семейството, докато жрецът изпълнява лечебния ритуал.

Бършейки сълзите с опакото на ръката си, Стефани попита:

— Наистина ли вярваш, че хората ти няма да се обидят от присъствието ми?

— Разбира се. Е, ще дойдеш ли с мен? Ще покажеш ли загриженост към сестра ми?

— Ако наистина ме искаш — отвърна му благодарно Стефани.

Той ѝ се усмихна, подаде ѝ юздите и тя го последва до селото, където слязоха от конете и влязоха в хогана на Недокоснат цвят. Бегача я хвана за лакътя и я отведе в дъното на помещението при неговото семейство. Сива луна също присъстваше и очите му бяха впити в сламеника в средата на хогана, където бе положена младата индианка.

Стефани едва дишаше, когато на входа се появи властен индианец със сива дълга коса и плащоподобна наметка. Той носеше чанта от еленова кожа, която остави на пода до Недокоснат цвят.

Стефани погледна към вратата, когато чу барабаните, които биеха ритмично, и песен, подета от много хора. Тази песен нямаше да спре, докато Недокоснат цвят не покажеше признаци на живот.

Вниманието ѝ отново бе привлечено от стария мъж, който пееше и клатеше някакви дрънкулки над главата на неподвижната индианка. Стефани разбра, че това е жрецът, за когото Бегача ѝ бе говорил.

Погълната, тя наблюдаваше церемонията, намирайки я за завладяваща и донякъде загадъчна, тъй като жрецът седна до Недокоснат цвят и започна да прави фигурки от пясък.

В този момент Бегача се наведе към Стефани:

— Изображението на пясъчни фигури от жреца е основна част от лечебната церемония — осведоми я той с нисък глас. — Наблюдавай фигурите, които чертае. Те имат голямо значение.

— Имам толкова много да науча за твоите ритуали — прошепна Стефани и се облегна на него.

— Ще имаш на разположение цял живот да ги научиш — отвърна ѝ също шепнешком той.

Нещо леко трепна в нея, когато Бегача взе ръката ѝ в своята и те продължиха да гледат изграждането на фигурките, докато Недокоснат цвят лежеше все още със затворени очи.

Стефани бе запленена от красотата и изяществото на рисунките, които жрецът създаваше, като процеждаше през ръката си оцветен пясък, цветен прашец, някакви стрити корени и камъчета. Бегача се наведе по-близо до нея и започна да ѝ обяснява значението на това, което жрецът създаваше. Той ѝ каза, че навахите смятат мечките за притежатели на лечебни свойства. И наистина, във всеки квадрат се виждаха изображения на мечки, нарисувани, за да излекуват Недокоснат цвят.

Бегача обясни, че навахите свързвали всяка земна посока със специален знак и сила. Бялото е изтокът и зората му, синьото — небето и югът, западът се изобразявал с жълто, а черното символизирило буреносните облаци на север.

— Вътрешните кръгове в центъра на рисунката изобразяват дома на мечките — продължи тихо да шепти Бегача. — Те също символизириат зората. Черните и жълтите цветове представляват Свещените хора или по-точно — мъжките Богове, които поддържат земята. Сините и белите са женските Богове, които поддържат небето.

Ритуалът продължи още известно време и в един момент Стефани ахна от изненада, тъй като жрецът съблече дрехите на индианката и започна да търка с нещо кожата ѝ. Чувствайки се неудобно от голотата на момичето, Стефани попита:

— Какво е това? Какво използва жрецът?

— В момента той разтрива тялото на сестра ми с пясък, взет от следата на мечка. По този начин той ѝ дава сила.

В палатката се възцари гробна тишина, когато възрастния мъж коленичи до Недокоснат цвят и започна да слага нещо в устата ѝ. Тя, изглежда, не можеше да го поеме и се задушаваше от лепкавото вещество.

Лечителят продължи да се опитва да вкара в устата ѝ това доста странно лекарство и Стефани едвам се въздържа да не скочи и да го издърпа от устата на безпомощната девойка. С усилие тя остана безмълвна и какво бе учудването ѝ, когато видя как индианката бавно се събужда и доброволно приема това, с което жрецът я хранеше.

— Той успя да я извади от огъня ѝ — каза Бегача, въздъхвайки тежко и погледна към майка си, чиито радостни сълзи се стичаха по бузите ѝ. Очите на баща му също бяха влажни.

Най-накрая Бегача спря погледа си на Сива луна и го видя как изпусна една дълбока въздишка на облекчение. Помисли си, че индианецът дори не осъзнава колко много е привързан към сестра му. В очите на Сива луна властваше любовта. Бегача добре познаваше този поглед, тъй като всеки път, когато погледнеше Стефани, в очите му се четяха същите чувства.

Тази, за която мислеше, го прекъсна, чувствайки се вече успокоена.

— Толкова се радвам, че тя ще се оправи. Но какво бе всъщност това, което той й даде, за да дойде в съзнание?

— Той даде на сестра ми смлян мед, изваден от вътрешностите на мечка — простичко каза Бегача.

Стефани запуши устата си:

— Искаш да кажеш от... умряла мечка?!

— Напълно умряла — отвърна й навахът, като се усмихваше.

— Е, в края на краищата поне подейства — измърмори тя и на лицето й грейна усмивка.

— Не се заблуждавай, че само медът й помогна да дойде в съзнание. Свещените рисунки и пеенето на хората също допринесоха за това.

Двамата тръгнаха към Недокоснат цвят, където всички се бяха събрали. Жрецьт повдигна одеялото до брадичката на девойката, след това се наведе, развали рисунките и като прибра сместа, излезе.

Пеенето отвън изведнъж спря и бе заменено от шумни възгласи на радост. Стефани се усмихна, разбирайки, че жрецьт е съобщил радостната новина за възстановяването на Недокоснат цвят.

Бялата жена остана малко по-назад и наблюдаваше как цялото семейство прегръща, целува и докосва младото момиче. Не след дълго и тя коленичи и прегърна нежното тяло на индианката.

— Много съм щастлива, че си добре — прошепна тя с накъсан от вълнение глас и когато изящните ръце на Недокоснат цвят отвърнаха на прегръдките й, Стефани разбра, че всичко между тях ще бъде наред.

Недокоснат цвят нямаше да държи Стефани отговорна за отвратителните неща, които Адам бе извършил.

— Бъди щастлива с моя брат — прошепна девойката в ухото на Стефани, след като я привлече към себе си. — Изпълни хогана му със своята красота.

— Ще направя всичко, което мога, за да бъде брат ти щастлив — обеща Стефани. — О, Недокоснат цвят, аз ще бъда най-голямата ти приятелка, ако ти ми позволиш.

— Това би ме зарадвало много — усмихна ѝ се индианката и като я прегърна топло за последен път, Стефани се отдалечи.

Последен при Недокоснат цвят дойде Сива луна. Стефани хвана Бегача под ръка, гледайки как индианецът коленичи до момичето и я прегръща продължително:

— Често си мечтаех за тебе — прошепна Сива луна. — Но никога не посмях да споделя мечтите си, а би трябвало. Гърмящата змия почти успя да ми ги отнеме.

Очите на младата индианка се разшириха от смайване и тя се надигна, взирайки се изпитателно в лицето му.

— Какво говориш? Защо казваш това? Защото ме съжеляваш, или защото наистина ме харесваш? — попита тя, а сърцето ѝ лудо биеше.

— Винаги съм те харесвал — каза тихо красивият индианец, като прокара ръка през косите ѝ. — Но изтъквах твърде много доводи против това да се отдам напълно на една жена. — Когато продължи, гласът му бе накъсан от вълнение: — Когато те намерих там безжизнена, разбрах колко глупаво съм постъпил, като съм протакал нещо, имащо голямо значение за мен.

Развълнувана от тази нежна сцена, Стефани отвърна поглед и се облегна на Бегача.

Затворила очи, тя се почувства отново щастлива — най-сетне някой бе навлязъл в живота на Недокоснат цвят и този някой би могъл да заличи болката и унижението, които Адам ѝ бе нанесъл.

Изведнъж очите ѝ се разшириха, а гърлото ѝ се сви, като си спомни, че в утробата си Недокоснат цвят носи дете. Детето на Адам.

Дали, когато разбереше това, Сива луна щеше да е толкова внимателен и да говори така пламенно за своята любов? Дали нямаше да се отвърне с отвращение от нея?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

*Любимата ми каза нежно —
ела, любими — мой стани,
да тръгнем заедно двама с тебе.*
Песен на Соломон

Няколко дни по-късно

Бавно издигащото се слънце хвърляше огненочервени отблясъци, но долината все още бе скована от мразовитата прегръдка на нощта. Мулето на Стефани стоеше тежко натоварено с принадлежностите ѝ, но сред тях не се забелязваше фотографското ѝ оборудване. Двамата с Бегача стояха един до друг, наблюдавайки локомотива, който изпускаше облаци пара в мразовитото утро.

Гледайки как група работници преместват релсите, тя изпита лека тъга. Когато изпрати телеграма до Уичита, в която съобщаваше за престъплението на Адам и решението си да не предаде фотографиите, които бе направила, акционерите от „Санта Фе“ решиха да преместят Адам от малкото градче.

— Добре ли се чувстваш след избора си да не се качваш на този влак? — попита Бегача, като проследи с поглед влака, който вече набираше скорост. — Когато се срещнахме за първи път, камерата бе най-важното нещо в живота ти. Сега тя е на влака и заминава, а ти оставащ тук. Как се чувстваш, Стефани?

— Трябва да призная, че имах извести колебания, когато осъзнах, че вече никога няма да снимам. Фотографията ме караше да се чувствам толкова нужна и истинска.

— А сега? — настоя Бегача, гледайки я изпитателно. — Как се чувстваш сега? Мислиш ли, че си загубила много?

Стефани протегна ръка и го погали по бузата.

— Не мисля. Виждаш ли, скъпи, в момента се чувствам щастлива и истинска само когато съм с теб. Камерата бе важна само защото не бях намерила това, което търсех, нещото, за което си заслужава да живея. Сега, скъпи, мисля, че намерих липсващото звено в живота си. Ти си всичко за мен.

Навахът я притегли към себе си и я целуна нежно и продължително. Като погледна към товарното муле, каза:

— Не си взела много багаж.

— Оставих повечето от дрехите си — усмихна се Стефани, тъй като Леонида ѝ бе обещала, че много кадифени поли и индиански дрехи ще я чакат в селото, като се върне. Тя погледна още веднъж към влака, който се губеше в далечината към Галъп, и каза: — Взех само най-необходимите неща. Мисля, че ще ми бъдат достатъчни.

— Отказваш се от толкова много неща? Няма ли да съжаляваш?

— Никога — отвърна твърдо Стефани.

— Сега ни остава още едно спиране. Страхуваш ли се от него?

Стефани наведе очи, за да скрие болката и отчаянието си от факта, че в края на краищата трябва да погледне истината в очите. Адам се бе превърнал в един злодей, в един човек, който тя никога не бе познавала. Като вдигна бавно очите си към Бегача, тя промълви:

— Трябва ли да виждаме как изкарват Адам от затворническата килия от форт Дифайънс и го отвеждат в Галъп за процеса?

— Все пак трябва да отидем — заради процеса. Всичко може да се проточи с месеци. Ще можеш ли да издържиш на напрежението? Едни и същи въпроси относно твоя брат ще ти бъдат задавани стотици пъти. В състояние ли си да свидетелстваш срещу него?

Стефани обгърна Бегача, молейки се процесът да не разруши щастието, което бе намерила. Молеше се навахът да продължи да я обича, тъй както тя го обичаше. Тихо и решително каза:

— Ще направя, каквото трябва. — След тези думи тя го поведе решително към конете. — Бих искала да са намерили вече Деймън Стаут. Мислех си, че властите вече са го заловили, а той продължава да се крие. — В гласа ѝ имаше страх.

— Сигурен съм, че е напуснал страната — уверено каза Бегача, като ѝ помогна да се качи на коня си. След това и той се метна на седлото и двамата тръгнаха бавно. Като погледна пистолета, закачен на кръста на Стефани, Бегача се усмихна.

— Все още трябва да сме нащрек. Добре направи, че не изпрати и пистолета заедно с фотографското оборудване образно. Докато не разстрелят Деймън или не му сложат примката на врата, никога не трябва да оставаш без оръжие в мое отсъствие.

— Не мисля, че някога бих се отказала от оръжието. Толкова съм свикнала с него, че го чувствам като част от тялото си. Като трета ръка.

Те се засмяха и продължиха, но когато контурите на форт Дифайънс се очертаха в далечината, лицата им станаха сериозни. Пристигнаха точно навреме, за да видят брат й, заобиколен от неколцина пазачи, които го отвеждаха към специален вагон.

Слухът, че Адам ще бъде отведен, бе привлякъл тълпа зяпачи, като повечето бяха бели заселници и само неколцина бяха индианци. Скупчени около войниците, хората си шушукаха и се побутваха, като сочеха към Адам, който грубо бе тикан към вагона.

Стефани и Бегача слязоха от конете и с лакти си пробиха път през тълпата, като се спряха немного далеч от Адам. Сякаш усетил присъствието им, брат й се обърна и зашари с поглед из тълпата. Когато очите им се срещнаха, Стефани не можа да не си спомни годините на детство, прекарани заедно. Тя с мъка задържа сълзите си, тъй като не искаше Адам да разбере, че дълбоко в душата си тя все още изпитва някакви чувства към него.

Мислите й бяха прекъснати, когато една жена с бебе в ръце изскочи от тълпата и се втурна към Адам. Искрено обърквана, Стефани видя как жената подава детето на Адам, крещейки нещо на неразбираем мексикански диалект.

Внезапен повей на утринния вятър отметна одеялото от лицето на детето и Стефани разпозна Джими, детето на Шарън. Тя въздъхна облекчено, като разбра, че бебето е живо, но това, което все още не можеше да проумее, бе защо жената се опитваше да го даде на Адам.

Дори и да искаше, брат й не можеше да го поеме, тъй като ръцете му бяха зад гърба, оковани във вериги. Тя все повече се объркваше, тъй като видя, че брат й не бе безразличен към Джими — болката, която бе изписана на лицето му, доказваше това. Очите на брат й се стрелнаха от детето към нея и той извика:

— Стефани! Вземи детето от тази жена и то отгледай като твое собствено! Джими е... Джими е мое дете. Моля те... моля те да се грижиш за него.

Признанието смая Стефани, тъй като то означаваше не само че Адам е бащата на детето, но също и че е отговорен за смъртта на Шарън.

Бегача я обвини с ръка и я подкрепи да не падне. През това време жената пред Адам видя на кого говори той, и се устреми натам. След като подаде детето, мексиканката започна да ѝ говори на развален английски език:

— Когато Адам ми донесъл Джими да го храня и ми платил добра сума, докато се върнат с детето в Уичита с влак, аз била съгласна. Но днес ми казали, че той отива в затвора в Галъп. Не мога да храня и грижа за това дете вечно. Парите отдавна свършили. Си? Разбира?

Стефани само кимаше механично с глава, не можейки да възприеме и осмисли фактите.

Тя последна към детето, чийто очи я гледаха доверчиво и в тях видя Шарън и обещанието, което тя и Бегача бяха дали на нещастната жена. Всичко се бе променило от убийството на Шарън и отвличането на детето ѝ.

Бавно, много бавно Стефани вдигна очи към Адам. Когато погледите им се срещнаха, тя видя някаква молба, но видя и нещо друго — очите на един убиец.

Младата жена притисна детето до гърдите си. Тя щеше да го отгледа като свое, но нямаше да направи това заради брат си, а заради Шарън.

— Е, Стефани — извика отчаяно Адам, като продължи да върви към вагона, който сега бе само на крачка от него. — Ще го направиш ли, Стефани? Ще се погрижиш ли за Джими? Трябваше да го взема по-рано от Шарън и да го заведа в порядъчен и чист дом. Но аз доскоро не знаех за него. Тя бе проклета до мозъка на костите си! Заслужаваше да умре.

Стефани изстена и отвърна поглед от брат си. Очите ѝ случайно се спряха на един мъж, който си проправяше път през тълпата към Адам, а в ръцете си държеше пистолет. Тя изтръпна, въпреки че мъжът носеше нахлупена ниско над очите си шапка. Тя го позна — това бе Деймън Стаут. Той бе твърдо решен да убие Адам, а сигурно вече бе разбрал и кой е отговорен за смъртта на сестра му.

Всичко стана толкова бързо. Когато Деймън се прицели, вятърът свали шапката от главата му и разкри на войниците самоличността му. Хората се разбягаха, а охраната светкавично насочиха пушките си към него и го простреля.

Но изстрелите прозвучаха твърде късно. Деймън бе успял да стреля само веднъж, но изстрелът бе достатъчно точен да повали Адам на земята и да го нарани смъртоносно в гърдите.

Стефани подаде детето на Бегача, ридаейки разблъска тълпата и коленичи до брат си. Забравила всичко, за което би трябвало да го мрази, тя повдигна главата му и я сложи в скута си.

— Защо, Адам? — ридаеше тя. — Как можа да го направиш? Как може толкова да се промениш и сега да си отиваш по толкова жесток и трагичен начин?

— Просто исках твърде много, сестричке — каза Адам, като се задави в собствената си кръв, която струеше от устата и от гърдите му. Той стисна ръката на сестра си. — Най-много съжалявам за това, че те разочаровах. Можеш ли, можеш ли... да ми простиш?

— А твоята майка, Адам? — извика Стефани, съзнателно отбягвайки молбата за прошка, тъй като не знаеше дали въобще някога ще може да му прости за всичко. — Не помисли ли за Сали?

— Майка ми никога не се е грижила за мен истински! — отвърна Адам, като гласът му ставаше все по-слаб и по-слаб. — Тя гледаше само себе си и как да хване някой съпруг, който да изпълнява всичките ѝ капризи. Ти си твърде добра, за да доловиш недостатъците на майка ми.

— Също и Шарън — продължи Стефани. — Защо трябваше да я убиваш? Ти я уби, нали Адам?

— Познавах я твърде отскоро — шептейки каза брат ѝ, — но когато бяхме двамата, тя не спеше с други. Дори когато я изоставих, тя не се върна към старата си професия, защото... защото беше бременна. Сигурен съм, че аз съм бащата, тъй като по онова време тя не спеше с никого, освен с мен. Ти знаеш как живя тя, нали? В мизерия и бедност. Ако знаех за детето, щях да го взема много по-рано.

— Но защо трябваше да я убиваш? — настояваше Стефани. — Защо бе нужно да го правиш?

— Защото не исках да се ожения за нея, а исках само детето — каза той и направи пауза, тъй като отново започна да кашля кръв.

После се усмихна по момчешки и погледна сестра си: — Мислех, че никога нямаше да разбереш за това убийство. И щях да бъда прав, ако Мария Гонзалес днес не бе довела детето тук.

— И щеше да си замълчиш? — попита го Стефани, а очите ѝ бяха пълни с недоверие. — Нямаше да кажеш на никого!?

— Бях решил да изчакам и да видя как ще се развие процесът — прошепна Адам и се вкопчи в ръката ѝ. Сега той се бореше за всяко вдишване. Очите му се затвориха, но той продължи: — Ако ме признаеха за виновен и решаха да ме обесят, адвокатът ми щеше да прочете писмо, според което детето да ти бъде дадено. Ако пък ме освободяха, щях да дойда при Мария и да взема Джими. Но сега всичко се обърка заради нея. Проклетата да е! Заради нея Деймън е разбрал някак си, че аз съм убил сестра му.

— Също заради нея, Адам, сега имам Джими. Ако тя не беше дошла днес, а Деймън те бе прострелял, как тя би могла да разбере, че аз съм тази, на която трябва да донесе детето. — Когато Адам не ѝ отговори, Стефани настръхна. Погледна го едва дишайки. — О, Адам! — прошепна тя и след това започна да вика: — Адам! Не, Адам! Господи, не! — и като се наведе и допря бузата си до неговата, прошепна: — Адам, независимо от това, което направи, аз все още те обичам. Моля те, чуй ме, Адам. Обичам те!

Когато една твърда ръка докосна рамото ѝ, тя подскочи. Погледна нагоре и през замъглените си от сълзи очи видя Бегача. Обърна се за последен път към брат си и погледът ѝ се спря върху лицето му, сякаш да запечата спомена завинаги. Обърна се и отиде до Бегача.

— Може би, така бе най-добре — изрече той със сух глас. — Той бе поел един грешен път и бе изминал твърде много, за да се върне назад.

— Знам — каза Стефани, изтривайки сълзите от очите си. Внимателно пое Джими и провери дали е завит. Вършейки дреболии, тя искаше да избяга от реалността.

Полковник Атли се приближи до нея и погледна към Адам. После, като хвърли един бърз поглед към Стефани, попита:

— Тук ли искате да го погребем или да го върнем обратно в Уичита, госпожице?

— Моля ви, накарайте някой да спре влака, с който пристигна Адам — каза мрачно Стефани. — Настанете го в частния му вагон и го

изпратете на майка му.

— Смятайте го за свършено — отвърна Атли, навеждайки се да види раната на Адам.

— Хайде да си тръгваме от тук — помоли Стефани, поглеждайки Бегача със зачервените си от плач очи. — Заведи ни у дома, скъпи. Мен и Джими.

Като се отправиха към конете, Бегача се усмихна и каза:

— Не сме женени, а вече имаме дете!

Докато Стефани се качваше на коня, той държеше бебето, а после внимателно ѝ го подаде.

— Ние ще бъдем най-добрите родители за Джими! — прошепна тя и притисна детето до гърдите си.

— Няма да бъде трудно да намерим някоя от майките в селото, която да храни Джими с мляко, докато го отбием — уверено каза Бегача и се метна на седлото.

Като си пробиваха път през тълпата от хора, Стефани си наложи да не поглежда към Деймън, който лежеше в праха безжизнен. Тя не погледна и брат си, тъй като бе изрекла последното прощално сбогом.

Очите ѝ се разшириха, когато си спомни за един човек, комуто бяха длъжни да съобщят вестта за смъртта на Адам. Недокоснат цвят. Това накара Стефани да се замисли. Недокоснат цвят не бе събрала смелост да признае на Сива луна, че носи в утробата си дете. Още по-трудно щеше да ѝ бъде да каже кой е бащата.

— Как мислиш, че ще реагира Недокоснат цвят, когато ѝ съобщим за смъртта на Адам?

— Мисля, че е крайно време моята сестра да застане лице в лице с истината — бавно рече Бегача. — Днес до залез-слънце Сива луна ще знае всичко за сестра ми. Ако Недокоснат цвят няма смелостта да му каже, тогава брат ѝ ще го стори.

Двамата потеглиха в лек тръс, за да може Стефани без проблеми да държи бебето в ръце. Когато пристигнаха в селото и оставиха конете в конюшните, двамата се отправиха към хогана на младата индианка. Бегача бе решил, че сестра му ще е първата, на която ще кажат за смъртта на Адам и за бащинството му над Джими.

Първото нещо, което видяха, бе Сива луна, който грижовно бе стоял през цялото време. Индианката бе седнала сред меки плюшени възглавници и си почиваше. Когато влязоха, Недокоснат цвят се

смееше високо заедно със Сива луна. Като видя детето, в очите ѝ се изписа недоумение.

Бегача и Стефани отидоха до Недокоснат цвят, като оставиха Сива луна от другата страна на леглото ѝ. Те коленичиха и Стефани с треперещи ръце отметна края на одеялото, така че да може да се види лицето на Джими.

— Дете? — недоумяваше индианката, като се наведе да го види по-добре. — Защо си донесла това дете в моя хоган? Чие е то?

— На Адам — не скри истината Бегача, съзнавайки, че това, което прави, е жестоко, но необходимо. — Детето е на Адам. Майката и Адам са мъртви и ние със Стефани ще го отгледаме като наше собствено дете.

Недокоснат цвят пребледня и се хвана за гърлото.

— Адам... мъртъв? — попита накъсано тя. — И ти казваш... че детето... детето е негово?

Бегача нежно започна да обяснява случилото се с Адам и как детето е било въввлечено в цялата история. Като свърши, той се обърна към Сива луна и като го погледна замислено, каза на сестра си:

— Научи много неща днес. А сега, сестричке, не мислиш ли, че е време и Сива луна да научи всичко?

Недокоснат цвят повдигна ръка и изтри сълзите, които издайнически се бяха появили в ъгълчетата на очите ѝ. Погледна смутено Сива луна, който бе твърде мълчалив, докато Бегача ѝ разказваше за Адам и детето. Стана още по-мълчалив, когато видя реакцията, която предизвикаха думите на брат ѝ. Този мъж, който бе толкова нежен и внимателен, скоро щеше да научи истината, която можеше да го отблъсне. Въпреки този риск, Недокоснат цвят осъзнаваше, че трябва да му каже всичко. Може би той трябваше да научи това много по-рано. Ако той не можеше да приеме детето, което тя носеше, щеше да бъде много по-трудно да забравят любовта, която ги свързваше, връзката, която се бе установила между тях, откакто Сива луна я спаси и разкри дълго потисканите чувства към нея. Гледайки го влюбено, Недокоснат цвят взе едната ръка на индианеца и я сложи върху корема си.

— Сива луна, под ръката ти, в моята утроба расте дете. Бащата на това дете е Адам — този мъж, който днес бе застрелян. Мъжът, който е хвърлил семето си и в утробата на друга жена, чието дете

виждаш сега в ръцете на Стефани. Аз бях заблудена относно човека, с когото споделих любовта си. Сега вече не съм. Обичам те и се питам можеш ли и ти да ме обичаш, дори и с детето, което нося?

Настъпи напрегната, нервна тишина, докато чакаха Сива луна да отговори.

Очите на Стефани се напълниха със сълзи, когато най-накрая чу отговора на индианеца. Той прегърна Недокоснат цвят и прекара нежно ръка по корема ѝ.

— Любовта ми към теб не може да бъде разрушена толкова лесно. Когато се влюбих в теб, за мен нямаше значение кого си обичала или с кого си спала преди. Така е и сега. Детето също не променя чувствата ми към теб. Любовта ми е достатъчно дълбока и искрена, за да те приема заедно с детето, и скоро да се оженим.

Стефани и Бегача станаха и деликатно ги оставиха сами.

— Изглежда вече всичко ще бъде наред — каза Бегача и се усмихна на хубавата си жена.

— Така изглежда — отвърна тя на усмивката му.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Няколко дни по-късно

От започването на „Церемонията на пътищата“ бяха изминали четири дни. Ритуалът включваше и изграждането на няколко пясъчни картини, като сюжетите им бяха влезли в историята на племето. За целта се използваша главно ситно стрити цветни камъни, които жрецът и помощниците му бавно насипваха върху пода на хогана на Бегача. Откакто бе започнала церемонията, той седеше до рисунките, обърнати на изток — посоката, от която смятаха, че идват всички добрини на навахите.

Привлечени от ритуала, свръхестествените сили се бяха заселили в рисунките, като по този начин благославяха Бегача и хората му за продължителен и добър живот. Церемонията на щастието бе използвана да се отпразнуват и благословят двете бракосъчетания — на Бегача и Стефани и на Сива луна и Недокоснат цвят. В тези пясъчни картини Свещените хора бяха изобразени по двойки, всяка от които стоеше върху дъга — тяхното средство за придвижване.

Когато настъпи вечерта и деликатното равновесие между добрите и лошите сили във Вселената на навахите бе възстановено, ритуалът приключи. В хогана на Бегача и Стефани стана тихо. Дватаматя легнаха облечени пред огъня — точно там пясъчните картини първо бяха създадени, а след това изтрити.

— Последните дни бяха изтощителни, но прекрасни — каза Стефани, притискайки се до съпруга си. Огънят пред тях хвърляше причудливи отблясъци в хогана. Одеята и овчите кожи под тях бяха приятно топли. Тя прошепна със затворени очи: — Толкова съм щастлива, скъпи.

— Щастието ни едва е започнало — отвърна ѝ той и оправи един кичур от косата ѝ, игриво паднал над очите.

Бегача се премести върху нея и я прегърна със силните си, красиви ръце. Сладостна тръпка и диво желание обзеха Стефани,

когато той започна нежно да нашепва името ѝ, а след това устните му се впиха в нейните в искаща всичко и даваща всичко целувка.

Дишането ѝ се учести, когато почувства как Бегача навлезе в нея с бързо движение, запълвайки я някак си цялата, докато ръцете му прегръщаха и мачкаха необуздано нейното гъвкаво и чувствено тяло. Тласъците му разпалиха огън в нея и удоволствието постепенно обхващаше цялото ѝ тяло. Когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ и пръстите му започнаха да се движат влудяващо около зърната ѝ, започна да стене, чувствайки как екстазът набъбва в младото ѝ тяло.

Стефани затвори очи и отметна главата си назад, когато Бегача се наведе към нежната и гладка извивка на шията и прокара език по нея. Разтърсиха я вълни на екстаз, когато езикът му се плъзна надолу и обиколи едното ѝ зърно, а след това и другото. Топлият му дъх караше плътта ѝ да тръпне очакващо и тя извика сподавено, с полуотворена уста, когато той коленичи и започна да я целува, а езикът му се спускаше надолу към корема ѝ.

Стефани пое въздух и блажено изстена, когато езикът му намери нейния пулсиращ център на желание. Тялото ѝ неволно се стегна и тя почувства една приятна топлина в слабините, докато езикът му се стрелкаше и я дразнеше отдолу. Устата му бе топла, а езикът му направо я влудяваше с шеметните кръгове, които правеше.

Бегача започна да я целува обратно нагоре и тя почувства приближаването на екстаза. Вълна от желание я заля, когато той страстно я целуна и отново се притисна към жадните ѝ слабини. Тя склучи краката си около него и започна да се движи в ритъм. Стонове и меки звуци изпълниха хогана. Пламъците хвърляха отблясъци към двете красиви движещи се тела.

Бегача, който не беше си представял, че може някога да изпита такова удоволствие, бе обзет от див пристъп на желание. Мускулестите му ръце отново обгърнаха и привлякоха Стефани по-близо. Удоволствието, което изпълни цялото му съзнание, бе повече, отколкото можеше да понесе. Зарови глава в гърдите ѝ, изстена и тръпки разтърсиха тялото му. Стисна я здраво, когато почувства как и нейното тяло се извива конвулсивно в екстаз. Когато се претърколиха настрана, все още с преплетени ръце, Стефани каза:

— Трудно ми е да си представя живота някъде другаде, освен тук и с теб, скъпи. Всичко изглежда толкова естествено, толкова правилно

и прекрасно.

— И защо да не бъде!? — възкликна Бегача, като се надигна и подпря на лакът, така че да вижда по-добре изящното ѝ лице. — Сега ти си моя съпруга. Като мъж мое задължение е да те накарам да забравиш миналото и тези, които са ти причинили болка.

— Адам е единственият, който ме е наранил — прошепна тя, като се приближи по-близо до наваха. — Някога може би ще се върна да посетя баща си и доведената си майка. Аз съм всичко, което им остана.

— Грещиш — прекъсна я нежно Бегача и вдигна брадичката ѝ, така че очите им да се срещнат. — Сега те имат зет и внуче.

— О, те ще ви обикнат — теб и Джими — въздишайки промълви Стефани. — А скоро ще имат още едно внуче.

Бегача повдигна въпросително вежди и после започна да се смее гърлено:

— Да, някой ден ще си имаме собствени деца — каза той, разбрал погрешно думите ѝ. Бе си помислил за миг, че Стефани иска да му каже, че е бременна.

— Може да е много по-скоро, отколкото си мислиш — каза жена му и коленичи до него. Взе едната му ръка и я сложи върху гладкия си корем: — Разбира се, че не можеш да почувстваш нищо. Но можеш да си представиш, нали? Едно малко дете, което расте в утробата ми — дори може би сега?

Навахът скочи и я погледна невярващо:

— Искаш да кажеш, че си бременна?

— Не мога да бъда абсолютно сигурна — отвърна, смеейки се на въпроса му Стефани, — но мисля, че забавянето на цикъла ми означава точно това. Никога досега не е закъснявал две седмици! Никога досега.

Бегача я прегърна, а след това я взе и завъртя щастлив:

— Дете! Наше собствено дете — повтаряше не на себе си от радост той.

Внезапно се чу плач от другия край на хогана. Те се засмяха. Стефани се наметна с халат и отиде до детската кошарка, близо до огъня.

— Джими може да не е наш истински първороден син, но аз ще го чувствам като такъв — каза тя и взе детето на ръце.

Бегача обу панталоните си с ресни, приближи се и взе детето от Стефани.

— Аз също го чувствам като такъв, но в момента е най-важно да го нахраним. Виждаш, плаче за мляко. Ще го отнеса на Кадифени очи да го накърми.

Стефани го наблюдаваше как излиза с детето в ръце. Топлина и възхищение я заля цялата. Скръсти ръце на гърдите си и извика:

— Връщай се по-скоро при мен, мой съпруге. Тази вечер не мога да ти се наситя. Предизвикваш такова диво желание в мен!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.